

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

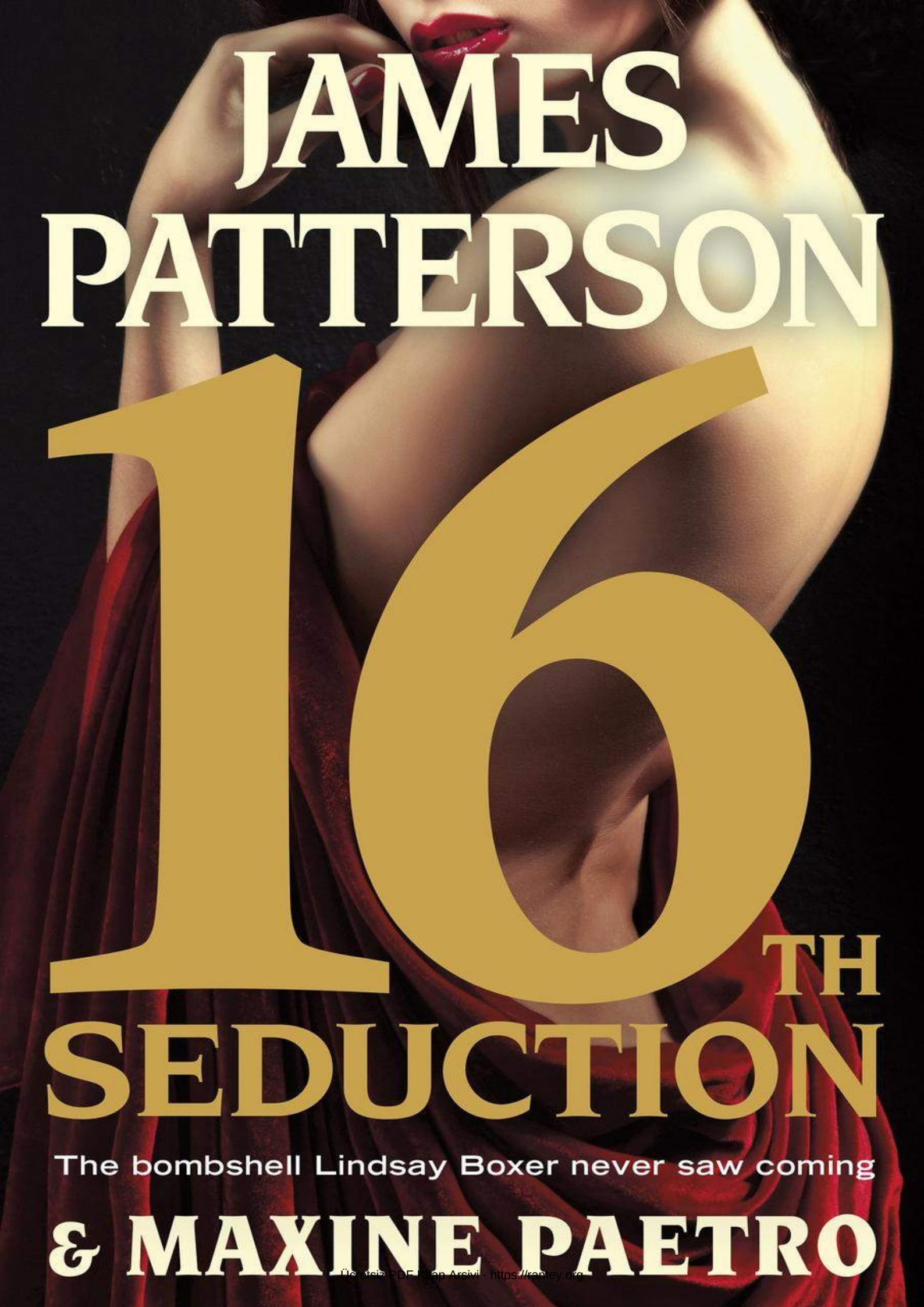
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**JAMES
PATTERSON**

**16TH
SEDUCTION**

The bombshell Lindsay Boxer never saw coming

& MAXINE PAETRO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

16th SEDUCTION

**JAMES PATTERSON
MAXINE PAETRO**

Little, Brown and Company New
York Boston Londra

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı © 2017 James Patterson

Cinayet Oyunları © 2017 James Patterson'dan alıntıdır

Kapak tasarımı Mario J. Pulice; fotoğraf 1001 Nights/Gatty Images Yazar fotoğrafı Sue Patterson

Kapak telif hakkı © 2017 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company Hachette

Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

littlebrown.com

twitter.com/littlebrown facebook.com/littlebrownandcompany

İlk e-kitap baskısı: Mayıs 2017

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Women's Murder Club, JBP Business, LLC'nin ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır.

Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-0-316-55345-2

E3-20170320-DA-PC

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Önsöz: J. One Olarak Bilinen Adam](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Birinci Bölüm: Bir Ay Sonra](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[İkinci Kısım](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Üçüncü Kısım](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Dördüncü](#)

[Kısım](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Teşekkür Yazarlar](#)

[Hakkında](#)

[James Patterson'ın CİNAYET](#)

[OYUNLARI Kitaplarının](#)

[Önizlemesi Haber Bültenleri](#)

Harry Cronin için

Önsöz

J olarak bilinen
adam.

Bir

Temmuz ayının o bunaltıcı sabahında ortağım Rich Conklin'le birlikte San Francisco'nun suç oranı en yüksek mahallelerinden biri olan Tenderloin'de gözcülük yapıyorduk. 1998 model gri Chevy sedan aracımızı Leavenworth ve Turk'ün köşesindeki altı katlı apartmanı iyi görebileceğimiz bir yere park etmiştik.

Boyanın kurumasını izlemenin gözetim altında olmaya kıyasla daha eğlenceli olduğu söylenir, ancak bu kuralın istisnasıydı.

Heyecanlı ve kararlıydık.

Polis şefi Warren Jacobi'ye ve ayrıca Washington'da bulunan İç Güvenlik Müdür Yardımcısı Dean Reardon'a rapor veren bir terörle mücadele görev gücüne yeni atanmıştık.

Bu görev gücü, son beş gün içinde art arda altı kitlesel terör eylemini üstlenen ve GAR olarak bilinen küresel bir terörist grubun yerel tehdidini ele almak üzere kurulmuştu.

Eşit etnik kökene sahip bombacılar, üç kutsal mekanın (bir cami, bir katedral ve bir sinagog) yanı sıra iki üniversite ve bir havalimanını vurarak altı ülkede her yaştan ve milletten dokuz yüzden fazla insanın ölümüne neden oldular.

Anladığımız kadarıyla GAR (Great Antiestablishment Reset) Orta Doğulu terör gruplarının enkazından doğmuştu. Hayatta kalan birkaç lider, dijital devrimden sonra reşit olan Batılı nüfuslardan önemli sayıda fanatik de dahil olmak üzere, dünyanın dört bir yanındaki genç muhalifleri bünyesine katmıştı.

Bu katillerin kimlikleri kendi toplumlarında tespit edilemiyordu, çünkü GAR'ın çok uzaktaki üyeleri faaliyetlerini, buluşmadan bir araya gelmek için mükemmel bir internet yeraltı ağı olan dark web'de saklıyordu.

Yine de gerçek hayatta gerçek insanları öldürdüler. Sonra da böbürlendiler.

Bir yıl boyunca masum kurbanları yaktıktan, işkence ettikten ve havaya uçurduktan sonra GAR misyon bildirgesini yayınladı. Her ülkeye sızmayı ve örgütlü dini, hükümetleri ve her türden otoriteyi yıkmayı planladılar. Hedeflerinde bilinen bir başkomutan ya da ulusal merkez yoktu,

Bu açık kaynaklı terörizmi engellemek, elinizde zehirli gaz tutmak kadar etkili olmuştur.

GAR'ın dur durak bilmeyen cinayet faaliyetleri nedeniyle, çoğu büyük şehir gibi San Francisco da o 4 Temmuz hafta sonunda yüksek alarmdaydı.

Conklin ve bana görevimiz hakkında çok az şey söylenmişti, sadece J. olarak bildiğimiz GAR ajanlarından birinin yakın zamanda hükümetimizin izleme listesinde bir numaraya yükseldiği söylenmişti.

Son birkaç gündür J., Turk ve Leavenworth'un köşesindeki, iki yanında merdivenli yangın merdivenleri ve ön kapının yanındaki kaldırımda büyüyen yalnız bir ağacı olan, soluk renkli apartmana girip çıkarken görülüyordu.

Talimatlarımız onu gözlemektir. Eğer onu görürsek, Nevada, Arizona ya da Washington DC'deki bir AFB'den gökyüzündeki gözler bu kavşakta olsa bile, faaliyetlerini telsizle bildirecektik.

Sadece izleme göreviydi ve elimizdeki grenli görüntüye uyan bir erkek figürü ortaya çıktığında - sakallı bir adam, 1.80 boylarında, şapkası yüzünü gölgeliyordu

-Kum rengi apartmandan çıkarken not aldık.

Bu karakter caddenin bizim tarafına geçip T.L. Market ve Şarküteri'nin önüne park etmiş beyaz bir buzdolabı kamyonetine bindiğinde, telefonla haber verdik.

Conklin ve ben uzun yıllardır ortağız ve neredeyse birbirimizin aklından geçenleri okuyabiliyoruz. Birbirimize baktık ve şüpheli bir teröristin bir şeyler yapmadan sokaklarımıza çıkmasına *seyirci* kalamayacağımızı biliyorduk.

Dedim ki, "Takip eden izliyor."

Rich dedi ki, "Bir saniye Lindsay. Tamam mı?"

Şerif yardımcısıyla konuşması kısa sürdü. Rich beni onayladı ve ben de arabayı çalıştırdım. J. olarak bilinen üst düzey bir teröristin kullandığı tahmin edilen beyaz minibüsün iki araba boyu arkasına yanaştık.

İki

Köpekbalığı gibi Chevy'mizi Turk'e doğru sürdüm ve Hyde'dan sola döndüm, J.'nin minibüsünün arkasından yeterince uzakta kalarak onu gözlüyordum. Birkaç dönemeçte onu takip ettikten sonra Onuncu Cadde'deki ışıklarda minibüsü kaybettim. Işıktan geçip geçmeme konusunda anlık bir karar vermem gerekiyordu.

Benim kararım *Go'ydü*.

Kavşaktan hızla geçerken ellerim direksiyonda terliyordu ve dikkatleri üzerimize çeken bir korna kakofonisi tarafından patlatıldım. Bundan hiç hoşlanmadım.

Conklin, "İşte orada." dedi.

Beyaz minibüs, hız sınırına yakın bir hızda seyreden diğer araçlar tarafından sıkıştırılmıştı. Sürünün epey gerisinden onu görüş alanımızda tuttum. Sonra minibüs San Jose'ye giden 101 numaralı güney yoluna girdi.

Otoyol iyi, geniş bir yoldu ve J.'nin Chevy'mizi asla akışın dışına çıkarmamasını sağlayacak kadar trafik vardı.

Conklin, polis şefi Warren Jacobi ile üç saat dilimi uzakta olan DHS müdür yardımcısı Dean Reardon arasında ustalıkla kanal değiştirerek telsiz iletişimini sağladı. Merkez, görev gücümüzdeki diğer birimlerin hareketleri hakkında bizi bilgilendirdi; bu birimler artık şeritler arasında dolaşan, sırayla gaza basan ve sonra geri çekilen bir kervanın parçasıydı.

J.'nin minibüsünü 101 Güney'de güneşli bir havada takip ettik ve on iki mil sonra San Jose ve Orta Sahil'e gitmek yerine trafiğı SFO'ya yönlendiren şeride girdi.

Conklin, Jacobi'yi hatta tutuyordu.

"Şef, SFO'ya doğru gidiyor."

Telsizden çeşitli sesler geliyordu ama San Francisco Uluslararası Havaalanı'na doğru hızla ilerleyen minibüsteki adamlar görsel temas kurmaya devam ettim.

O minibüs artık hayal edilebilecek en korkutucu araçtı. GAR hepimizi en kötü durum senaryolarına karşı duyarlı hale getirmişti ve bir sürü patlayıcı

o büyüklükte bir araca tıktırılmış. Bir teröristin uçağa binmesi ya da bir havayolu terminaline girmesi bile gerekmez. J.'nin aracını bagaj kontrolünden geçirdiğini ve bombayı patlatmadan önce camları kırdığını hayal edebiliyorum.

Conklin, Jacobi ile anlaşmıştı ve şimdi bana şöyle dedi: "Lindsay, SFO güvenliği itfaiye ve inşaat araçlarını göndererek havaalanı erişim yollarında her yöne trafiği engelledi."

Güzel.

Gaza bastım ve sirenleri açtım. Arkamızda, ekibimizdeki diğerleri de aynısını yaptı ve kuzeyden servis yoluna giren yanıp sönen ışıklar gördüm.

Yolcu arabaları yanımızdan geçip gitmemize izin vermek için bankete çekildi ve saniyeler içinde Dış Hatlar Gidiş şeridine girdiğimizde J.'nin minibüsünü geçiyorduk.

Havayolu şirketlerinin isimlerini listeleyen tabelalar tepemizde belirdi. SFO'nun otoparkı sağ tarafımızda yükseliyordu. Off-ramp'ler ve servis yolları, artık bir üst geçit olan yolumuzun altından dönüp geçiyordu. İleride uluslararası terminalin ana hatları gittikçe yaklaşıyor ve büyüyordu.

Rich ve ben havaalanına doğru giden bir grup arabaya liderlik ediyorduk ki, terminalden bize doğru gelen kruvazörleri gördüm.

Yüksek hızlı bir kıskaç hareketiydi.

J. neler olduğunu gördü ve sadece iki seçeneği vardı: devam etmek ya da durmak. Direksiyonu sertçe sağa kırdı ve minibüs en sağ şeride savruldu; burada garaja giden son bir çıkış vardı ve yüz metre ileride South Link Road'a giden kendi çıkışı vardı. Çıkış açık ve korumasızdı.

Conklin'e "*Dayan!*" diye bağırdım.

Sağımdaki beyaz minibüsü geçtim, Chevy'ye biraz daha gaz verdim ve direksiyonu sertçe çevirerek çıkışı kapattım. Mümkün olan son anda, ben çarpışmaya hazırlanırken, J. direksiyonunu sertçe sola kırdı ve etrafımızdan dolandı.

O sırada havaalanı yolu, ışıkları yanıp sönen ve sirenleri çalan kolluk kuvvetleri araçlarıyla dolmuştu.

Minibüs gıcırdayarak durdu.

Adrenalin kalp atış hızımı kırmızı bölgeye çıkarmıştı ve ter vücudumu kaplamıştı.

Polis arabaları arkamızda ve önümüzde sıralanarak aşılmaz bir araç duvarı oluştururken hem ortağım hem de ben diğerinin iyi olup olmadığını sorduk.

Elinde megafon olan bir güvenlik polisi J.'ye seslendi.

"Araçtan çıkın. Eller yukarı. Hemen dışarı çık, dostum. Kimse sana zarar vermek istemiyor."

J. balistiğe gider miydi?

Minibüsün, eski bir sedanda oturduğum yerden kırk metre ötede alevli bir patlamayla havaya uçtuğunu hayal ettim. Bu sabah onu gördüğümde, bebek ördek sarısı giymiş, kaşığını masaya vuran küçük kızımın görüntüsü gözümün önüne geldi. Onu bir daha görebilecek miydim?

Tam o sırada beyaz minibüsün yolcu kapısı açıldı ve J. dışarı fırladı. Bir megafondan yükselen ses, *"Kımıldama. Eller havaya."*

J. uyarıyı dikkate almadı.

Dört şerit boyunca koştu ve beton korkuluklara ulaştı. Kenardan dışarı baktı. Durdu.

Kendisi ile aşağıdaki yol arasında kırk fitlik havadan başka bir şey yoktu.

Ateş edildi.

J.'nin atladığını gördüm.

Rich bana bağırdı, *"Yere yat!"*

İkimiz de ön panelin altına eğildik, parmaklarımızı ensemizde birleştirdik, bir patlama patladı, arabamızı salladı, araba alarmini çalıştırdı, bizi beyaz ışıkla kör etti.

O hasta piç bombasını patlatmıştı.

Üç

Rich ve ben terminalin dışındaki park yasağı olan bölgede oturmuş, havaalanı terminallerinden bir mil ötede yaşananların etkisinden hala kurtulamamıştık.

J.'nin gidiş şeridinden servis yoluna atladığını görmüştük ve kaldırıma çarpmadan önce yeleğini patlattığını biliyorduk.

Ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmıştık. Şu anki teorimiz yakalanmak istemediği yönündeydi. Konuşmak istememişti.

Conklin, "Belki de rampadan atlayarak, Jackie Chan filmlerinde olduğu gibi, yoldan geçen bir aracın üzerine güvenli bir şekilde ineceğini düşündü." dedi.

Biri arabanın camından içeri eğildiğinde sıçradım. Tom Generosa'ydı, terörle mücadele şefi, bizi bilgilendiriyordu.

Dedi ki, "Şu ana kadar bildiklerimiz şunlar. J. dediğiniz adamın kalabalık içinde çok sayıda insanı öldürmek için bir planı vardı, buna şüphe yok. Yeleği antipersonel türündeydi. Çivi, bilye ve fare zehiriyle doluydu. Bu bir pıhtılaşma önleyici. Patlamanın şarapneli itmesi gerekiyordu ve öyle de oldu. Ama tek kayıp atlayan kişiydi."

Başımı salladım ve Generosa devam etti.

"Çiviler ve pislik vücudunu ve üzerinde taşıyor olabileceği her türlü bilgiyi parçaladı. Geride bir krater ve insan dokusu ve şarapnel parçalarıyla dolu bir yol bıraktı."

"Peki ya minibüs?" Dedim.

"Bomba imha ekibi temizledi. FBI onu bir kamyonete yükleyip suç laboratuvarına götürüyor. Yeni başlayanlar için, J. minibüsü Turk'ün marketinden çaldı. Belki direksiyonda parmak izi vardır ama kimliği kesin olarak tespit edilemezse şaşırmam."

Generosa bize federal ajanların yanı sıra SFPD'nin Olay Yeri İnceleme Birimi'nin de şu anda patlamanın olduğu yerde olduğunu, CSI'nin patlamayı incelediğini ve J. olarak bilinen adamın kalıntılarının ölçülüp fotoğraflandıktan sonra patlayıcı örnekleriyle birlikte soğutmalı bir minibüsle FBI ve SFPD'nin adli tıp laboratuvarlarına nakledileceğini söyledi.

Tabii ki J.'nin bombasının SFO'yu kapattığını biliyorduk.

Tüm havayolu yolcuları otobüslerle başka yerlere taşınmıştır. Giden uçuşlar durdurulmuş ve gelen uçuşlar başka havaalanlarına yönlendirilmişti. Terminal binalarının CIA, FBI, DHS ve havaalanı güvenliğinden çok sayıda kolluk kuvveti ajanı ve bomba koklayan köpeklerle dolu olduğunu kendi gözlerimizle görebiliyorduk.

Generosa, SFO'nun ne kadar süre hizmet dışı kalacağını kesin olarak tahmin edemiyordu, ancak bu durum havayolları, yolcuları ve trafik için ne kadar kötü olursa olsun, GAR bugün San Francisco'da bir isabet kaydetmemişti.

Generosa'ya rapor için teşekkür ettik.

Bize "Kendinize iyi bakın" dedi ve arkamızdaki sıradaki araca doğru yürüdü. Daha fazla talimat almak için aramak üzereydik ki telsizimiz tekledi ve Jacobi'nin sesi arabamızı doldurdu. Conklin ve ben Jacobi'yle şefliğe terfi etmeden önce birlikte çalışmıştık. Onun sesini duymak çok güzeldi.

Dedi ki, "Siz ikiniz başka bir şeysiniz, biliyor musunuz? J.'yi hedefinden ayırdınız. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Dedim ki, "Dostum, oh, dostum. Hayal etmeye bile dayanamıyorum."

Ama hayal ettim. Paris'te bir havaalanı hayal ettim. Türkiye'de başka bir havaalanı hayal ettim. Eğer J. bir terminale girmiş ya da terminalin yakınına bile yaklaşmış olsaydı SFO'da neler olabileceğini kolayca görebiliyordum. Cinayet masasına ilk başladığımda, bir havaalanı bombalaması düşünülemezdi. Ya şimdi? Bu korkunç bombalamalar neredeyse sıradanlaşıyordu.

Jacobi'nin sesi hâlâ telsizden geliyordu.

"Raporunuzu teslim ettiğiniz andan itibaren ikiniz de görevden alınıyorsunuz. Boksör. Conklin. Sizinle gurur duyuyorum. İkinizi de seviyorum.

"Benden, Şerif Yardımcısı Reardon'dan ve sizi hiç duymamış ve duymayacak olan pek çok insandan teşekkürler. Birçok hayat kurtarıldı. Geri çekilin. Evinize dönün. Bundan sonrasını Federaller halledecek."

Arabanın anahtarlarını Conklin'e teslim ettiğimden rahatlamaktan titriyordum. Yolcu koltuğuna oturdum. Bizi salona geri götürürken arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Birinci Bölüm

Bir Ay Sonra

Bölüm 1

Evlilik yıldönümümüzdü, aynı zamanda Joe ile altı ay önce ayrıldığımızdan beri ilk randevu gecemizdi. Joe bana sürpriz yapmış, işten çıkarken beni aramış ve "Pencere kenarında bir masa ayırttım. Evet de, Lindsay. Hemen dışarıya park ettim."

Pes etmiştim ve şimdi Pier 9'daki yeni deniz ürünleri restoranı Crested Cormorant'ta San Francisco Körfezi'ni en ön sıradan izliyorduk. Pembe bir gün batımı gökyüzünü ufka doğru renklendirirken etrafımızdaki masalarda mumlar titriyor, sis içeri girerken dalgalanan suyu renklendiriyordu.

Joe en küçük kardeşinden bahsediyordu.

"Petey kırk yaşındayken sonunda hayatının aşkıyla itfaiyenin oto yıkamasında tanışır." Güldü. "Amanda onun beyaz camlarını yıkıyordu ve bir şekilde bu onun kalbini hızlandırdı."

"Sence tişörtü ıslanmış mıdır?"

Joe yine güldü. Onun gülüşünü severdim.

"Büyük ihtimalle" dedi. Gelecek ay Cozumel'deki düğünlerine davetliyiz. Bunu bir düşün, tamam mı?"

Kocamın gözlerinin içine baktığımda, bizi Half Moon Körfezi'ne bakan bir çardakta yaptığımız düğüne geri götürmeyi ne kadar çok istediğini gördüm. Sevgili dostlarımızın ve ailemizin önünde o günden itibaren birbirimizi seveceğimize dair yemin etmiştik.

Bu tutabileceğimi bildiğim bir sözdü.

Ama o zamanlar köşeleri göremiyordum. Şimdi, bu romantik ortamda, Joe sihrin tekrar ortaya çıkmasını umuyordu. Bana gelince, masumiyetim gitmişti.

Keşke öyle olmasaydı.

Kararsızdım. Masanın öbür ucuna uzanıp Joe'nun elini sıkmalı ve ona eve gelmesini mi söylemeliydim? Yoksa ikimiz için de Humpty Dumpty evliliğimizin tekrar bir araya getirilemeyeceğini kabul etme zamanı mı gelmişti?

Joe kadehini kaldırdı ve "Mutlu günlere," dedi.

Tam o sırada keskin bir ses duyuldu -sanki dünya yarılmış gibi- ardından gök gürültüsü patladı ve komşu iskelede parlak bir ışık yandı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Joe'nun koluna girdim ve suyun karşısında, kısaca Sci-Tron olarak adlandırılan bir bilim müzesi olan Scientific-Tron'un bulunduğu Pier 15'e doğru ağzım açık bir şekilde baktım. İnsanların geçmişle ve özellikle de gelecekle etkileşimi için tasarlanmış devasa, geometrik cam ve çelik bir yapıydı. Yapı, gözlerimin önünde patlayıp çiçek açan bir tomurcuk gibi açılıyordu. Metal paneller üzerimize doğru uçuştu, Pier 15'in üzerinde bir mantar bulutu oluştu ve parıltıyan cam parçalarından oluşan bir dolu körfeze düştü.

Joe dedi ki, *"Tanrım. Bu da ne böyle?"* Yüz ifadesi hissettiğim dehşeti mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. *Bir bomba daha.*

Sci-Tron haftanın yedi günü halka, sadece Perşembe geceleri yetişkinlere açıktı. Bugün perşembeydi, değil mi? Evet. İnsanlar müzenin içindeydi.

Bu bir GAR saldırısı mıydı? Öyle olmalı.

Joe kredi kartını yere attı, sonra telefonuna sarıldı ve işini aradı. Benzer şekilde, SFPD merkezini aradım ve kitlesel zayıata benzeyen bir olay olduğunu bildirdim.

"Sci-Tron, Pier 15'te yangınla birlikte bir patlama oldu. Bütün arabaları gönderin. FD. Bomba imha ekibi. Ambulanslar. Ve Teğmen Brady'yi bulun. Ona olay yerinde olduğumu söyleyin."

Joe dedi ki, "Lindsay, burada bekle. Hemen döneceğim." "Şaka yapıyorsun."

"Öldürülmek mi istiyorsun?" *"Sen istiyor musun?"*

Joe'yu restorandan çıkıp iskele boyunca uzanan yürüyüş yoluna kadar takip ettim. Korkulukta uzun bir süre durduk ve Sci-Tron'un iki katlı metal çerçeve yapısının çatısının çöküşünü izledik.

Manzara yıkıcıydı ve inanması neredeyse imkânsızdı ama gerçektir. Sci-Tron havaya uçmuştu.

Joe ve ben koşmaya başladık.

Bölüm 2

Restorandan iskele boyunca, San Francisco Körfezi'nin batı yakasındaki sahili çevreleyen ana cadde olan Embarcadero'ya doğru ilerlerken **Joe** önden gidiyordu.

Kaldırıma ulaştığımızda sağa döndük ve birkaç yüz metre daha koşarak tarihi iskele perdesini geçip Pier 15'in girişinde durduk. Sci-Tron'un için için yanan cesedinin üzerinden alevler sıçradı.

Sol tarafımızda, Embarcadero'da trafik çılgına dönmüştü. Felaketin dehşet verici görüntüsü ve sesi araçları yavaşlatmış, diğerlerinin yan şeritlere sapmasına neden olurken, çığlık atan, çılgına dönmüş yayalar iskeleden kaçarak yola fırlamıştı. Frenler gıcırıyor ve kornalar İncil'de dünyanın sonu gelmiş gibi çalıyordu.

Patlamaların tüm duyularınız üzerinde sarsıcı bir etkisi vardır. Çatlama ve parçalanma sesleri, patlayıcıların kokusu, insan yüzlerindeki dehşet. Bunu yakın zamandaki ilk deneyimlerimden biliyordum ama yine de sakin ve güzel bir gecenin nasıl olup da kargaşaya ve açıklanamaz bir yıkıma dönüştüğünü anlamakta zorlanıyordum.

Joe beni yürüme yolundan körfez tarafındaki korkuluklara çekti ve kalabalık bomba alanından uzaklaşıp durduğumuz yerin önünden geçerken kolunu üzerimden çekmedi.

Kaotik sahnenin hareketlerini izlerken bir anormallik dikkatimi çekti. Bir adam kaldırımın ortasında, dehşete kapılmış yayaların akıntısında bir kaya parçası gibi hareketsiz duruyordu.

Anormallikleri not etmek için eğitildim ve onunla ilgili her şeyi fark ettim. Beyaz, kahverengi saçlı, kırklı yaşların ortasında, ortalama boy ve kiloda, kot pantolon, mavi flanel gömlek ve tel çerçeveli gözlük takıyordu. Üst dudağını kesen bir yara izi gözlerimi ince gülümsemesine çekti.

Gülümseyordu.

Şok geçirmiş miydi? Patlamadan kurtulduktan sonra ne olduğunu anlamaya mı çalışıyordu? Patlamanın kendisinden mi etkilenmişti?

O ne düşünüyor ya da hissediyorsa, ben de bir polis tepkisi veriyordum. Akla gelebilecek her şeyin ters gittiği bir ortamda o öne çıktı. Yolun karşısına geçtim.

görüş alanına girdim, rozetimi göstermek ve dikkatini çekmek için ceketimi açtım. Joe telefonla konuşuyordu ama konuşmasını bitirip bana katıldı.

Mavili adama yakın durduk ve yüksek sesle konuşarak, "Efendim, ben SFPD'denim. Burada ne olduğunu gördünüz mü?"

İfadesi saf, geniş gözlü bir zevkti. *Dedi ki, "Gördüm mü?"*

Bu muhteşem olayı ben *yarattım*. Bu benim *eserim*."

Bu onun *işi miydi*? Övgü mü talep ediyordu? Joe'ya "*Duydun mu?*" der gibi baktım.

"Adınız nedir, efendim?"

"Connor Grant. Vatandaş, dahi, mükemmel sanatçı."

Dedim ki, "Anlamıyorum, Bay Grant. Sci-Tron'u bombaladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle."

Zaten aşırı adrenalin yüklemesi altındaydım ve bağdırmamak için tüm irademi kullandım, *Kafayı mı yedin sen? Orada insanlar vardı.*

Grant manikti, ya da uyuşturulmuştu, ya da başka bir şey, çünkü yüksek hızda konuşmaya devam etti.

"İyi iş, sence de öyle değil mi? Tüm gösteriyi gördün mü? Mantar bulutunu? Aman Tanrım. Umduğumdan bile daha iyiydi. Gün batımındaki gökyüzü için kendime ekstra puan vererek A+ veriyorum. Nedenini bilmek istiyorsunuz, ben de diyorum ki, 'Neden soruyorsunuz?' Güzelliğin bir nedene ihtiyacı yoktur."

Evet, bu bir itiraftı ama gerçek miydi?

Grant'a müzeyi gerçekten bombalayıp bombalamadığını tekrar sordum ve yine Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümseyerek bombaladığını *kesin bir* dille teyit etti.

"Bunu tek başına mı yaptın?"

"Sana söylemiştim," dedi maviler içindeki sıradan görünümlü adam. "Bu benim işim. Ben yaptım ve mükemmel bir şekilde yaptım."

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz Bay

Grant?" "Evet, iyiyim. Neden

sordunuz?"

Connor Grant, vatandaş dahi-sanatçı, deli miydi? Neye inanacağımı bilemedim.

Joe'nun elinde silahı vardı ve ben ona ellerini başının üzerine koymasını söylerken silahını Grant'e doğrultmuştu. Yıkıma bakarken bana itaat etti, yüzünde hâlâ mutlu bir parıltı vardı. Üstünü aradım, anahtarlar, bozuk paralar ve bir cüzdandan başka bir şey bulamadım. Kimliği ismini doğruluyordu ve artık elimde adresi ve kredi kartları vardı.

Gülümseyen psikopatı kelepçeledim, kamu malına zarar vermekten tutukladım, ki bu onu tutacaktı ve haklarını okudum.

Ekip arabaları ılık ılıa kaldırıma yanaşıyordu ve Grant'i onlardan birine doğru yürüttüm. Yolcu koltuundan fırlayan üniformalı polisi tanıyordum.

Genç Memur Einhorn ve ortağına, "Bay Grant Sci-Tron'u havaya uçurduğunu iddia ediyor. Şimdi Teğmen Brady'yi arıyorum ve sizinle kayıтта buluşmasını istiyorum. G zaltını Brady'ye devredinceye kadar bu adamı gözünüzün önünden ayırmayın. Yani, gözlerinizi ondan bir saniye bile ayırmayın. Sorusu olan var mı Marty?"

Ekip arabası çekildikten sonra Brady'yi hızlıca aradım ve ona Connor Grant hakkında bilgi verdim, Sci-Tron'u havaya uçurma işini üstlendiğini söyledim.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum, Lieu. O yaptığını söylüyor. Elimden geldiğince abuk Hall'a geri döneceğim."

Joe gelen kolluk kuvvetlerinin ve iskele çevresindeki hareketliliğın fotoğraflarını çekiyordu. Telefonunu kaldırdı ve "Burada bekle Linds. İtfaiye ezmeden önce olay yerini hızlıca değerlendireceğim. Beş dakikaya dönerim."

Bununla birlikte Joe, Sci-Tron'un enkazına doğru koştı. Hoşuma gitmemişti. Yapı hâlâ duman çıkartıyordu ve dengesizdi. Joe yalnızdı.

Arkasından bağırdım ama sokağın sesi o kadar yüksekti ki beni duyduğunu sanmıyorum.

Bölüm 3

Joe birkaç dakika önce fütüristik bir bilim müzesi olan binanın eşiğinden geçti.

Şimdi sanki bir yağmur ormanına giriyormuş gibi hissediyordu.

Fıskiye sistemi aşağıya su döküyordu ve hava çürük yumurta kokuyordu. Bu doğal gaz, belki de propan anlamına geliyordu ve başka kokular da aldı: yanan plastik, saç, et.

Bulutlar ve sis azalan ışığı engelledi.

Joe yukarı baktığında sadece kafes kirişlerin ve boru şeklindeki üst yapının bükülmüş izlerini gördü. Devrilmiş sergiler ve duvarlardan sökülmüş vitrinlerle dolu zeminde su birikmişti. Ve kurbanların topak topak şekilleri vardı.

Körlemesine nişan alan Joe, enkazın fotoğraflarını çekti.

Patlama camı havaya uçurmuş ama iç kısmı ayakta bırakmıştı, yani patlayıcı cihaz muhtemelen imal edilmiş bir bomba değildi. Cihazın doğaçlama, basınçlı bir bomba, patlayıcı yüklenmiş gaz dolu bir kap olması muhtemel görünüyordu. Patlamayla birlikte çıkan yangın, ısı fiskiyeleleri çalıştırana kadar mevcut yanıcı maddeleri tüketmişti.

Sci-Tron'dan geriye kalan, parçalanmış camlar ve kesilmiş metal borular, devrilmiş sergiler ve açıkta duran kablolardan oluşan tehlikeli bir engel parkuruydu. Joe telefonunun ışığı ve kısık ateşle moloz yığınları arasından dikkatle bir yol seçti.

"Merhaba" diye seslendi. Beni duyan var mı?"

İleride, sağ tarafında cevap niteliğinde bir inilti duyuldu. Joe, "*Geliyorum,*" diye seslendi ve sese doğru yöneldi, o sırada ayak bileğine bir şey dolandı. Refleks olarak bacağını tekmeledi, sonra yerde yüzükoyun yatan, yarısı vitrinin altına gömülmüş bir kadının soluk elini, kolunu, gövdesinin üst kısmını seçti.

"Ben... hareket

edemiyorum." dedi. Joe onu

görmek için eğildi.

"Sana yardım edeceğim. Adın ne senin?"

"Sophie Fields."

"Ben Joe. Sophie, ağrın var mı?"

"Uyuşmuş hissediyorum."

"Üzerinize bir sergi düşmüş gibi görünüyor. Onu taşımaya çalışacağım.

Dayan biraz." "Kocama söyle... Robbie... Onu seviyorum. Onu seviyorum.

Anahtar kutunun içinde." "Ona kendin söyleyeceksin, Sophie. Dinle. Artık bir takımız. Ben gidiyorum.

Bu çöpü üstünden kaldırmaya çalışmak için. Buradaki görüş mesafesi gerçekten berbat. Canını yakan bir şey olursa bağır."

Sophie inledi ve sonra tekrar sessizleşti.

Joe bir kısmı metal, bir kısmı cam olan, kenarları sivri ve ağır bir çelik tabana benzeyen altıya altıya on iki metrelik kasayı ölçüp biçti. İyi bir açı yakalayabilir ve iyi kavrayabilirse... aynı anda hem kaldırıp hem de itebilirse... Sophie vitrinin altında göremediği bir şey tarafından sıkıştırılmamışsa... bir sürü eğer vardı.

En azından denemek zorundaydı.

Sophie'ye üçe kadar sayarak ne yapacağını söyledi ve sonra, Tanrı'dan bunu yapabileceğini umarak, Joe kollarını plastik desteğin etrafına doladı, dizlerini tabanın altına büktü ve kustu.

Epey bir gıcırdama ve sallanma oldu ama sergi kadının vücudundan kaydı ve sonra sabitlendi. Joe, eğer beli kırılmadıysa Sophie'nin hareket edebilmesi gerektiğinden emindi.

"Sophie, yüzün bana dönük olacak şekilde yan dönebilir misin?" diye sordu.

Joe hiç cevap alamadı.

İleride elektrik arkı gibi küçük mavi bir parıltı oldu, hemen ardından sarsıcı bir patlama geldi. Joe'nun başının arkasına ağır bir şey çarptı. Ağırlıksız bir şekilde karanlığın içine düşerken gözlerinin önünde kıvılcımlar parladı.

Bölüm 4

Halojen ışıklarla aydınlatılmış olay mahallini net bir şekilde görebilmek için 15 numaralı rıhtımdan çıkışın yukarısında dururken yüksek bir endişe içindeydim.

Üniformalı polisler Embarcadero'da barikatlar kurarak Bay Street'ten Market'e kadar yolu kapattı ve yerel trafiği durdurdu.

Neon sarısı bir yelek giyen olay komutanı, ambulansları Pier 9'un içindeki iç park alanına yönlendirdi; burası artık tıbbi birimler için bir hazırlanma alanı haline gelmişti.

Işıkları yanıp sönen ve sirenleri sonuna kadar açık olan itfaiye araçları kaldırımdan geçerek giriş kapısına doğru ilerledi. Acil yardım yeleği giyen kadın ve erkekler itfaiyeciler içeri girerken toplanmış ve hazır bekliyorlardı.

Joe "Beş dakikaya dönerim." demişti.

Zaman dolmuştu. Bunu söylediğinde, olay yerine hızlıca bakmanın sadece beş dakika süreceğine gerçekten inanmış mıydı? Tahmini yanılttı, ama onu aramak için duyduğum şiddetli arzuya direndim, kendime çok yoğun ve hızlı çalıştığımı ve beni aramak için zaman ayıramayacağını söyledim. Yine de büyük bir çelişki içindeydim. Joe'nun başı dertte miydi? Bomba alanında ona bir şey mi olmuştu? Burada öylece durmalı mıydım? Yoksa yardım mı çağırmalıyım?

Saatime baktım. Gideli on iki dakika olmuştu. Şimdi on üç oldu.

Komşum, arkadaşım ve bebek bakıcım Bayan Rose'u aradım. Sci-Tron'un yakınında olduğumu bağırarak söyledim. Geç saate kadar evde olmayacağımı söyledim. Brady'yi arıyordum ki, sanki tuş takımına dokunmak onu tetiklemiş gibi, bir bomba daha patladı.

Bu patlamanın gücü, "Joe!" diye bağırان kendi sesim de dahil olmak üzere diğer tüm sesleri yok etti.

İskelenin girişine doğru ilerledim ancak oraya varmadan önce üç itfaiyeci tarafından durduruldum ve yolumu keserek beni kenara çekip tehlikeden uzaklaştırdılar.

Ben de karşılık verdim.

"Tanrı aşkına. Ben bir *polisim*. Kocam içeride. Bana biraz yardım eder misiniz lütfen? Onu bulmak zorundayım."

İtfaiyecilerden biri bana, "Memur bey, içeri giremezsiniz, şimdi olmaz."

Lütfen geride durun. Orada durun. Onu en kısa sürede dışarı çıkaracağız."

İtfaiyeciler dengesiz bir durumu kontrol altına almak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve ben bunu onlara karşı kullanmadım. Bana gösterilen yerde, kurtarma ekiplerinin yolunun dışında ve Sci-Tron'un girişini oldukça iyi görebilecek şekilde durdum. Joe'nun kaldırılma çıkması için dua ettim.

Lütfen, Tanrım. Joe'nun güvende olmasına izin ver.

Adli tabibin soğutuculu treyleri barikatlardaki bir açıklıktan gürültüyle geçip Embarcadero'nun ortasından geçen tramvay raylarının üzerine park ettiğinde aklımdan geçen buydu.

Mobil morgdan uzaklaştım ve Joe'nun numarasını tekrar tekrar ararken körfeze baktım, durmadan tekrar arama düğmesine basıyordum ve cevap alamıyordum.

Joe cevap vermediği için arkadaşlarımı ve ortağımı aradım ve sesimdeki dehşeti duyduklarını biliyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" demekten başka bir şey yapamadılar.

Her birine "Seni sonra ararım."

dedim. Ve sonra cankurtaran
halatlarım bitti.

O korkunç, pis kokulu gecede sonraki bir saat boyunca acil yardım görevlilerinin boş sedyeleri müzenin paramparça girişinden geçirmelerini ve torbalanmış cesetleri kaldırılma taşımalarını izledim. Orada ölümler adli tabibin minibüsüne bindirildi.

Yaşayanlara gelince, itfaiyeciler bazı patlama kurbanlarının müzeden çıkmasına yardım etti. Diğerleri ise sedyelerle dışarı taşındı.

Joe'nun numarasını çevirdim.

Joe, telefonuna cevap ver.

Bu kez zil sesini duyduğumu sandım, beş tanıdık nota, acil yardım görevlileri bir sedyeyi kapıdan geçirip kaldırılma doğru götürürken daha da yükseliyordu. Sedyeye doğru koştum, ne bulacağım konusunda hem umutlu hem de dehşet içindeydim. Zil sesini tekrar duydum.

"Joe?"

Sedyedeki adamın yüzü korkunç derecede şişmiş, morarmış ve kana bulanmış durumdaydı. Sol kolu vücudunu örten battaniyenin altından dışarı çıktı ve Half Moon Körfezi'ne bakan bir çardağın içinde birlikte dururken parmağına taktığım alyansı gördüm. Hastalıkta ve sağlıkta birbirimizi seveceğimize yemin etmiştik.

Omzunu tuttum ve *"Joe. Ben Lindsay. Buradayım."* dedim.

Cevap vermedi. Yaşıyor muydu?

Sedyesinin yanına koştum, triyaj alanında onunla birlikte kaldım, burada hızla değerlendirildi ve bir ambulansın açık kapılarından çıkarıldı.

Rozetimi bulmaya çalıştım ve kısık sesle, "Bu benim kocam. Ben onun

karım."

Bir acil yardım görevlisi başıyla onayladı ve elini ve kolunu uzattı. İyice kavradım ve beni içeri çekti.

Bölüm 5

Sağlık görevlileri Joe'ya oksijen verirken elini **tuttum** ve Joe'nun yaşı, kan grubu ve mesleğiyle ilgili sorularını yanıtladım. "Özel güvenlik müteahhidi."

Polis barikatlarına ve trafik sıkışıklığına rağmen, hastaneye kısa ve çılgın bir yolculuk oldu. Joe acil servisten doğrudan ameliyata alındı ve ben de bekleme odasında yerimi aldım. Patlamayla ilgisi olmayan acil durumları olan insanlarla doluydu ve ayrıca patlamaya yakalanan kurbanların arkadaşları ve aileleri de vardı.

Köşedeki televizyonun sesi kısılmıştı ama ekranın altında altyazı ve bir tarama vardı.

Bomba patlaması Sci-Tron'u yok eder.

Ölü sayısı 20'ye, yaralı sayısı 30'a yükseldi.

Polis ya da İç Güvenlik henüz bir açıklama yapmadı, ancak GAR'ın bu bombalamadan sorumlu terör örgütü olduğundan şüpheleniliyor.

Kimse sorumluluğu üstlenmedi.

Patlamanın, kalabalığın, trafiğin ve felakete doğru koşan acil yardım görevlilerinin video klipleri vardı. Klipler korkunçtu ve gördüğüm ve hissettiğim patlamayla ilgili kendi canlı anılarımı, zihnimin içinde kapalı bir döngüde oynayan görüntüleri tetiklediler.

Televizyonu izlerken başka bir görüntü geldi. Olay komutanının yüzüne bir mikrofon tutulmuştu. Bir muhabir bağırarak bir soru sordu ve IC basına konuşmayı kabul etti.

Adını verdi ve heceledi, çeşitli disiplinlerdeki personelin yönetiminden ve koordinasyonundan sorumlu komutan olduğunu söyledi.

"İtfaiye, sağlık ve emniyet güçleri olay yerinde. Burada tam olarak ne olduğuna dair bir sonuca varmak ve kurbanların kimliklerini tespit etmek için henüz çok erken. Burada harika insanlarımız var. En iyileri. Onlara geri dönmeliyim. Elimize bir şey geçer geçmez kamuoyu bilgilendirilecektir.

Rapor."

Ardından Belediye Başkanı'nın Pier 15'in dışından yaptığı konuşmanın bir klibi geldi.

Gömlek kolluydu ve baret takıyordu. "Bu, şehrimiz ve Amerika Birleşik Devletleri için korkunç bir gün. Ölenlerin aileleriyle birlikte yas tutuyor ve yaralılar için dua ediyoruz. Bu vahşi terör eylemini aydınlatırken sizden sabırlı olmanızı istiyoruz. Federal kurumlar, cesur acil müdahale ekiplerimize ve SFPD'ye katıldı. Bu trajedinin sorumlusu kimse onu yakalayacağız. Buna güvenebilirsiniz."

Bekleme odasında etrafımda oturan insanlar ailelerinin ve arkadaşlarının kollarına yığılıp ağladılar.

Connor Grant bana "Bunu, bu muhteşem olayı ben *yarattım*" demişti.

Biri adımı seslendi.

Ayağa fırladım ve doktoru gördüm, mavi önlüklü, siyah saçlı bir cerrahtı, maskesi boynuna gevşekçe asılmıştı. Yüzünde iyi bir haber ummak için bir neden aradım ama tek gördüğüm üzüntü oldu.

Kendisini Dr. Janet Dalrymple olarak tanıttı. Onunla birlikte koridora çıktım ve bana Joe'nun akut subdural hematomunun hızla genişlediğini ve beynine baskı yaptığını söyledi.

"Sıvı birikimini boşaltmak için bir şant taktım," dedi bana. "Şişliği azaltmak için ilaç tedavisi görüyor. Şimdi yapacağımız şey onu yakından izlemek ve basıncını kontrol etmek."

Sormak zorundaydım. "Şansı nedir, Doktor?"

"Şansa göre ameliyat yapmam, Lindsay. Kafa travması geçiren her hasta farklı tepki verir. Sana yanlış umut vermek istemiyorum. Yaraları ciddi. Yine de birkaç saat içinde en kötüsünü atlatabilir. Onu şimdi yoğun bakıma alıyoruz."

Bekleme odasına döndüğümde evliliğimizi yıkan bombayı düşündüm.

Altı ay önce kocamın bana ne kadar zamandır yalan söylediğini öğrenmiştim. Onunla yüzleştüğimde, benden bir şeyler sakladığını itiraf etti ve bana ne yaptığını söyleyemeyeceğini söyledi. Her şey çok gizliymiş. Ülkesini ön planda tutması gerektiğini söyledi.

Her ne kadar onu hâlâ seviyor olsam da, "önce ülke" sözü sorgulamadan inandığım pek çok şeyi değiştirdi. Ben kocamın evden çalışan bir baba olduğunu düşünürken, o aslında CIA için çalışıyordu. İşin içinde bir kadın vardı. Birbirleri için ne anlam ifade ettiklerinden emin değildim ama bu sıradan bir şey değildi. Bir *casusla* evliydim. Bu da Joseph Molinariyi hiç tanımadığım anlamına geliyordu. Ve ona asla gerçekten güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Joe'ya ne kadar kızgın olursam olayım, şu anda her şeyi yapardım.

Yaralanmasından aklı yerinde olarak kurtulacaktı. Tanrı ile anlaşmalar yaptım ve haber bekledim.

Bölüm 6

Haber geldi ama beklediğim gibi bir haber değildi.

Yoğun bakım ünitesinin rahatlatıcı bekleme odasındaki televizyon, *The Big Bang Theory*'nin tekrar gösteriminden ekranı spiral çizerek dolduran parlak kırmızı bir SON DAKİKA haber kartına geçiş yaptı. Ardından Kanal 5'ten Susan Margules Steinhardt sette belirdi, sanki yatağından fırlamış, stüdyoya giderken rujunu sürmüş ve doğrudan yayına çıkmış gibi görünüyordu.

"Son dakika haberlerimiz var," dedi.

Önündeki kâğıttan bir şeyler okudu.

"GAR, Sci-Tron'u havaya uçuran ve son sayıma göre yirmi beş kişinin ölümüne ve kırk beş kişinin yaralanmasına neden olan bombanın sorumluluğunu üstlendi."

Yere yığılmış ve uyukluyordum ama birden ayağa fırladım ve sandalyenin kollarını kavradım.

Sunucu kadın devam etti. "KPIX 5, birkaç dakika önce internette yayınlanan bu video mesajının gerçekliğini doğrulayamıyor."

Ekranda bir adam silueti belirdi. Yüzü derin bir gölge içindeydi ve başının arkasında neredeyse bir hale gibi bir daire var gibiydi. Sesi vurgusuzdu, dijital olarak değiştirilmişti, tamamen bir sentezleyici tarafından üretilmiş olabilirdi.

Çarpık sesli adam, "GAR, Büyük Kuruluş Karşısı Sıfırlama'daki sadık askerimiz SF65 ile gurur duyuyor. Yozlaşmış şirket ve üniversite sponsorları tarafından beslenen anlamsız bir çaba olan Sci-Tron'u yıkarak gerçek bir cesaret göstermiştir.

"GAR gizlice çalışır ve kamuoyunda patlar. Ve dünyadaki tüm insanlar kendi üzerlerinde otorite sahibi olana kadar çalışmalarımıza devam edeceğiz."

Video karardı ve Bayan Steinhardt ekranda yeniden belirdi.

"Şu anda elimizdeki bilgiler bu kadar, ancak yeni bilgiler geldikçe izleyicilerimizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. Şimdi programımıza ara veriyor ve sizleri New York'taki stüdyolarımıza götürerek gelişmeleri aktarıyoruz."

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasındaki altı kişi dudak uçuklatan bu haberi izliyordu

Benimle birlikte.

"Biliyordum," dedi biri. "GAR olmalı."

"Şeytani piçler," dedi bir diğeri.

Televizyondaki sahne küçük yerel kanaldan New York'taki gösterişli bir sete kesildi. Patlama görüntüleri, televizyona erişimi olan herkesin aşına olduğu haber muhabirleri ve terörizm analistlerinin oturduğu köşeli bir masanın arkasındaki büyük ekranlarda gösteriliyordu.

Haber sunucusu Dallas Greer uzmanların görüşlerini sordu ve çoğunluk GAR'ın açıklamasını doğru olarak kabul etti.

CBS'in huysuz uluslararası muhabiri Roger Watkins muhalif bir ses oldu. Watkins, "Sci-Tron kurumsal bağışçılar tarafından finanse edilmesine rağmen, eğitimcilerden oluşan ekümenik bir grup tarafından yönetildi. Gördüğüm kadarıyla bu uyuşmuyor. Sci-Tron hiçbir şekilde otoriter değildi. Esas olarak çocuklar için tasarlanmış bir müze. Havaya uçurmak çok kafa karıştırıcı bir sinyal gönderir ve GAR için mesaj dışıdır."

Alexander Carter aynı fikirde değildi. McVeigh'in 1995 yılında Oklahoma City'deki Alfred P. Murrah Federal Binası'nı bombalayarak 168 kişinin ölümüne neden olmasından bu yana iç terörizm konusunda analiz ve raporlar hazırlıyordu.

Carter, "Roger, tüm saygımla söylüyorum, GAR'ın başkasının bombasından kendine pay çıkardığını mı ima ediyorsun? Ya da bu daha olası olabilir mi? GAR geleneksel terörist oyun kitabını terk etmesiyle bilinir. Ne bir karargahları ne de bir sözcüleri ya da liderleri var. Açık kaynaktan işe alım ve yönetim konusunda başarılılar. Herkes için eşit bomba.

"Kesin bilgisi olmayan biri Sci-Tron'un GAR ile ilgisi olmayan rastgele bir terör eylemi olduğunu nasıl söyleyebilir?"

Her iki adam da iyi noktalara değinmişti ve ben de onların argümanlarını Connor Grant hakkında bildiklerimle karşılaştırıyordum.

GAR'ın ortağı mıydı? GAR'dan ilham alan yalnız bir kurt muydu? Ya da, eğer benim inandığım gibi bombacı gerçekten oysa, tamamen kendi hastalıklı nedenleriyle mi hareket etmişti?

Yoksa tüm suçlamalardan masumdu ve sadece yalancı bir pislik miydi?

Onu küçük bir sorgu odasında olası bir ölüm cezasını düşünürken hayal ettim. Bana tekrar doğruyu söylemesini sağlayabileceğimi düşündüm.

Bölüm 7

Rich Conklin beni yoğun bakım ünitesinin dışındaki bekleme odasında

bulduğunda **neredeysse** gece yarısıydı.

Yanıma oturdu ve ona Joe'nun durumu hakkında bilgi verdim.

"Çırpınmasını engellemek için onu komaya soktular. Beynindeki kanamanın yanı sıra çok sayıda kemiği de kırık. Sağ bacağı iki yerden kırılmış, sağ kolu yanmış ve bileğinin hemen üstünden kopmuş. Üç ya da dört kaburgasında çatlak var."

Richie bir ortaktan daha fazlası. Aramızda rekabet olmayan bir kardeş gibidir. Birkaç yıl önce en sevdiğim ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Cindy Thomas'a aşık oldu ve şimdi onunla birlikte yaşıyor. O aileden biri.

Şimdi benimle birlikte koridorun sonundaki cam duvarlı yoğun bakım ünitesine yürüdü, Joe orada bir hastane yatağında yatıyordu, tüpler ona girip çıkıyordu. Monitörlere bağlıydı, bacağı traksiyondaydı, başının etrafında bandajlar vardı.

Dedim ki, "Neden oraya girmek zorundaydı? Neden?"

"Biliyorum. Biliyorum," dedi Richie.

İkimiz de biliyorduk. İkimiz de kazananı olmayan çatışmalara gözümüzü dört açarak girmiş, vurulmuş ve daha fazlası için geri dönmüştük.

Richie kollarını bana doladı ve ben de göğsüne yaslanarak ağladım. Doğru olan her şeyi söyledi: Joe'nun güçlü olduğunu, emin ellerde olduğunu, yaşayıp kış tekmeleyeceğini. "Kırık bacağıyla."

Ve sonra dedi ki, "GAR'ın kredi aldığını duydun mu?"

"Duydum."

"Gitmeliyiz, Linds. Brady senin bilgilendirmeni bekliyor."

Hemşire istasyonuna numaramı bıraktım ve Richie'yi takip ederek ceza mahkemesi, savcılık ofisleri, hapishane ve SFPD'nin Güney Karakolu'na ev sahipliği yapan gri granit bir bina olan Adalet Sarayı'na gittim.

Gilbert Caddesi'ne park ettik ve mermer kaplı bir lobiye açılan çift camlı ve çelik kapılardan oluşan ana girişten binaya girdik. Gece vardiyası güvenliğinden geçtik ve arka merdivenlerden dördüncü kattaki cinayet masası odasına çıktık.

Manga odası en iyi günlerde bile oldukça acımasız bir yerdi, ama geceleri

bir mahzen gibiydi. Işıklandırma sade, yeşil duvarlar gri görünüyordu ve sevgili eski zamanlayıcılar, çaylaklar ve ikinci vardiyalarındaki adamlar da sürekli çalan ihbar hatlarına cevap vermek için masalarını paylaşıyorlardı. Bazıları başını kaldırıp "Hey, Boksör. İyi misin?" diye sordu.

Boğa ağılı zorluydu ama dünyada çalışmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Odanın arka tarafında, otoyolun muhteşem manzarasına sahip cam duvarlı bir ofis vardı. Burası teğmenin ofisiydi ve o da şimdi oradaydı.

Jackson Brady, eskiden Miami Polisi'nde çalışmış, birkaç yıl önce Cinayet Masası'na transfer olmuştu. Teğmenliğe terfi etmesi ve patron olması uzun sürmemişti. Başlarda Brady ile sorunlar yaşamıştım ama gösterişten uzak tarzına rağmen *onu* sevmeye başlamıştım.

Korkusuzdu. Sertti. Sonuna kadar sadıktı ve karar vericiydi. Komutanınızdan daha fazlasını isteyemezsiniz. Brady geçen yıl en yakın arkadaşlarımdan biri olan Yuki Castellano ile evlenmişti. Aileye hoş geldin, Brady.

Küçük ofisine girdiğimde ayağa kalktı. Masasına geldi ve bana sarıldı. Omzumu okşadı ve Joe'yu sordu. Ona doktorun söylediklerini anlattım: "Bekleyip görmeliyiz."

Hepimiz oturduğumuzda Connor Grant'i sordum.

Brady, "Tek başına bir hücrede, gece gündüz nöbet tutuyor," dedi. Uzun beyaz-sarı saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı ve kahve fincanından uzun, soğuk bir yudum aldı.

Sonra bana, bunca yıldan sonra hâlâ Güneyli ağzının rengini belli belirsiz taşıyan bir sesle, "Konuşmaya devam et, Boxer. Hiçbir şeyi atlama."

Bölüm 8

Joe ile paylaştığım dairenin ön kapısından içeri girdiğimde **saat neredeyse** sabahın ikisiydi. Eski bir ticari binada geniş bir yer. Tavanlar yüksek ve mutfak, deri ve nötr tonlarda döşenmiş ana odaya açık ve Lake Street'e bakan batı ve güney yönünde uzun pencereleri var.

Bu gece evim güzel evim hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Uzun zamandır border collie cinsi en iyi köpek dostum olan Martha, havlayarak Joe'nun büyük sandalyesinde uyuyan aziz dadımız Bayan Rose'u uyandırdı.

Martha yirmi iki aylık Julie Anne'i de uyandırdı, o da bana seslendi.

"Mommmeeeeeeeeeee."

"Hemen geliyorum tatlım," diye mırıldandım.

"Boğazın için biraz ballı çaya ihtiyacın var," dedi Bayan Rose. Onu mutfağa kadar takip ettim ve ellerimi yüzümü yıkarken Joe'nun durumunda bir değişiklik olmadığını söyledim.

Onun için dua edeceğini söyledi ve bana çay yapıp hem bebeğin hem de köpeğin ihtiyaçlarının karşılandığına dair güvence verdikten sonra, onu ön kapımdan geçirip koridoru geçerek kendi evine götürdüm.

Sarıldık ve ben de "Sabah görüşürüz." dedim. Um. Altı saat sonra görüşürüz."

İçeri dönüp Julie'nin düğün çiçeği sarısı odasına gittim. Siyah saçlı, mavi gözlü kızım beşiğinde ayağa kalkmış, sarılmak için ellerini kaldırmıştı - ben de ona sarıldım.

Büyük, JFK tarzı, minderli ve manzaralı bir sallanan sandalyemiz var. Tatlımı kaldırdım ve kucağıma çektim. Ona sarılırken salladım. Saçlarını kokladım, parmaklarını öptüm, onu yatağına yatırmadan önce nefes alışımı dinledim. Fısıldadım, "Seni çoooooooook seviyorum. Tatlı rüyalar, bebeğim."

San Francisco General'den gelen bir aramayı kaçırıp kaçırmadığımı görmek için cep telefonumu kontrol ettim. Cevapsız bırakmamışım.

Martha banyoda bana katıldı, ben duş alıp o gece üzerime sinmiş olan mazot kokusunu ve kumları temizlerken banyo paspasından beni izledi. Sprey sırtıma ve omuzlarıma vururken, zavallı Joe'yu düşündüm, kafası yarılmış, traş edilmiş ve delinmiş, gözleri şişmiş, kemikleri kırılmıştı.

Lütfen, Tanrım, ölmesine izin verme.

En iyi köpek dostumla yatağa girdiğimi hatırlamıyorum ama beni uyandırdı ve sonra telefonum çaldı.

Joe!

Komodinden telefonu aldım ve arayan numarada *San Francisco Hastanesi*'ni gördüm. Yeşil tuşa bastım ve Dr. Dalrymple'a merhaba dedim.

Bana, "Joe'nun durumu beni tatmin edecek şekilde düzelmedi. Şu anda ameliyata giriyoruz" dedi. "İkinci bir dren koyacağım."

"Oh, hayır, hayır."

"Sorun yok, Lindsay. Ne zaman endişelenmen gerektiğini sana söyleyeceğim. Sana söz veriyorum.

Tamam mı?"

Doktor bu ikinci drenin kötü bir şey olmadığını ve onu daha sonra aramam gerektiğini söyleyerek beni ikna etmek için elinden geleni yaptı. Joe'nun cerrahıyla konuşmayı bitirdiğimde telefon elimde çaldı.

Brady arıyordu.

"İçeri gelmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. Cuma günüydü, değil mi?

"Saat kaç?"

"Pris-nah'ı sorgulama zamanı," dedi.

Bölüm 9

Brady ve ben onun ofisinde toplandık.

Bana resmi ölü sayısını verdi, sadece saydı.

"Yirmi beş kişi öldü. Kırk beş yaralı. Bazılarının durumu kritik, hayatta kalma şansları düşük ya da çok düşük."

Bana kayıpların bir listesini uzattı. Joe'nun adını bulmak için göz gezdirdim. Sonra kâğıdı üçe katladım ve her gün giydiğim mavi ceketimin iç cebine koydum.

"Bunu yapabileceğine emin misin?" diye sordu bana.

Kızgındım. Canım yanıyordu. Joe için endişeleniyordum, uykusuzdum ve büyük olasılıkla hayatımın sonuna kadar benimle kalacak olan dün geceki dehşet gösterisinin şokunu yaşıyordum. İliklerime kadar stresliydim ve bunun yüzüme yansıdığını biliyordum.

Yine de Brady'nin sorgulama yeteneğimi sorgulaması bile beni kızdırdı.

"Bu röportajı benden daha iyi kim yapabilir? Ben *oradaydım*. Benimle konuştu."

Brady, "Tamam. Düşünceli davranıyordum. Düşünceli olmaya *çalışıyordum*. Bak, Boxer. Connor Grant hakkında bildiklerimiz bunlar."

Brady liste yapar. Mümkün olduğunda bunları sarı bir bloknotun üzerine kırmızı yağlı kalemle yazar. Deftere baktım. Gördüğüm şey çok kısa bir listeydi.

Dedi Brady, "Kırk beş yaşında. Son model bir Hyundai kullanıyor. Hiç evlenmemiş, çocuğu yok, bulabildiğimiz bir ailesi de yok, ama bu ülkede bir sürü Grant var. Her neyse. Saint Brendan Lisesi'nde dokuzuncu sınıf fen bilgisi öğretmeni. Yaklaşık beş yıldır orada. Fen öğretmeni bir bilim müzesini havaya uçuruyor. Bu ilginç, değil mi? Öğretmenlerimi Değerlendir'deki yorumları iyi. Çocuklar onu seviyor."

"Çarşafı yok mu?"

"Hayır. Bir rahibe kıyafeti kadar temiz. Sağlam bir vatandaş. Vergilerini öder. Trafik kurallarına uyar. Çizgilerin içinde kalır."

"Humph. Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Brady devam etti. "Parisi gözlemliyor olacak. Jacobi de."

Savcının ve polis şefinin bu olayı izlemesine şaşırmadım.

Sorgulamamız. Kutuda itiraf edilmiş bir seri katil vardı.

Brady'ye "Başka ne bilmem gerekiyor?" diye sordum.

"Sen önden git. Kibar ol. Kaset mahkemede kullanılabilir. Eğer kibarlık işe yaramazsa, ben sert adam olarak devreye girerim."

Brady bana sekize on boyutlarında fotoğraflardan oluşan bir dosya uzattı. Göz gezdirdim, sonra tekrar Brady'nin buz mavisi gözlerine baktım. Elimizdeki tek koz Grant'in olay yerinde yaptığı itiraftı. Yazılı olarak elimizde yoktu.

Brady dedi ki, "Boksör. Şu anda büyük resim hakkında endişelenme. Kimi tanıdığı, neyden nefret ettiği falan umurumda değil. Eğer konuşuyorsa, harika. Hepsini isteriz. Ama şu anda, bu sabah, onun arkadaşı olun. Sadece 'Ben yaptım' demesine ihtiyacımız var. Başka her şey sos olur."

Bölüm 10

Brady ile birlikte ofisinden çıktık ve kısa koridor boyunca yürüyerek Mülakat 2'ye gittik. Kapıyı açık tuttu ve beni içeri kadar takip etti.

Connor Grant parlak turuncu bir tulum giymiş ve sırtarak masaya oturmuştu. Elleri kelepçeli, ayak bilekleri prangalıydı. Beni gördüğü için mutlu görünüyordu ve garip bir şekilde ben de onu gördüğüm için mutluydum.

Köşelerde duran iki gardiyana başımı salladım ve tavandaki kırmızı, yanıp sönen kamera gözüne bir bakış attım. Sonra çift yönlü aynaya baktım. Arkasında Parisi ve Jacobi olduğu için mutluydum. Üst rütbeliler güvertede.

Brady bana net bir görev vermişti: Grant'in itirafını kayda geçirmek. Kalıcı olsun. Ondan sonra Len Parisi bu canavarla ikna edici ayrıntılar ve olaya karışan diğer kişilerin isimleri için pazarlık yapabilir, sonra da ya bir anlaşma yapar ya da iki düzineden fazla insanı öldürdüğü için onu yasaların izin verdiği ölçüde yargılar.

Grant'in masasının karşısındaki düz arkalıklı alüminyum sandalyelerden birine oturdum ve Brady de aynısını yaptı.

"Pris-nah "a dedim ki, "Tekrar merhaba, Bay Grant. Bu sabah nasılsınız? İyi uyudunuz mu?"

"Fena değil. Unutmuşum. Seni nereden tanıyorum?"

"Dün gece iskelede. Seni tutuklamıştım, hatırladın mı?"

"Ah. Doğru. Mülke zarar vermekten mi? Bunu hala anlamıyorum."

Fotoğraflarla dolu klasörü açtım ve onları masanın üzerine koymaya başladım. Fotoğraflar patlama sonrasıydı: müzenin temelini yalayan yangın, acil durum araçları, Sci-Tron'dan çıkan sedyeler, çift sıra ceset torbaları. Bir de farklı açılardan çekilmiş, müzenin metal iskeletinin iskelede diz çökmüş büyük, tarih öncesi bir hayvanın iskeletine benzediği fotoğraflar vardı.

"Vay canına," dedi Bay Grant. "Bunlar harika resimler."

"Öyle değil mi? İsterseniz size kopyalarını getirebilirim."

"Tabii. Çok teşekkürler."

Bu sefil insan örneğine gülümsedim.

"Geçmiş düşünerek bana yardımcı olabilirsen..." dedim Grant'a eğilerek,

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum, tehditkâr görünmemek için elimden geleni yaptım, hiç de polis gibi değildim.

"Dün gece sana Sci-Tron'da ne o l d u ğ u n u bilip bilmediğini sorduğumu hatırlıyor musun?" dedim.

Fotoğraflardan birini ona doğru ittim. Zaman damgası akşam 7:23'tü. İskeledeki moloz yığınının hâlâ duman çıkıyordu.

Grant, "Hayır. Ne dedim ben?" dedi.

"Bana 'Gördüm mü? Bunu ben yarattım.... bu benim *eserim*.'" Grant başını hayır anlamında sallıyordu.

Sesimi yumuşak tuttum ve devam ettim.

"Beni gerçekten ne etkiledi biliyor musunuz Bay Grant?"

Göğsümü kalbime yakın bir yere vurdum. "Bana güzellik yaratmak istediğini söylediğinde. Gün batımının aydınlattığı gökyüzü için çok mutluydun. Gökyüzünün rengi için kendine bonus puan vermiştin. Elimizde bunun bir fotoğrafının olmaması çok kötü, değil mi?"

"Bu *çılğınlık*," dedi Grant gülerken. "Bir gün batımı için nasıl övgü alabilirim?"

Patlamanın hemen ardından, camlar hâlâ yukarıdan düşerken itirafını özgürce sunmuş olsa da, tamamen inkâr etmeye hazırdım. Bir an için gözüm Joe'ya kaydı. Onu yanımda durmuş, silahıyla Grant'i korurken gördüm. Joe sağlam, zeki ve cesur görünüyordu. Bu ucube, sırtan kişi, Joe'yu alaşağı etmişti.

Grant dedi ki, "Şimdi anladım. Sana gerçekten Sci-Tron'u havaya uçurduğumu söylediğimi mi söylüyorsunuz? Bu çok komik. Beni yanlış anlamış olmalısınız, Çavuş. Ya da patlama işitme duyurunuzu etkiledi. Bu mümkün, değil mi?"

Konuşmaya devam etti.

"Söylemem gereken şey, patlamayı *gördüğümdü* ama dürüst olmak gerekirse, oranın 'bombalanmasıyla' hiçbir ilgim yoktu."

"Bombalama" derken garip bir şekilde tırnak işareti yaptı. Kibarca başımı salladım.

"Sanırım bunu sizin yapmadığınızı biliyorum Bay Grant. En azından tek başınıza değil. Bir terör şebekesinden yardım aldınız. Belki de müzeyi bombalamaya onlar teşvik etti. Belki de her şeyi onlar planladı. Neden suçu kendiniz üstlenesiniz ki?"

Başını salladı, "Hayır. Müzeyi kimin bombaladığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben yapmadım."

Grant *o zaman* benimle oynamış mıydı? Yoksa *şimdi* bizimle mi oynuyordu? GAR'ın "sadık askeri" miydi? Ya da işte bir fikir: Delilik savunmasını mı yapıyordu?

Brady yanımda gerildi.

On beş dakika önce Brady bana, "Onun arkadaşı ol. Sadece ona ihtiyacımız var."

'Ben yaptım' demek için."

O düğmeye basmak için ne gerekiyor?

Bana öyle geldi ki Grant biz o odaya girmeden önce bir pozisyon almış ve sonra da oraya yerleşmişti. Yerleşmişti. Ve siperinde mutlu ve güvendeydi.

Bölüm 11

Grant'in siperi ne onu koruyacaktı ne de beni durduracaktı.

İtirafını tamamen inkâr etmiş, sanki deli olan benmişim gibi davranmıştı ve bu beni çileden çıkarmıştı. Yine de ona kızgınlığımı gösteremezdim. Bu pisliğin beni aptal yerine koyduğunu ve Brady'nin yanımda oturduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Kaset çekiliyordu. Tek yapmam gereken Grant'in onu tutuklamadan hemen önce bana söylediği yaklaşık yüz kelimeden üçünü tekrar etmesini sağlamaktır. Tek söylemesi gereken "Ben yaptım."

Patlamadan kendine pay çıkarırken kendisiyle gurur duyuyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Onun kibrine hitap edecektim. Sandalyemi masanın köşesine çektim, böylece aramızda kalmadı ve ona daha yakın oturdum. Yüzümdeki kasları gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf ettim ve sevgili dostum Connor Grant'e tekrar gülümsedim.

"İnsanlar birbirlerini her zaman yanlış anlarlar. Sen üzgünsün. Kim üzülmez ki? Elbette endişelisin."

"Hayır."

"Bay Grant, müzenin *patladığını* gördüm. Olay olduğunda tam oradaydım ve gerçekten... *harikaydı*. Bu yüzden bu kadar ilgileniyorum ve siz bana onu havaya uçurduğunuzu söylediğinizde-"

"Hayır."

"Gerçekten bilmek isterim, nasıl yaptınız? Siz bir fen öğretmenisiniz, değil mi? Belki daha basit terimler kullanırsanız sizi anlayabilirim-"

"*Seni* hiç anlamıyorum."

Brady oturduğu yerden kalktı. Güçlü bir yapısı vardı ve *ayağa kalkması* bile bir rodeo boğasının oluktan dışarı fırlaması gibi atmosferi değiştirdi.

Sandalyeyi döndürerek kendisinden uzaklaştırdı. Sandalye yere sürtündü, devrildi ve takırdadı. Brady iki elini masaya vururken dudağımı ısırdım. Masa sarsıldı. Söz verdiğim gibi, Teğmen Badass devreye giriyordu.

"Artık oyun yok efendim. Sizi bombalama mahallinde yakaladık. Çavuş Boxer'a ve ayrıca eski bir hükümet ajanı ve İç Güvenlik Bakanlığı'nın eski müdür yardımcısı olan Joseph Molinari'ye itirafta bulundunuz."

Güvenlik. Bu iki kusursuz tanık birbirlerinin ifadelerini doğrulamaktadır ve size karşı tanıklık edeceklerdir."

Grant başını arkaya yatırdı ve Brady'ye baktı. Sanki büyülenmiş gibiydi.

"Kan testinizin sonuçları geldi Bay Grant. Vücudunuzda uyuşturucu ya da alkol yoktu. SFPD'nin bu memuruna Sci-Tron'u bombaladığınızı söylediğinizde tamamen ayıktınız. Bu dün oldu.

"Şimdi elimizde bir arama emri var ve kanıt bulana kadar evinizi tek tek parçalara ayıracağız. Bu gerçekleştiğinde, pişmiş olacaksın ve bence bunu biliyorsun."

Brady sandalyesini geri aldı ve tekrar oturdu.

"Şimdi bak," diye devam etti. "Yirmi beş kişi öldü, dostum. Seni yirmi beş cinayetle suçladığımız anda, adın duyulacak ve tüm şehir ve tüm ülke senin kanını isteyecek.

"Yaşamak mı istiyorsun Connor? Sen bize yardım et, biz de sana edelim. Eğer itiraf edersen, Çavuş Boxer ve ben savcının ölüm cezasından vazgeçmesini sağlayabilir miyiz diye bakacağız. Söz vermiyorum ama bu senin son şansın."

Omuz silkerken Grant'in kelepçeleri şingırdadı. Ne olacağını biliyordum. Yanılmamıştım.

"Avukat istiyorum," dedi Connor Grant, artık deli gibi görünmeyen deli. Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Gardiyanlar onu sandalyesinden çekip hücreğine geri götürdüğünde hâlâ gülümsüyordu.

Bölüm 12

Brady ve ben takım odasına döndük, ikimiz de ilk rauntta nakavt olmuş gibi görünüyorduk.

Çok utanmıştım. Brady'nin daha da kötü hissettiğini düşündüm. "Kaybetmemeliydim." dedi.

"Hiçbir şey işe yaramazdı." "*Bir* şey olmak zorunda."

Ofisine doğru yürüdü. Odanın önünde durdum ve tavandan sarkan, ekip odasındaki herkesin iyi görebileceği şekilde eğilmiş televizyona baktım. Ses kapalı olmasına rağmen, görüntüler kelimeler kullanmadan konuşuyordu.

Binlerce insan Embarcadero'da olay yerini korumak için kurulan barikatların dışında birikmişti. Kalabalıktan bazıları ellerinde aceleyle çizilmiş kırık kalp resimleri tutuyordu. Kamera kederli yüzlerin arasından Sci-Tron'un kömürleşmiş kalıntılarına doğru ilerledi. Ekranın üst kısmındaki manşet şöyleydi: BAŞKA BİR GAR SALDIRISI MI?

GAR sorumlu muydu? Yoksa kendilerine ait olmayan bir bombanın sorumluluğunu mu üstleniyorlardı? Connor Grant'e GAR mı ilham vermişti? Yoksa altıncı kattaki hapisanenin hücrelerinde yanlıştır ucube mi vardı?

Televizyonu bıraktım ve Rich'le birlikte seçtiğimiz köşeye doğru yürüdüm, ekip odasının girişine ve Bryant Caddesi manzaralı pencereye eşit uzaklıkta. Masalarımız karşı karşıyaydı ve ben ceketimi sandalyemin arkasına astığımda Rich başını kaldırıp bana baktı.

Telefonla konuşuyordu ama "Bekleyin lütfen" dedi ve elini ağızlığın üzerine koydu.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuz silktim, "Hemen dönerim," dedim ve dinlenme odasına yöneldim. Kafamı kaldırdığımda Rich kahve makinesinin başında benimle birlikte duruyor, titreyen elleriyle bir fincan çamur doldurmamı izliyordu.

"Orada ne oldu?" diye sordu.

"Tipik bir pislik," dedim ona. "İtirafını ya da bana ve Joe'ya söylediklerine ne diyorsanız onu geri aldı. Kulaklarımı temizlemem gerektiğini söyledi. O yapmadı

Tabii ki hiçbir şeyi bombalamadı. Ve avukat tuttu. Piç kurusu." Conklin, "Kahve istediğine emin misin?" dedi.

"Bir şey istiyorum," dedim. "Birkaç saatliğine hastaneye gideceğim. Joe'nun iki kardeşi New York'tan geliyorlar. Onlarla orada buluşacağım."

"İstedığınız kadar kalın," dedi. "Bomba imha ekibi temizleyene kadar Grant'in evine giremeyiz."

Kahveden üç yudum aldım, kalanını lavaboya döktüm ve fincanı duruladım. "Rich, ya Grant'i kaldırımda durmuş şaheserine bakarken görmemiş olsaydım? Elimizde hiçbir şey kalmazdı ve Federaller bu dava üzerinde çalışıyor olurdu."

"Doğru."

"Grant SFPD'ye gülüyor mu? Yoksa gerçek mi? Gerçekten bilmek istiyorum."

Conklin, "Eğer o yaptıysa, onu *enseleyeceğiz*," dedi. Sonra, "Linds, Claire'den gelen mesajı gördün mü? Seni bir an önce görmek istiyor."

"Nedenini söyledi mi?" "Tabii ki hayır."

"Tamam o zaman."

Ceketimi aldım ve dışarı çıktım.

Bölüm 13

Dr. Claire Washburn şehrin baş adli tabibi ve benim en yakın arkadaşım. Benim de onu görmem gerekiyordu.

Cinayet Masası'ndan adli tabibin ofisine giden en kestirme yol lobinin arka girişinden çıkıp Harriet Sokağı'na doğru yüz metre ilerlemektir. Adli tabibin ofisinin çift kapısını açana kadar tamamen otomatik pilottaydım.

Resepsiyon masasının arkasındaki adamı tanıyamadım. Bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Claire'in resepsiyonistleri ölüme aşırı maruz kaldıkları ve ilerleme fırsatı bulamadıkları için birkaç ayda bir kendi istekleriyle yer değiştirirlerdi.

Yeni resepsiyon görevlisi orta yaşlı, erkek, ceketli ve kravatlıydı. Bir kâğıdı katlayarak isim levhası haline getirmiş ve üzerine GREGORY MARK yazmıştı. PETERS.

Gregory'ye rozetini taktım, kendimi tanıttım ve "Dr. Washburn beni görmek istedi" dedim.

Bekleme odasında yaklaşık sekiz polis ve bir o kadar da sivil vardı, hepsi de Claire'i görmek için bekliyordu.

Gregory, "Şu anda çok meşgul, Çavuş. Neden oturmuyorsunuz?" dedi.

Ona taşı delip geçebilecek bir bakış attım. "Zile bas," dedim.

Başardı. Cam kapıyı zorladım, Claire'in ofisinin önünden geçtim ve doğrudan otopsi odasına girdim.

Claire'i eldivenli, önlüklü, maskeli ve kanlar içinde otopsi masasındaki bir cesedin üzerine eğilmiş halde buldum. Neşterini bir kaseye bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve asistanına "Bunny, beş dakika ara veriyorum" dedi. Elini belime koydu ve beni ofisine götürdü, sonra ben karşıdaki sandalyeye otururken masasının arkasına yerleşti. Claire Afro-Amerikan, iri göğüslü ve sıcakkanlı bir kadın, ancak yılda on iki yüz otopsi yaparken ya da denetlerken nasıl bu kadar sıcak kalabildiği bir soru işareti.

Gizem.

"Joe'yu düşünmeden edemiyorum. O nasıl?"

Joe'nun Sci-Tron'a yaptığı yolculuktan ve hastaneden dönmesini beklerken onu aramıştım ama şimdi güncelledim.

"Doktoru bunu bilmek için henüz çok erken olduğunu söyledi."

"Bunun için çok üzgünüm, Linds. Ama atlatacak. Bu *Joe*. bahsediyoruz."

Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Bir an kadehini 'mutlu günler' için kaldırıyor. Sonraki dakika..."

Ellerimi gözlerimin üzerine koydum, derin nefes aldım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Kafamı kaldırdığımda arkadaşım derin bir endişeyle beni izliyordu.

Masanın üzerinden uzandı ve ellerimi tuttu. "Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. Doktoru arayabilirim. Filme bak. Seninle hastaneye gelebilirim. Neye ihtiyacın olursa. Her şeye."

"Teşekkürler Claire. Çok teşekkürler."

Ona Dr. Dalrymple'ın kartını verdim ve o da telefonunun yanına koydu. "Benimle konuşmak mı istediniz?" dedim.

"Evet, belli ki burası dolu ve taşıyor. Ama dün gece nadir bir şey geldi. Ve bunu size anlatmam gerekiyor."

"Devam et."

"Embarcadero'nun hemen dışındaki sokakta güzel giysiler içinde kırk yaşında beyaz bir kadın bulundu ve patlama kurbanlarının yanına getirildi. Bir arabanın çarptığını düşündüren bazı çürükleri vardı ama Sci-Tron'un içinde ya da yakınında bulunan insanların yara izleri gibi değildi.

"El çantası kayıptı," dedi Claire, "yani kimliği yoktu. Kalp krizinden öldüğünü düşünmüştüm. Dün geceki o sahne bazı insanların kalp krizi geçirmesine neden olabilir, biliyor musunuz?"

"Ben hiç yapmaz mıyım?"

"Gönderiyi ben yaptım. Kalbi mükemmeldi, Lindsay." "Felç geçirmiş olabilir mi? Ya da anevrizma?"

"Oraya gitmeden önce bir şey beni rahatsız ediyordu. Ona bir dış muayene daha yaptım. Bana birkaç ay önce gelen bir vakayı hatırlatan bir şey buldum."

"Şimdi durma," dedim.

"Sol kalçasında güzel bir morluk ve kolunda bir sıyrık vardı, muhtemelen bir araba çarpmış. Bu ölümcül değildi. Ancak sağ kalçasında çeyreklik büyüklüğünde bir çürüğün ortasında bir delik yarası vardı. Neredeyse aynı delik ve çürüğü daha önce bir kez görmüştüm."

Claire dikkatimi çekmişti ama acilen arabama binmem ve sirenleri açmam gerektiğini hissediyordum. Hastaneye gitmem gerekiyordu. Joe'nun kardeşleriyle buluşmalıydım. Joe'yu görmeliydim.

"Ne diyorsun Claire?" dedim.

"Kurbanın kanını gönderdim. Yakında daha fazlasını öğreneceğim. Şu anda ölüm şeklinin belirlenemediğini söylüyorum. Ama bu hoş görünümlü bayanın öldürüldüğünü düşünüyorum. Ölümü bir cinayetti."

Bölüm 14

Kocamın başucunda Joe'nun kardeşleriyle **duygusal bir** toplantı yaptıktan **Sonra**, salona dönerken yol boyunca ağladım. Yüzümü yıkadım, at kuyruğumu düzelttim. Sonra Brady'nin ofisindeki toplantı için Conklin'e katıldım.

Zor bir geçiş oldu.

Hâlâ Joe'yla birlikteydim ve onu tekrar görmeden önce kaçıp gideceğini bilmiyordum. Aynı zamanda *şimdi ve burada* bana ihtiyaç vardı.

Brady çok heyecanlıydı ve odaklanmıştı. Masasının karşısındaki duvara Sci-Tron'un son anlarının büyütülmüş bir resmini bantlamıştı, her zaman görebileceği bir yere. Bize sandalye uzattı, bilgisayarını açtı ve o sabah Connor Grant'i sorguladığımız videoyu açtı.

Üçümüz birlikte izledik, kaçırdığımız bir şey var mı diye baktık. Sormamız gereken bir şey. Yararlı ya da açıklayıcı bir şey bulmak için çabaladık. Grant'in bize verdiği hiçbir şeyde herhangi bir ipucu aradık.

Brady, "Bir kez daha." dedi.

Videoyu tersine çevirdi ve oynat tuşuna bastı. Tekrar izledik.

Sonra bu konuyu bir süre tartıştık ve onlarca yıllık polis tecrübemize ve içgüdülerimize dayanarak fen bilgisi öğretmeninin bir takım oyuncusu olmadığı sonucuna vardık. Tek başına çalışan bir megalomanyaktı.

Bununla birlikte, hepimiz daha önce

yanılmıştık. Yaptı mı?

Hiçbir fikrim yok.

Toplantı sona erdiğinde Conklin ve ben, bir zamanlar Candlestick Park'a ev sahipliği yapan, şu anda ise şüpheli katılımiz Connor Grant'a ev sahipliği yapan, soylulaşan, karma kullanımlı bir bölge olan Bayview'e doğru yüksek hızda yola çıktık.

Rich bizi Grant'in Jamestown Caddesi'ndeki evine doğru götürürken neredeyse hiç konuşmuyordum. Joe'yu gördüğümü, yıkılmış kardeşleriyle birlikte olduğumu düşünüyordum. Birbirimizi teselli etmeye çalışmıştık ama işe yaramamıştı. Joe hâlâ ormanın derinliklerinde pusulasızdı. Ölebilirdi. Kızımız babasını kaybedecekti. Ve ben kendimi asla affedemeyecektim.

fırsatım varken kocamla barışmak istedim.

Conklin'in sesi düşüncelerimi böldü: "Linds, ileride sağda."

Kolluk kuvvetlerine ait araçların oluşturduğu bir çalılığın arkasında, iki eski kül bloklu binanın arasına yerleştirilmiş ve arsasında oldukça geride duran, beyaz süslemeli, mavi ahşap çerçeveli düzenli bir ev vardı.

Conklin polis araçlarının ortasına park etti ve motoru kapattığı sırada cama vuruldu. CSI müdürü Charlie Clapper onun arabasıyla bizimkinin arasında duruyor ve eğilerek selam veriyordu.

Clapper eski bir Cinayet Masası polisi ve SFPD'nin en değerli oyuncularından biri. Her zamanki gibi iyi giyinmişti - ceketı vardı, kravatı yoktu, tuzlu ve biberli saçları geriye taranmıştı - ve yüz ifadesi eve girmek için can attığını gösteriyordu.

Bomba imha ekipleri işlerini yaparken üçümüz güneşin altında durduk ve 15. Rıhtım'daki korkunç olaydan, Joe da dahil olmak üzere ölü ve ağır yaralıların sayısından bahsettik. Clapper'a Joe'nun hâlâ tıbben komada olduğunu ama yoğun bakım ünitesinde ayakta durduğunu söyledim.

Bir kapı çarptı ve eve doğru baktığımda tam koruyucu giysili üç bomba imha teknisyeninin dışarı çıktığını gördüm. İçlerinden biri yüz siperini yukarı kaldırdı ve baş parmağıyla işaret etti.

"Her şey yolunda," dedi Clapper. "Hadi gidelim."

Bölüm 15

Grant'in evi bir suç mahalli değildi ama Clapper'ın teknisyenleri ona bu şekilde davranıyordu. Potansiyel olarak çok değerli bir kanıt kaynağıydı ve evdeki izleri Pier 15'ten kazıyabildikleriyle karşılaştıracaklardı. Fotoğraf çektiler, parmak izi aldılar ve sert yüzeylerden örnek aldılar. Bir odayı kapatıp diğerine geçtiklerinde Conklin ve ben devreye girdik.

Grant'in kedi-fare oyununu bozacak somut bir şey arıyorduk; bir manifesto, yabancı bir bayrak, GAR'la ilgili ya da herhangi bir radikal literatür, Sci-Tron'un bir planı, takip edilecek bir ipucu, Grant'i itirafa zorlayacak ya da hayal ürünü hikayesini havaya uçuracak bir şeyin kanıtı.

Conklin üst kata çıktı, ben de daracık oturma odasına geçip televizyon konsolunu ve kitap raflarını karıştırdım. Grant'te *Law & Order* ve *The Sopranos*'un tüm DVD koleksiyonları vardı. Kitapları kurgu dışıydı; eski uygarlıklardan hukuka, mimariye, sanat tarihine, askeri silahlara ve tabii ki bombalar hakkında bilmek isteyeceğiniz her şeye kadar uzanıyordu. Ayrıca hiçbir kışkırtıcı olmayan elli kadar sanatçı, yazar ve politikacı biyografisi vardı.

Adamın geniş bir yelpazede derin ilgi alanları vardı.

Ofisteki dizüstü bilgisayar adli tıp laboratuvarına geri götürülecekti ama bu arada ben de eldivenli elimle sehpanın üzerindeki açılmamış posta yığınının kontrol ettim. Faturalar, el ilanları, okul kimyası malzemeleri için çeşitli kataloglar buldum. Kataloglara göz gezdirdim ve sadece toplu halde satılan tüketici sınıfı beherler ve mikroskoplar gördüm.

Conklin merdivenlerden indi ve bana şöyle dedi: "İkinci katta iki yatak odası ve bir banyo var. Yatak odalarından biri aktif olarak kullanılıyor, diğeri ise yedek. İkisini de fırlatıp attım. Düzgün bir adam. Silah yok. Bomba yok. Dağınıklık yok. Yatakların altında bir şey yok. Ecza dolabında Advil'den daha güçlü bir şey bulamadım."

Omuz silkti ve dikkatini ellili yıllardan kalma mutfaka çevirdi. Dolaplardan tencere ve tavaları çıkarmasını, davlumbazın altına, ocağın, buzdolabının, dondurucunun ve çekmecelerin içine bakmasını geçişten izledim.

Her şey donuk, eski ve normal görünüyordu.

Mutfağın yanındaki yarım banyoya girdim. Eczacı dolabında yarısı kullanılmış bir kutu Tums, bir paket tıraş bıçağı ve bir şişe son kullanma tarihi geçmiş antibiyotik vardı. Doktorun ve eczacının isimlerini not aldım, dolabın bir zula deliğine açılan bir kapı olup olmadığını kontrol ettim. Değildi. Çöp kutusunda boş bir Listerine şişesi, kullanılmış diş ipi, kullanılmış Q-ıpuçları vardı.

Suç laboratuvarı için daha fazla iş ve belki de veri tabanındaki DNA'ya bir ipucu.

Conklin ve ben bir olay yeri inceleme uzmanıyla birlikte bodruma indik, olay yeri inceleme uzmanı ALS çubuğunu duvarların ve zeminin her metrekaresinde gezdirdi ve hiçbir kan ya da organik iz bulamadı. Daha sonra aletleri, boya kutularını, düzgün tel raflardaki konserve yiyecekleri inceledik ama gizli kapılar, gizli odalar ya da bilim müzesinin 3 boyutlu modellerini bulamadık.

Genel olarak, Connor Grant'in küçük, karanlık evi hakkındaki izlenimim, adamın kitapsever, düzenli, izole, kaprisin zerresi olmayan biri olduğuydu. Silah yoktu, bir kadının varlığına dair bir işaret yoktu, Grant'in bir anarşist ya da katil olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ve ben yine yanlış adamı tutuklayıp tutuklamadığımızı, Connor Grant'ın Joe ve bana bilim müzesini sanatsal bir ifade için havaya uçurduğunu söylediğinde hayal mi gördüğünü yoksa bir ahmak mı olduğunu merak ediyordum.

Bu düşüncemi Richie ile paylaştım.

"Aslında, kuruntulu ahmak kesin bir olasılık."

Evin etrafına son bir kez baktık, Conklin Brady ve Jacobi'ye götürmek üzere fotoğraflar çekti ve arka kapıdan çıktık. Clapper dışarıda bizi bekliyordu.

Evin bitişiğindeki araba yolunun sonundaki ahşap çerçeveli garajı ve açılır kapanır kapıların dışında duran üç kişilik bomba imha ekibini işaret etti.

Clapper, "Dostlarım, bunu görene kadar bekleyin." dedi.

Bölüm 16

Rich Conklin Lindsay'e, "Toplantıdan sonra seni ararım," deyip onu salonun karşısındaki All-Day otoparkında arabasına bıraktığında **saat neredeyse** beşti. Ekip arabasını binanın önüne park ettikten sonra içeri girdi ve asansörle beşinci kata çıktı.

Brady zaten Jacobi'nin köşedeki ofisinde bekliyordu.

Conklin, "Bir şey bulmuş olabiliriz, Lieu," dedi.

Şef Jacobi içeri girip gri saçlarını iki eliyle düzeltirken, kalçasındaki eski bir kurşun yarasından dolayı yüzünü buruşturarak vücudunu eğip kiraz ağacından yapılmış büyük masasının arkasındaki sandalyeye oturduğunda Brady'nin yanındaki püsküllü deri koltuğa henüz oturmuştu.

Jacobi'nin yeni asistanı Toni Reynolds ceketinin düğmelerini ilikleyerek içeri girdi ve Jacobi'ye Boxer'ın arayıp toplantıya gelemeyeceğini söylediğini anlattı.

"Yaklaşık iki yüz e-posta ve sayılamayacak kadar çok telefon aldınız Şef. Çoğunlukla gazeteciler ve televizyoncular. Ünlü olacaksın. İşte *acil* olarak işaretlediğim telefonlar ve e-postalar."

Jacobi'ye bir kâğıt uzattı ve başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. "Şimdi konuş. Aksi takdirde eve, kocamın yanına gidiyorum."

Toni gittikten sonra Jacobi, Conklin ve Brady'ye gününü anlattı.

"FBI bölüm şefi Gerson Oliver ilk iş buraya geldi. Tek bir amacı var. Eğer Grant insanları öldürmekle tehdit ettiyse, bu iç terörizmdir ve dava FBI'a gider.

"Eğer Grant büyük cam binayı tek başına havaya uçurduysa - Boxer'a söylediği gibi -"Dava bizimdir."

Brady ve Conklin başlarıyla onayladılar. Jacobi devam etti.

"Oliver bilgilerini paylaştı ve neredeyse hiçbir şey yok. FBI'ın Grant hakkında bulabildiği tek şey iş geçmişi ve 93'te Miami Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra üç eyaletteki liselerde yürüttüğü bilim programlarıyla ilgili bazı küçük kasaba gazeteleri ve internet hikayeleri."

"Ellerindeki tek şey bu mu?" Conklin söyledi.

"Bekle. Dahası da var. Konuşmamızdan sonra Oliver ve başka bir ajan Grant'ten sohbet etmek istediler. Oldukça mutlu bir şekilde kabul etti. Onunla yaklaşık dört saat görüştüler.

saatlerce. Tüm konuşmayı onlar yaptı, Grant 'Neden bahsettiğinizi bilmiyorum' ve 'Söyleyecek başka bir şeyim yok' dedi.

"Federaller Grant'i bombanın bulunduğu yere götürmek istediler, ben de 'Tamam' dedim. Bu dev baş ağrısının FBI'a teslim edilmesi dışında kaybedecek bir şeyimiz yok. Fen öğretmenin bize bir şeyler göstereceğini, bir şeyler söyleyeceğini umarak peşlerine takıldım."

"Elli sente bahse girerim ki hiçbir şey söylememiştir," dedi Brady.

Jacobi sandalyesinde sallandı. "Yaklaştın. Bir yerde durdu ve etrafına bakındı, 'Vay canına. Bu harika bir şey' dedi. Bunun birkaç versiyonunu söyledi. Sanki bir gezintiymiş ve izinli olduğu için mutluymuş gibi."

Jacobi tiksintiyle başını salladı. "Dalgıçlar yarın körfeze girecek. Bomba hâlâ kayıp."

Conklin, "Şef, Grant'in garajında bir kimya laboratuvarı var." dedi. Jacobi sallanmayı bıraktı. "Hadi canım. Gerçekten mi?"

Conklin, Grant'in Bayview'deki evinden saatler süren analizleri birkaç kelimeyle özetledi ve ardından garajdaki laboratuvara odaklandı.

Conklin şöyle diyor: "Tıpkı bir lise sınıfında görebileceğiniz gibi. Garajın bir tarafında bir lavabo ve raflar dolusu kimyasal madde ve tüm teçhizat var: beherler, Bunsen brülörleri ve mikroskoplar, bazı paslanmaz çelik ekipmanlar, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"CSI her şeyi katalogladı ve örnekler aldı."

Brady, Conklin'e, "Şef içeri girdiğinde bana bir şey söylemek üzereydin?" dedi.

"Doğru. Bunu laboratuvarında buldum."

Conklin telefonunu çıkardı ve paslanmaz çelik bir masanın üzerinde duran bir defterin fotoğrafını çekti. "Bu bir kitap taslağı olabilir." dedi.

Başlığı yüksek sesle okudu: "'Bomba Nasıl Yapılır?' Alt başlıkta 'Yirmi Beş Dakikada Yirmi Beş Dolara' yazıyor ve burada, sağ alt köşede 'Connor A. Grant tarafından' yazıyor."

Conklin telefonunu Jacobi'ye uzattı, o da ellerini masasına vurarak, "Teşekkürler Rich ve teşekkürler Tanrım," dedi.

Masa telefonunu aldı ve birkaç numara tuşladı.

"Len," dedi Bölge Savcısı Leonard Parisi'ye. "Fen bilgisi öğretmeni hakkında işe yarar bir şey bulduk. Conklin şimdi size bir fotoğraf gönderiyor."

Bölüm 17

Conklin'le otoparkta iyi geceler diledikten **Sonra** arabayı Bryant'a çektim ve Harrison'a, oradan da hastaneye doğru Onuncu Cadde'ye çıktım.

Trafik yoğun ve çıldırııcı derecede dur-kalklıydı ama sirene basma dürtüsüne direndim. Normalde on dakika süren yol yirmi dakika sürdü ve bu süre zarfında zihnim Connor Grant'in Perşembe gecesı 15 numaralı rıhtımın önündeki görüntüsüyle dolup taşıtı. Hayran kalmıştı ama Brady'yle bu sabah onunla röportaj yaptığımızda yüz ifadesi alaycıydı.

Artık ona karşı biraz daha ikinci derece kanıtımız vardı: laboratuvarı ve boş zamanlarınızda cep harçlığınızla evde nasıl bomba yapabileceğinizi anlatan komik olmayan el yazması. *Kanıt* değildi ama onu suçlamak için yeterliydi. En azından ben öyle düşünüyordum.

Joe beni duymasa ya da cevap veremese bile, ona her şeyi anlatmak istiyordum, tıpkı eskiden yaptığım gibi.

Hastanenin park alanına döndüm ve acil servisin dışında boş bir yer buldum. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Lobiden geçerek doğru asansör katına ulaştım ve sorunsuz bir şekilde yoğun bakım ünitesine vardım.

Masadaki hemşireye kendimi tanıttım ve Joe'nun nasıl olduğunu sordum.

"Onu komadan çıkarmak için ilaçlarını kesiyoruz," dedi. dedi. "Bu ani bir uyanış değil, daha çok yavaş yavaş kendine gelmek gibi. Kendinde değilmiş gibi görünse bile burada olduğunuzu anlayacaktır."

Beni Joe'nun sargılar içinde yattığı cam kenarlı bölmeye götürdü.

"Birazdan dönerim," dedi bana.

Sandalye yoktu, bu yüzden yatağın hemen yanında durdum ve hırpalanmış kocama baktım. Kafası sarılmıştı ve kafatasının içinde bir yerden çıkan tüpler boynundaki bir deri parçasının altından geçerek karnına boşalıyordu. Yüzü morarmıştı. Sağ ön kolu alçıdaydı ve sağ bacağı çekiliyordu. Düzenli nefes alıyordu. O

Canlı.

Zihnimde patlamanın ve hemen sonrasının görüntülerini, müzenin şok edici kalıntılarını, kaldırılma dizilmiş ceset torbalarını ve hem bandın dışında hem de acil servis bekleme odasındaki ölü ve yaralıların ailelerini tekrar tekrar canlandırdım. Joe'nun hayatı için çok minnettardım.

Elini kendi elimle kapattım.

"Joe, benim. Lindsay. Gerçekten iyi gidiyorsun. Dr. Dalrymple yarın seni özel bir odaya yerleştirecek. Penceresi olan. Ve bir sandalye."

Joe'nun gözleri faltaşı gibi açıldı.

Aman Tanrım. Uyanmıştı. "*Joe!*"

Elini sıktım ve parmakları hareket etti. Gözlerimden yaşlar aktı ve çarşafın üzerine düştü.

"Ne oldu?" diye sordu bana.

Aceleyle "İyisin. Her şey yolunda."

Boğazımı temizledim ve sakın bir tonda konuşmaya çalışarak ona patlamayı, kafasına bir şey düştüğünü ve ameliyat olduğunu anlattım.

"Doktorun Joe, o harika biri. Bombayı koyduğunu söyleyen adamı hatırlıyor musun? Ona karşı kanıtımız olabilir."

Joe gözlerini kapadı ve bir an sonra açarak, "Sophie? Sophie Fields?"

"Joe, ben *Lindsay*."

Kızardım. Sophie Fields kimdi? Adı günümüze karışmış bir çocukluk aşkı mı? Belki de Joe'nun çalıştığı gizli servislerden birinin ortağıydı. Yoksa şu anki kız arkadaşı mıydı? Ayrı yaşıyorduk, yani bir kız arkadaş aslında beni ilgilendirmezdi, değil mi?

Joe, hayatının bir parçası olan ve muhtemelen ayrılığımızın gerçek nedeni olan gizemli casus, femme fatale hakkında hiçbir zaman açıklama yapmamıştı. Kocamın yanında oturup elini tutarken ihanete uğramış olmanın verdiği o ham duygular içime hücum etti. Bu duygular hoşuma gitmedi. Joe'nun bana bir açıklama borcu yoktu. Ama neden ağzından çıkan ilk isim "Sophie Fields" olmuştu?

"Ne oldu?" diye tekrar sordu.

Oh, Joe.

Tabii ki ona söyledim... tekrar.

Bölüm 18

Cuma gecesi yatağa **girdiğim**de Cumartesi günüm gayet iyi planlanmıştı. Geç saatlere kadar uyuyacak, Julie ile kaliteli zaman geçirecek, öğle yemeğinden sonra uzun bir şekerleme yapacak ve Joe'yu görmek için hastaneye gidecektim. Sonra sabah 5:00'te telefonum çaldı, Jacobi "Boxer. Benim. GAR videosuyla ilgili bir dizi ipucu geldi ve sen de görev gücüyle birliktesin."

"Video mu?" diye sordum. Sesim cılız çıkıyordu ve gözlerim uykudan kapanmıştı.

"GAR videosu, Boxer. Sci-Tron'dan övgü alan video. Bir gecede internette 'Yaşasın, biz bunu yaptık ve Facebook'ta yayınladık' türünden konuşmalar oldu. Federaller videonun izini Ingleside'da fiziksel adresi olan bir IP adresine kadar sürdü."

"Şaka yapmıyorum. Bu gerçek mi?"

"Öyle umalım. Size mesaj attığım adreste yaşayan dört adam var. Görünüşe bakılırsa, kendi kendine radikalleşmiş bir terör hücresine benziyorlar. Federal ya da başka bir kayıtları yok, yani şimdilik bizimler."

Martha ayağa kalktı, birkaç kez daire çizdi, kuyruğunu burnunun üzerine koyarak yatağa geri döndü. Şanslı köpek.

Jacobi şöyle diyordu: "SWAT'ın elinde federal arama emri ve binanın güvenliğini sağlama emri var. Komutan Niles. O ve taktik ekibi sizinle ve Conklin'le Ingleside'da buluşacak. Görev gücü birimindeki üç ekibimiz de yolda. Boxer, sen nokta adamısın. Ayağa kalk. Giyin."

"Evet, patron." dedim.

Saniye ibresi kadranın etrafında duyulabilir bir şekilde tıkırdayan saate göz kırptım. Bu görev gücünde olmanın beni yüksek bir bomba olasılığına maruz bıraktığını düşünüyordum.

Sci-Tron tam otuz altı saat önce patladığında *J* harfinin bize getirdiği araba bombasını daha yeni atlatmıştım. Keskin, beklenmedik seslere karşı yeni ve yüksek bir tepkim vardı; örneğin kapı çarpmaları ya da lavaboda şangırdayan bir bardak nabız atışımı ikiye katlıyordu. Jacobi'ye "*Bak*" demek istedim. *Kocam yoğun bakımda. Bir bebeğim var. Yeterince şey yaptım. Ama Joe'nun ünlü esprisi aklıma geldi: Önce ülke.*

Jacobi dedi ki, "Boxer? Orada mısın?"

Homurdandım ve bacaklarımı yatağın üzerinde salladım. Hâlâ konuşuyordu.

"Sana bu adamlarla ilgili bazı bilgiler gönderdim. Dikkatli ol."

Büyük kuşkularla Bayan Rose'u aradım ve ABD için işimi yapmama yardım etmesi için ona yalvardım. Bir yanım hayır demesini istiyordu.

Conklin saat 5:20'de Bronco'suyla kapımın önüne geldi. İki kişilik şişe suyumun yanı sıra şarjlı telefonumu ve fermuarlı ve gitmeye hazır Kevlar yeleşimi getirmişt看. Eğer şanslı bir tavşan ayağı olsaydı onu da getirirdim ama Julie'nin Hello Kitty parmak kuklası işimi görecekti. Kuklayı gömleğimin cebine, yeleşimin altına sıkıştırmış ve akşam yemeğine kadar eve getireceğime dair ona sessizce söz vermiştim.

İçecek tutucusunda üzerinde adım yazan bir kahve kabı vardı. Tadına baktım. Sıcaktı, üç şekerliydi, tam sevdiğim gibiydi.

Conklin'e "Sen iyi bir dostsun," dedim.

"Daha iyisi olamazdı," dedi o meşhur sırıtışını takınarak.

Kolunu hafifçe ittim ve sonra ben kemerimi bağlarken Rich rotayı altı mil ötedeki Ingleside'a çevirdi.

Görev gücümüzün özel bir telsiz kanalı vardı ve ekibimizdeki üç ekip arabası birbiri ardına mevcut konumlarını bildirdiler. Ekiplerden biri Narkotik'ten, diğeri Hırsızlık'tan, bir diğeri de Ahlak Masası'ndandı. Conklin ve ben bu polisleri tanıyorduk ve hepsiyle birlikte çalışmıştık.

Ortağım bizi Route 1'de güneye doğru götürürken, görevimizi kısa kısa konuştuk. Köpeğinizi çağırmak kadar kolay olabilecek bir şeyle karşı karşıyaydık ya da cehennem gibi bir çatışmaya dönüşebilirdi. DHS bu hücrenin kapatılması gerektiğini söyledi.

Ingleside'a vardığımızda, itfaiyeci yüzlerimizi takınmıştık ve bu açık ve mevcut tehlikeyi sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırдық.

Bölüm 19

Hayatımın büyük bölümünde Ingleside, sahile giden yol üzerinde, arabayla geçilen bir işçi ve orta sınıf mahallesi idi. Şimdi, San Francisco'nun geri kalanı gibi, orta sınıfın satın alma kabiliyetinin üzerinde soylulaşıyordu.

Sabah saat beş buçukta sokak lambaları, iş bölgesinin ana arteri olan ve yolun ortasında hafif raylı sistem rayları bulunan Ocean Caddesi'ni aydınlatıyordu. Çok az trafik vardı ve Bank of America'nın arkasındaki otoparkta hiç araba yoktu.

Arabayı çektik ve SFPD ekip arabaları hemen arkamızdan geldi. Arabaların kapıları açıldı ve gümbürdeyerek kapandı; birbirimizi selamladık, Conklin'in Bronco'sunun kaputunun etrafında toplandık ve brifingimizi tartıştık. GAR tarafından üretildiği ve yayıldığı iddia edilen video, SFSU kampüsünden çok uzak olmayan Ingleside'da yaşayan dört genç adamdan oluşan bir grup ya da hücreye kadar takip edilmişti.

Yaşları yirmi ile yirmi dört arasında değişen bu genç adamlar, bir zamanlar kardeşlik evleri olan ve şimdi bu dördüne atfedilmeyen alkolle ilgili bir ölüm nedeniyle okuldan men edilen bir evi kiralyorlardı.

Jacobi telefonlarımıza alfabetik sırayla adamların fotoğraflarını göndermişti. Şüphelileri kontrol ettik: Son sınıfta sınıfta kalmadan önce kimya diplomasının dörtte üçünü almış olan Neil Elverson; tiyatro bölümü mezunu Bruce McConnell; siyaset bilimi alanında lisans derecesi olan Mac Travers; ve bilgisayar bilimi uzmanı Andrew Yang.

Çocuk gibiydiler. Sıradan, sevimli çocuklardı ve bir araya geldiklerinde terörize etmek ve öldürmek için kullanılabilecek güçlü becerilere sahip oluyorlardı. Bireysel olarak, hükümet karşıtı mesaj panolarında öfkeli çılgınlıklar ve radikal yorumlar yayınlama geçmişleri vardı.

Birkaç saat öncesine kadar, dördünün de söylediği ya da yaptığı hiçbir şey yasadışı değildi. Saldırı tehdidinde bulunmamışlardı. İzleme listelerinde değillerdi. Ancak, içlerinden biri ya da birkaçı GAR olarak bir video yayınlayıp yirmi beş kişinin ölümüne neden olan bir patlamadan kendilerine pay çıkardıklarında çizgiyi aşmış oldular.

GAR videosu bir gecede süpernovaya dönüşmüş ve tüm sosyal medyada milyonlarca kez tıklanmıştı. Gideceğimiz "çocuklar"ın da bu videoyu izleyeceklerini söylemek abartı olmazdı.

bu sabahtan sonra kendi kendini radikalleştiren, ülke içinde yetişmiş teröristlerin profiline tam olarak uymaktadır.

Bu bir grup kızgın eski öğrenci birliği üyesi, Sci-Tron'un havaya uçurulmasında rol oynamış mıydı? Connor Grant ile bağlantılılar mıydı? Eğer öyleyse, onlar planlayıcı, Grant ise fail miydi? Yoksa bu dört genç adam, tam da GAR'ın işe aldığı tipte, öfkeli, hoşnutsuz, depresyonda ya da hayal kırıklığına uğramış ya da her ikisi de olan, silahlı ve bu hayatta ve sonraki hayatta zafer arayan gençler miydi?

Dikkatimi otoparka girip duran, tank kadar sağlam, kamuflaj yeşili iki saldırı aracı çekti. Araçlardan birinden bir adam indi. Uzun boyluydu, tepeden tırnağa taktik teçhizat giymişti ve hayatının büyük bir kısmını orduda geçirmiş bir adamın duruşuna sahipti.

Adımı söyleyerek bana doğru geldi. El sıkıştık ve SWAT komutanı William Niles'ı, nam-ı diğer Billy Bob Niles'ı, birçoğu daha önce onunla çalışmış olan yedi özel tim polisime tanıttım.

Telefonlarımızdan haritaları çıkardık ve Niles görev gücünü hedefin etrafındaki noktaları çevremiz olarak belirledi.

Jacobi ile kontrol ettikten sonra karavanımız yola çıktı.

Güneş henüz doğmamıştı.

Conklin, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. Julie ve Joe'yu tekrar görüp göremeyeceğimi kendime ve Tanrı'ya sorduğumu söylemek istemiyordum.

Bölüm 20

Niles'in saldırı aracı, gün doğarken Ocean Avenue'de hızla ilerleyen kabilemize liderlik ediyordu.

Askeri tarz araçlar, polis arabaları treni, bu çok tatlı görünümlü, tamamen Amerikan mahallesinde daha uygunsuz olamazdı.

Niles, Ocean ve Plymouth'un kesiştiği yerde durdu. Hedeflediğimiz zanaatkar tarzı evi kavşaktan iki kapı ötede gördüm. Beyaz sıvalı, yeşil çatılı, biçilmemiş çimenlerin üzerinde duruyordu. Birkaç yıllık pahalı bir SUV garaj yolundaydı. Plakası MacCord Travers'a aitti, tahmin edilen teröristlerden biri.

Ev karanlıktı. Ne ışık vardı ne de bir hareketlilik.

Jacobi'yi aradım.

"Bunu yaptığınız için teşekkürler. Eve sağ salım dön" dedi. Anlaşıldı.

Plana göre, ekibimizdeki üç araç söz konusu evin etrafındaki sokakları kapatarak çevremizi oluşturdu. SWAT araçlarından indi ve iyi uyguladıkları manevralara başladı; dört adam arka ve yan kapıları tutarken, dört adam da ön girişin iki yanında pozisyon aldı.

Niles önce beni, sonra da garaj yolundaki Honda cipi işaret etti. Conklin ve ben Bronco'dan ayrıldık ve Honda'yı ön kapıdan yirmi metre uzakta bir bariyer olarak kullandık.

Niles'in işaretiyle taktik ekip yeşil kapıdan içeri girdi ve flaş bombaları fırlatıldı. Kör edici, sağır edici bombalar patlarken Conklin ve ben Honda'nın arkasında siper aldık.

Kafamı kaldırdığımda taktik ekibinin eve saldırdığını ve Rich ile beni olay yerini temizlerken beklemeye bıraktıklarını gördüm. El bombalarının şarapnel olmadığını, sadece evdekileri kör etmek ve sersemletmek için kullanıldığını çok iyi biliyordum ama bunu irkilme refleksime anlatın.

Honda'nın yan tarafına tutundum, bir kedinin pençelerindeki yavru bir fare gibi titriyordum. Bu işe yaramayacaktı. Hem de hiç olmazdı.

Kaputun üzerinden baktım ve yanımdaki Rich de aynısını yaptı. Evin içinden defalarca "Temiz" diye bağırıldığını duydum.

odadan odaya ve ikinci kata kadar. Sadece beş dakika sonra Niles verandaya çıktı ve bağırdı, "Boxer, her şey yolunda. Sen yukarıdasın."

Rich'e dedim ki, "Hazır ya da değil, işte başlıyoruz."

Bölüm 21

Rich, ben ve SFPD terörle mücadele ekibinin geri kalanı bombadan arındırılmış eve daldık.

Gerçekten de bir bomba patlamış gibi *görünüyordu*; giysiler, çöpler ve yatak takımları her yere saçılmıştı. İkinci bir bakıştan sonra bunun patlayıcı serpintisi olmadığını fark ettim. Bu kardeşlik evi yaşamıydı.

Niles beni zemin kattaki yatak odasına çağırdı; burada şüphelilerden ikisi ve çıplak bir kadın yatakta ve yerde yuvarlanıyor, ağlıyor ve inliyordu. Ahlak Masası'ndan Çavuş Mal Reignier iki erkeği yatağa kelepçeledi ve kadının üzerini battaniyeyle örttükten sonra genç kadını bileklerinden kelepçeleyerek kafesli arabasına götürdü.

Diğer iki çocuk oturma odasındaydı, ikisi de yerde yatıyor, hıçkırarak ağlıyor ve küfrediyorlardı. Flaş bombası dengelerini bozmuş ve ödlerini koparmıştı. Bu da onları ayırmak ve sorgulamak için iyi bir zamandı.

Conklin, Elverson'a benzeyen eski kimya uzmanını aldı, ben de bilgisayarçı Yang'ı yakalayıp yırtık pırtık bir sandalyeye oturttum. Burnu akıyordu. Gözleri kızarmıştı. Acınacak haldeydi.

Dedim ki, "Bay Yang, tutuklusunuz-" "Ne yaptım ki?"

"Tehdit içeren iletişimden dolayı tutuklusunuz." dedim. "Ne? O da neymiş?"

"Terör mesajı yayınladığınız için. Bu federal bir suçtur."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Sen delisin."

"Bay Yang. Masum olduğunuzu iddia etmeden önce beni dinleyin. Ben Çavuş Boxer. SFPD'denim, İç Güvenlik ile çalışıyorum. Sizi Sci-Tron'u havaya uçurduğunuz için tutukluyorum."

"Ne?"

"Ya da senin yaptığını söylediğin için. Bu tehdit içerikli iletişim, özellikle de Sci-Tron'a yapılan GAR saldırısını üstlenen videoyu yaymak."

"Ben yapmadım-"

"O video bu evin içindeki bir bilgisayarda izlendi. Bu yüzden size haklarınızı okuyorum."

Yirmi iki yaşındaki bu adam beni izliyor ve dinliyordu ama gözlerindeki ifadeden beni takip ettiğinden emin olamıyordum.

Birkaç yıldır Hırsızlık Masası'nda tanıdığım iyi bir adam olan Müfettiş Ronnie Burke'e seslendim ve Andrew Yang ile yaptığım konuşmayı telefonuma kaydederken tanıklık etmesini istedim. Connor Grant'in itiraf etme/etmeme hatasını iki kez tekrarlamayacaktım.

Burke duvara yaslandı ve Yang'e telefonumu gösterdim. Kayıt tuşuna bastım.

Adımı, tarihi, saati ve adresi söyledim ve ardından "Andrew Yang, sessiz kalma hakkına sahipsin. Anladınız mı?"

"Tekrar söyle." dedi.

İtaat ettim. Ve sonra, "Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Anladın mı?"

Ona haklarını anlattıktan ve anladığını söyledikten sonra, Sci-Tron'un bombalanmasında hangi rolü oynadığını söylemesini istedim.

Başını hayır anlamında iki yana salladı ve gözlerini, kelepçeli bir şekilde evden yarı sürüklenerek çıkarılan Neil Elverson'a çevirdi.

"Lütfen beni ciddiye al Andrew. Arkadaşlarından biri ya da belki de o genç bayan, polisle bir anlaşma yapacak ve daha hafif bir ceza karşılığında bu suçu itiraf edecek.

"Annen olsaydım, sana ilk konuşanın kazanacağını söyledim. Beni dinlemelisin. Sana doğruyu söylüyorum."

Bölüm 22

Dylan Mitchell, Haight adını kullanan, GAR üyesi olarak faaliyet gösteren, elli iki yaşında, fit bir internet tarikatı figürüydü. San Francisco'nun doğu kıyısında bir mahalle olan Dogpatch'teki eski bir bisiklet fabrikasında yaşıyor ve buradan yayın yapıyordu.

Açık alanlı binanın teneke bir tavanı ve yirmi ayak yüksekliğinde duvarları vardı, duvarların yarısına kadar uzanan ve üç tarafı saran bir podyum vardı. Bir ucunda bir bilgisayar stüdyosu vardı, şu anda oturduğu yer de orasıydı.

Güçlü endüstriyel tavan vantilatörleri, tekerlekli platform yatağın ve altındaki geniş tahta zeminin üzerinde iyi huylu bir esinti estiriyordu.

Haight tutumlu biriydi. Sade ve bol giysiler giyer, eşyalarını minimumda tutardı. Ancak elektronik eşyalar söz konusu olduğunda en iyisine sahipti. Hayatta kalabilmek için bağışları kabul ediyor, bu da enerjisini podcast'lerini hazırlamaya ve annesinin o doğmadan önce verdiği videolardan başlayarak altmışlı ve yetmişli yıllardan arşivlediği videoları ve protesto konuşmalarını yayınlamaya harcamasını sağlıyordu.

Haight, nam-ı diğer altmışlar devriminin kızıl saçlı üvey çocuğu, kayıtsız bir Amerika'nın bilincini sonsuza dek değiştiren bir radikal grup olan Demokratik Toplum için Gençlik'i kuran ünlü cesur aşırılık yanlısı Erin Mitchell'in oğluydu.

Haight "bilinmeyen babasının" kimliğini asla keşfedememişti.

Annesi ona çeşitli zamanlarda babasının Jerry Rubin ya da Jerry Garcia, hatta Bob Dylan olabileceğini söylemişti. Babasının kim olduğu konusunda hiçbir zaman yemin etmedi ama muhtemelen bilmediği içindi. Yumurtalık kanserinden öldüğünde Haight artık babasının kim olduğunu umursamıyordu. Kendi ideolojisini oluşturmuştu ve manifestosu dünya çapında internette yayınlanmıştı.

Haight, GAR hareketiyle birlikte askere alındı. Onların inandıklarına inanıyordu, ama metotları mesafeliydi. Adam toplamadı. Teknik danışman değildi. Yozlaşmış hükümetlerin devrilmesi için bir sözcüydü ve devrimden söz ediyordu. Tüm siyasetin yerel ve tamamen katılımcı olması gerektiğine inanıyordu. Bu onu hem devlet hem de şirket karşıtı yaptı. En büyük şeytanları ABD hükümeti ve genel olarak Batı'ydı,

IMF, Büyük Petrol, Wall Street, merkez bankaları ve çeşitli ABD kan emici kartelleri: savunma, Büyük İlaç, tarım ticareti ve yüksek eğitim.

GAR ile birlikte, yalnız kurtlara ve sokak köpeği isyancılara, dünyanın dört bir yanındaki özgürleşmeye can atan öfkeli alt sınıfa ilham veriyordu. Podcast'leri, dünyanın dört bir yanında patlak veren sınır tanımayan yeni terör cephesinden raporlardı.

Şiddet, insanlığı devletçi ve korporatist günahlarından arındırmanın ve tıpkı Rus Bolşeviklerinin yaptığı gibi yeni bir dünya kurmanın bir yoluydu. Basit ve dokunaklı eski bir slogana indirgenmişti: GÜÇ HALKINDIR.

Aynı zamanda Makyavelistti ve bunu biliyordu. Doğru amaç için her yolu denerdi.

Haight karanlık ağdaki birçok dolambaçlı koridorda aktifti. Yeraltından haberler toplayıp yayıyor ve kendi yorumlarını üretiyordu. İnsanlar Haight'e yazıyordu. O cevap yazmıyordu ama şifreli bir uygulama sayesinde istediği zaman dost bilgisayar istasyonlarına girebiliyor ve böylece arkadaşları onunla istedikleri zaman konuşabiliyordu. Ve konuştular da. J., SFO'daki ne yazık ki başarısız olan görevi için yola çıkmadan önce onunla sohbet etmişti.

Yine de J. iz bırakmış ve bunu yaparken de devrimi körüklemişti.

Bu sabah Haight ev yapımı nane yapraklı çayını yudumlarken bir yandan da internet arkadaşlarından, bağışçılarından ve yardımcılarından gelen açık iletilere göz atıyordu ki monitörü bembeyaz oldu ve peş peşe gelen iki patlama sesi onu şoke etti.

Ingleside'da dörtlünün kiraladığı evden bir patlama sesi gelmiş olmalıydı. Görüntü netleştiğinde, at kuyruklu bir kadın polis "Bay Yang" diye bağırırken Andy Yang'ın yüzüne bakıyordu. Uyanın. Polis konuşuyor."

Haight, bir acil müdahale ekibinin Ingleside'daki evi taramasını izleyebildi. Sonra ağ bağlantısını kesti.

Birkaç dakika boyunca o çocukları düşündü. Onun hakkında herkesin bildiği şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Columbia'dan hukuk diploması vardı. İfade özgürlüğü haklarını kullanmış, vatana ihanet eylemlerinde suç ortaklığından kendini nasıl koruyacağını bilmişti.

Haight çalma listesinden en sevdiği albümü seçti, *L.A. Woman*, the Doors, 1971, ve hoparlörleri açtı. Bir çift sandalet giydi ve spiral merdivenlerden çatı katına çıktı. Orada hortumu açtı ve domatesleri sularken Jim Morrison ile birlikte "Riders on the Storm" şarkısını söyledi. Ve Ingleside'daki o cesur çocukları hayal etti. Tüm insanların özgür olacağı zamanı dört gözle bekliyordu.

Bölüm 23

O sabah Yuki salonun üçüncü katına çıktı ve Bölge Savcısı Len Parisi'nin kişisel kapı görevlisi Marie Fanucci ile görüştü.

Duvar boyunca sıralanmış sandalyelerden birine oturdu ve çağrılmayı bekledi. O orada otururken, ADA'lar birbiri ardına Len'in alanına geldi. Bazıları doğumhanedeki eşleriyle yakında baba olacaklar gibi volta atıyordu. Diğerleri ise dalgın bir şekilde durup, bir önceki ADA ayrılana ve Marie sıradakine içeri girmesini söyleyene kadar herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Beş dakika sonra Bölge Savcısı Len'in ofisinden akıllıca bir adımla ayrılırdı, gözleri dümdüz ileride, aklı elindeki davada olurdu.

Yuki, güvenli bir şekilde geride bıraktığını düşündüğü bir geçmişi yeniden ziyaret etmeyi hem tanıdık hem de tuhaf bir şekilde kafa karıştırıcı buldu.

Dün işten eve dönerken Len aramıştı. Aramanın sesli mesaja geçmesine izin verdi, sonra tekrar çalana kadar tuşlara bastı.

"Yuki, ben Len. Parisi. Yuki, seninle konuşmam gerek. Beni ara."

Cep ve ev numaralarını bıraktı.

Dört yıl boyunca Len Parisi'nin altında çalışmış olan Yuki, onu hemen geri aramak için güçlü refleksiyle savaşmak zorunda kaldı.

Len için çalışmayı ne kadar sevdiğini, kötü adamlara dava açmayı, savcılık bürosunun nükleer yüklü atmosferinde iyi bir avukat olmayı düşündü.

Bir yıl önce, ölümle burun buruna geldiği bir deneyimden sonra, Yuki savcılık kariyeri konusunda fikrini ve fikrini değiştirdi. Geri vermek, yeteneklerini avukat tutmaya gücü yetmeyen daha az şanslı insanlar için iyi işler yapmak için kullanmak istedi. Len'in onu anlamasını bekliyordu ama ona olan bağlılığını yanlış ölçmüştü.

Onun çırağıydı ve istifasını iyi karşılamadı. Kısa bir görüşmede onu bir patron, bir akıl hocası ve bir arkadaş olarak kaybetmişti. Bu onu incitmişti. Kötü olmuştu.

Kâr amacı gütmeyen Savunma Birliği'nde işe başlayalı bir yıl olmuştu ve bu süre içinde Len'le hiç konuşmamıştı. Şimdi onunla ne konuşmak istiyor olabilirdi ki?

Otoyol 92'den bir tepeye çıktı ve Return Call'a bastı. O

telefonunu kulağına bastırđı ve almasını dinledi. Sonra Parisi hatta oldu.

"Yuki?"

"Len."

Çok kısa bir süre garip bir şekilde birbirlerine hoş be ettikten sonra Parisi konuya girdi.

"Sci-Tron bombalamasıyla ilgili bir pheliyi tutukladık."

"Ben de duydum. Fen ğretmeni."

"Davada benimle birlikte çalışacak, benim gibi düşünen bir ba savcı yardımcısına ihtiyacım var. Bak, Yuki. Geri dönecek misin? Sana ihtiyacım var. şehrin sana ihtiyacı var. Bana ne istediğini söyle, ben de onu almak için kapıları kırıyım. Kolay bir pazarlık için bu nasıl?"

Profesyonel: Len onu bu devasa ve çok önemli davada ba savcı yardımcısı, yani ikinci başkan yapacaktı.

Eksiler: Bu amansız ve yorucu bir iş olacaktı. Çok fazla kurban ve yoğun bir kamuoyu incelemesi vardı ve her şey bir aradaydı - iyi, kötü ve irkin. Sonuç olarak, kendisinin olmayan bir hayata geri dönecekti.

Bu sabah, Len'in ofisinin dışındaki telaşlı alanda beklerken, Yuki sessizce bu toplantının olası sonuçlarını tartışmaya devam etti. Len'i dinledikten sonra, kâr amacı gütmeyen Savunma Birliğı'ndeki içinde kalmaya daha da kararlı olacak mıydı? Yoksa Len Parisi'nin bir seri katili hapse atmasına yardım etmek geri çevrilemeyecek kadar zorlu bir fırsat mıydı?

Buzlu cam panelli ofis kapısı açıldı ve iri yarı, kaba görünüşlü adam ona doğru geldi.

Elini sıkmak için uzattı ve adam ona doğru eğılerek öyle bir sarıldı ki ayakları neredeyse yerden kesilecekti.

"Seni görmek çok güzel, Yuki," dedi Len. "Lütfen eve gel."

Bölüm 24

Ingleside Dörtlüsünü yakaladıktan **üç gün sonra** mahkemeye çıkarıldılar ve büyük jüri tarafından yargılanmayı beklemek üzere federal hapisaneye götürüldüler. GAR olarak sorumluluk üstlendikleri video ABD'nin her yerinde görülmüştü ve bu nedenle, tehdit iletişimi suçu onlara karşı ilk suçlamaydı ve daha ileri soruşturma sırasında onları tutmak için yeterliydi. Artık dördü de tamamen federal yargı sisteminin elindeydi ve bizim elimizde değildi.

GAR videosunun birkaç kaba versiyonu Yang'ın bilgisayarındaki bir klasörde dosyalanmıştı, ancak hükümet teknisyenleri bugüne kadar çocukların bilgisayarlarında patlayıcılarla ilgili hiçbir şey bulamamıştı.

Kızıl Köpek Parisi, bu çocukların Sci-Tron bombalamasına gerçekten karıştıklarını gösteren hiçbir şey görmedi.

Ama Connor Grant hakkında başka türlü düşünüyordu.

Yuki beni, Bryant'ın karşısında ve caddenin aşağısında, iki kefaletçi dükkânının arasına sıkışmış olan, Adalet Sarayı'nın içkili mekânı MacBain'de bekliyordu. Her zamanki gibi ev gibi bar ve ızgara gürültülüydü ve müşteriler duvarlara kadar dolmuştu.

Kucaklaştık, sandalyelerimizi odanın önündeki küçük masaya çektik. Çok güzel görünüyordu. Önünde mavi bir çizgi olan düz, koyu renk, omuz hizasındaki saçları yüzünü çerçevesliyordu. Üzerinde mükemmel aksesuarlara sahip, mükemmel bir gece mavisi takım elbise vardı.

Hepsinden iyisi, yüzü gülüyordu.

"Kızıl Köpek'le nasıl gitti?" Üç gün önce San Francisco'nun hayattan daha büyük, kızıl saçlı, sözünü sakınmayan bölge savcısıyla yaptığı görüşmeye atıfta bulunarak sordum.

"Belediye maaş bordrosuna yüzde iki zamlı geri döndüm ve bana bir kerelik muafiyet verdiler. Sosyal haklarım geri verildi. Ayrıca, fazla mesai park ücreti ve koşullar elverdiğince iki tam hafta tatil için geri ödeme alıyorum."

Ben de onunla birlikte
güldüm. "Yani tatil yok,
değil mi?"

"Eski işimi hemen hemen geri aldım."

Biftek kızartması ve yanında bira ile BLT sipariş ettik ve sonra Yuki konuya girdi. "Yarın saat 10'da Yargıç Rabinowitz'in mahkemesinde duruşmamız var.

üç," dedi Yuki bana. "Parisi'den bazı evraklar aldım ama tutuklayan memur sendin. Bana her şeyi anlat."

Öğle yemeği servis edildi. Yuki yedi ve ben de konuştukça konuştum. O sadece benim arkadaşım ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nün iyi durumdaki üyesi değildi, aynı zamanda Connor Grant'in resmi olarak suçlanmasından ve kefaletle serbest bırakılmasından da sorumluydu.

Yuki'ye onun kefaletle serbest kalacağını düşünmek bile istemediğimi söyledim. Sonra ona diğer her şeyi anlattım; Crested Cormorant'taki randevu gecesini, gün batımının aydınlattığı patlamayı, tuhaf Bay Grant'ın tutuklanmasını ve 15 numaralı iskelenin önünde bana yaptığı açıklamaları aktardım. Ve evinde bulduğumuz kanıtlarla ilgili sorularını cevapladım.

"CSI hâlâ onun bilgisayarını hackliyor, ama görünüşe göre her türlü hack engelleyicisi var. Conklin ve ben onun özenle kutulayıp laboratuvarında sakladığı yığınla okul belgesini inceliyoruz," dedim. "FBI onu kontrol etti. Grant'in dediği gibi, yirmi yılı aşkın bir süredir fen bilgisi öğretmeniymiş. Bilim projeleri vesaire nedeniyle yerel gazetelerde hakkında yazılar çıkmış ama bombalarla ilgili tek bulabildiğimiz bu yayınlanmamış nasıl yapılır kitabı oldu."

"Sence bu kitap suçlamaları kabul ettirmek için yeterli olabilir mi?" diye sordum.

"Kitabı görene kadar fikrimi saklı tutacağım."

Öğle yemeğini bitirdik, salona döndük ve Yuki'nin Connor Grant'ın ucuz, hızlı ve iyi bir bombanın nasıl yapılacağına dair el yazmasını kontrol ettiği doğrudan mülk odasına gittik.

"Bu hiçbir şeyin kanıtı değil ama niyete işaret ediyor," dedi temkinli bir şekilde.

Daha coşkulu olmasını ummuştum ama Yuki beklentilerini düşük tutmakta haklıydı. El yazması en iyi ihtimalle ikinci derecedeydi.

Yuki, "Kitap onu suçlayabilir ama Grant'ın itirafını desteklemek için Joe'nun ifadesine ihtiyacımız var. Bu çok önemli. Ama bu bile kesin bir mahkumiyeti garanti etmez."

Joe artık komada değildi ama bilinci yerinde değildi. Travmatik kafa travmasını atlattığında ya da atlatırsa neleri hatırlayacağını bilmek imkânsızdı.

Yuki ve ben Grant'ın bilgisayarından, Grant'ın evindeki patlayıcı maddenin bombanın bulunduğu yerde bulunacağına dair umudumuzdan bahsettik. Sonra ayrıldık. O bir kat aşağıya Len'in ofisine gitti, ben de günün geri kalanında ekip odasında Richie ile çalıştım.

Connor Grant'ın yüz kitabının yarısını okuduk.

artı kutular dolusu test ve dönem ödevi yorucu ve sonuçsuzdu.

Gün sonunda bittiğinde evi aradım ve küçük Julie'm ve hayatımı kurtaran sevgili Bayan Rose ile konuştum. Sonra hastaneye gittim.

Joe'nun bir sandalyesi, bir penceresi ve bir sürü çiçeği olan yeni bir odası vardı. Pencereye, Lake Street'te ikamet eden neredeyse iki yaşındaki sanatçı tarafından imzalanmış soyut bir pastel boya çizimi yapıştırdım. Joe'ya Yuki'den ve Grant'in mahkemeye çıkarılmasından bahsettim ve sonra Joe'nun odasında bir saat kadar televizyon izledim.

Gözlerini hiç açmadı ve Sophie Fields, ben, Julie ya da başka biri hakkında tek kelime etmedi.

Uyudu.

Bölüm 25

Conklin ve ben, Yargıç Steven Rabinowitz'in San Francisco Yüksek Mahkemesi'nde, Adalet Sarayı'nın ikinci katında bulunan duruşma salonunun arka sıralarında oturuyorduk. Yuki'yi desteklemek ve Connor Grant'in avukatının onu düşük bir kefaletle hapishanemizden Houdini gibi çıkarmadığını bizzat görmek için oradaydık.

Sarı ahşap panelli mahkeme salonunda sadece ayakta duranlar vardı. Kurbanların aileleri sıraları doldurmuş, katili kanlı canlı görmek ve hakimın yaşadıkları dehşeti ve kayıplarının derinliğini anlamasına yardımcı olmak istiyorlardı.

Connor Grant'in davası görüldüğünde ve avukatı onu kürsüye götürdüğünde Yuki hazırды.

Grant dönüp insanlarla dolu galeriye baktı. Beni gördüğünü sanmıyorum ama onu görebildim - hapishanede tam beş gün geçirmiş, gözleri açık uyuyan, sırtı duvara dönük duran bir adam. Klasik turuncu bir tulum giymiş, bilezikleri ve prangaları şingirdiyor ve metalik bağlarını birbirine bağlayan zincirli bir kemer takıyordu.

Avukatı Elise Antonelli ile tanışmıştım, tahminimce ceza savunmasındaki kariyer yapma fırsatları nedeniyle bu korkunç davayı almış, saati dört yüz dolar olan bir avukattı.

Beş iki yaşlarında, açık tenli ve kahverengi gözlüydü ve kolay bir gülümsemesi vardı. Aynı zamanda zeki ve bence savaşa katılmaya hevesliydi.

Suçlamalar okundu -iki cinayetten yirmi beş suçlama- ve maktullerin isimleri alfabetik sıraya göre verildi. Her isim okunduğunda, salonda birileri inliyor ya da ağlıyordu. Yargıç Rabinowitz mahkeme salonunu boşaltmakla tehdit etti. Bunu yapmak istemediğini sanıyordum ama salondaki seyirciler kontrolden çıkarsa bunu yapabilirdi.

Rabinowitz Grant'e "Hakkınızdaki suçlamaları anlıyor musunuz?" diye sordu. Connor Grant, "Anlıyor muyum?" dedi.

Nefesimi içime çektim. Psikopat katil ne diyecekti?

"Hayır, onları anlamıyorum," dedi. "Sci-Tron patlatıldığında yoldan geçen biriydim. Yoldan geçen çok *şanssız* biriydim, Sayın Yargıç. O bombalama olayıyla hiçbir ilgim yok."

Rabinowitz, "Soruyu yeniden ifade etmeme izin verin Bay Grant. İkinci dereceden yirmi beş cinayetle suçlandığınızı anlıyor musunuz?"

"Şey. Suçlamaları duydum."

"Güzel. Nasıl savunma yapacaksın?" "Yirmi beş kez suçsuzum."

Antonelli konuştu. "Sayın Yargıç, Connor Grant hakkındaki suçlamaların düşürülmesini talep ediyoruz. Kendisinin Sci-Tron'un bombalanmasıyla ve dolayısıyla bu trajik ölümlerle hiçbir ilgisi yoktur."

Yuki, "Sayın Yargıç, Bay Grant olay yerinde SFPD, Cinayet Masası'ndan Çavuş Lindsay Boxer'a ve ikinci patlamada yaralanan kocası Joseph Molinari'ye itirafta bulundu. Olay Yeri İnceleme tarafından Bay Grant'in evinden alınan bomba yapım malzemeleri delil olarak elimizde bulunmaktadır. Bu malzemeler ve sanığın el yazısıyla yazılmış materyaller, fen bilgisi öğretmeni olan Bay Grant'in patlayıcı yapımı konusunda oldukça bilgili olduğunu göstermektedir. Ayrıca bu patlamayı gerçekleştirecek imkan ve fırsatlara da sahipti."

Rabinowitz, "Kefalet hakkında konuşalım. Bayan Castellano."

"Kefalet talebinin reddedilmesini ve Bay Grant'in Adalet Sarayı'ndaki maksimum güvenli hapishaneye gönderilmesini talep ediyoruz."

Yargıç, "Bayan Antonelli?" dedi.

"Bay Grant yasalara saygılı ve toplumla güçlü bağları olan bir vatandaş Sayın Yargıç. Kendisi Saint Brendan Lisesi'nde çalışmaktadır. Daha önce hiçbir suçu yok, hayatında çöp atma cezası kadar bir şey yok ve aleyhindeki kanıtlar tamamen polis hatalarına ve histerisine dayanıyor. Ayrıca, Bay Grant'in pasaportu yoktur ve kaçma riski de bulunmamaktadır."

Yargıç Rabinowitz önce Yuki'ye, sonra Antonelli'ye baktı. Son olarak da Connor Grant'a uzun uzun baktı.

"Kefalet reddedildi," dedi Rabinowitz. "Sanık mahkemenin gözetimine teslim edilmiştir."

Bam.

Yargıcın kefaleti reddederken ne düşündüğü çok açıktı. Şüpheli bir terörist gözaltındaydı, muhtemelen yirmi beş kişiyi öldürmüş bir adamdı ve eğer serbest bırakılır ve sonra ortadan kaybolursa, bu tek karar Yargıç Rabinowitz'in bilineceği tek eylem olacaktı. Ölüm ilanında ikinci paragraf olacaktı. Muhtemelen mezar taşına da kazınacaktı.

Mahkeme başkanı tokmağını indirdiğinde, iki mahkeme görevlisi öne çıktı ve Connor Grant'i mahkeme salonundan, adliye personeline kapalı olan arka merdivenlere açılan yan çıkıştan dışarı çıkardı.

Kapıya ulaştıklarında bir boğuşma oldu. Conklin ve ben

ayaklar, eller silahlara.

Ama Grant özgürlüğe kaçmaya çalışmıyordu. Yargıca döndü ve bağırdı, "Bana komplo kuruluyor. Bir hayatım var ve onu geri istiyorum. Hızlı bir yargılama talep ediyorum. Bu benim hakkım. Kısa bir tarih, Sayın Yargıç."

Hâkim, mahkeme görevlilerine "Lütfen sanığı duruşma salonundan çıkarın" dedi.

Bomba kurbanlarının arkadaşları ve aileleri çift kapıdan geçerken Yuki'yi koridorda bekledik. Oda neredeyse boşaldığında Yuki koridora çıktı.

Arkadaşıma "Harika iş çıkardın," dedim.

"Müthiş," dedi Richie. "Harikaydın."

"Kendimi... kendim gibi hissettim," dedi Yuki. "Geri dönmek güzel" dediğinde şaşırılmış görünüyordu.

Bölüm 26

Ertesi sabah Conklin ve ben dokuzuncu sınıf fen bilimleri dersinde yeryüzü ve

yaşam bilimleri konularını işlerken **Claire aradı.**

"Lindsay," dedi Claire, "bomba kurbanlarının yanına gelen o ölü kadın hakkında bazı bilgiler edindim. Kimden bahsettiğimi biliyor musun? Kalp krizi geçirdiği sanılıyordu ama kışında bir iğne izi vardı?"

"Hatırlıyorum. Delinme izi ve küçük bir çürük."

"Doğru," dedi Claire. "Aşağı gel."

"Hemen geliyorum," dedim. Ceketimi giydim ve ortağıma "Birazdan dönerim" dedim.

"Ne yaptığınızı biliyorum, biliyorsunuz."

"Sizi ölü dinazorlarla bıraktığım için suçluyum, Müfettiş. On dakika içinde döneceğim. Gelmek ister misin?"

Ters ters baktı. "Siz gidin," dedi. "Siz ikinize iyi eğlenceler." Ona sırttım ve sonra havalandım.

Claire resepsiyonda beni bekliyordu. Ofisine geri döndük ve bir klasör açıp masasının üzerine sekize on ebatlarında morg fotoğrafları yaydı.

"Bayan Lois Sprague ile tanışın," dedi. "Sonunda onu iyice araştırmak için bir dakikam oldu ve tahmin edin ne oldu? Onu Washington Eyaleti kayıp kişiler veri tabanında buldum. Sci-Tron'dan iki gün sonra kayıp olduğu bildirilmiş. Spokane polisini arama cüretini gösterdim ve bazı bilgilere ulaştım."

"Kahretsin," dedim, otururken.

Ölü kadının morgdaki fotoğraflarına baktım ve Claire'in tarif ettiği gibiydi. Beyaz. Kırk yaşlarında. Karamel rengi saçları vardı, iyi beslenmişti. Bacaklarında bir arabanın çarpmasından kaynaklanan yırtıklar ve sıyrıklar vardı. Ve sağ kalçasında yarım dolar büyüklüğünde yuvarlak bir çürük vardı.

Claire, "Spokane Polisi'nden öğrendiğime göre Bayan Sprague bekârmış ve aile avukatı olarak özel bir işte çalışıyormuş. Kız kardeşi polise Lois'in işkolik olduğunu, sosyal anksiyetesi ve birkaç kedisi olduğunu söylemiş. Onun hakkında söylenebilecek en kötü şey bu."

"Düşman yok mu?"

"Kız kardeşine göre, Lois barışçıl biriydi. Kimse onu tehdit etmemiş ya da takip etmemiş. Tatildeymiş ve burada hiç arkadaşı yokmuş. Tek başına bir geziydi, bir haftalık sahne değiştirme türünde bir tatil."

"Peki onu ne öldürdü?"

Claire devam etti. "Sana söylediğim gibi, toksin testini aceleye getirdim," dedi, "ve vücudunda herhangi bir uyuşturucuya rastlanmadı. Ama biliyorsun Lindsay, sistemden hızla ayrılan ilaçlar var. Eğer hızlı değilsen ve özellikle o ilacı aramıyorsan, izini bile bulamayabilirsin. Ölüm belgesine Lois Sprague'in öldürüldüğünden yüzde yüz emin olduğumu yazamam ama bence tek olası ölüm nedeni bu.

"Sana iki ay önce böyle bir şey gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Muhtemel kalp krizi mi? Anthony George'un ölüm belgesinin ve morg fotoğraflarının peşine düştüm, taksi şoförü, beyaz, elli beş yaşında, muhtemel ölüm nedeni kalp durması. Dr. G. otopsiyi yaptı ve kalp sağlıklıydı, ama kimse daha fazla araştırma yapmakta ısrar etmedi ve delik izi alakasız görünüyordu. Ölüm belgesine bak. İşte burada. Ölüm şekli: 'Belirsiz.'"

Claire ikinci bir klasör açtı, ölü taksi şoförü Bay George'un arka kısmının bir fotoğrafını çıkardı ve Bayan Sprague'in kışının eşleşen bir görüntüsünün yanına yerleştirdi.

Delinme yaraları ve çürükler aynı görünüyordu ve her ikisi de bir kişinin kendine enjekte etmesi için uygunsuz bir yerde bulunuyordu.

Claire, "Yani muhtemelen aynı şekilde öldürülmüş ve birbirleriyle bilinen bir ilişkisi olmayan iki ölü insan var," dedi. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve birinin rastgele kurban öldürme çılgınlığı içinde olduğunu söyleyeceğim. Ve üç numaralı kurban çok yakında yakınımızdaki bir morga gelecek."

Telefonum titredi ve çaldı.

Arayan Conklin'di.

Dedi ki, "Clapper az önce aradı. Dalgıçlar iskeleden çok uzak olmayan koydan bir şey çıkarmışlar. Uçları patlamış büyük bir yangın söndürücü. Clapper bunun bombadan geriye kalanlar olabileceğini söylüyor."

Bölüm 27

Claire beni ofislerinin ön kapısına kadar geçirdi ve "Bu akşam seninle Joe'yu görmeye gelsem olur mu?" diye sordu.

"Tabii. Evet. Tabii ki."

"Yuki ve Cindy de onu görmek istiyor."

"Claire, tepki vermiyor."

"Geliyoruz. Tamam mı?"

İşten sonra hepimiz lobide buluştuk ve arabam kız arkadaşlarım ve bir sürü çiçekle dolu olarak bizi hastaneye götürdüm.

Joe'nun özel odasının ışığı kısılmıştı ve uyuyordu, sanki bir lokomotifle tavuk oynamış ve kaybetmiş gibi görünüyordu. Arkadaşlarım kocama cesaret verici sözler söylerken ben de yüzünü inceledim. Onları duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Sadece nefes alıp veriyordu, bu sırada hayati göstergeler monitörü kalbinin ritmik atışını kaydediyordu.

Kızların her biri onun iyi kolunu okşadı, ben de elimi onunkine koydum ve bir süre sonra vedalaşıp kafeteryaya yöneldik. Çeşitli sıcak tepsilerden ve salata barlarından aceleyle seçimler yaptık ve Cindy dört kişilik bir kabin kaptı.

Normalde, dördümüz yemek için buluştuğumuzda bir tür parti olur. Ama bugün öyle değildi. Bombalama felaketi San Francisco'yu neredeyse yerle bir etmişti ve aynı zamanda evimizi de vurmuştu.

Claire'e Joe'nun durumu hakkında profesyonel görüşünü sordum. Masanın öbür ucuna uzandı ve ellerimi tuttu.

Dedi ki, "Şantlar çıktı. Artık komada değil, sersemlemiş durumda. İyileşiyor. Kazadan beri konuşuyor. Hafızası karışık olabilir ama konuşması bana beklenenden biraz daha iyi durumda olduğunu düşündürüyor."

Kafeterya yemek saatinde çok gürültülüydü. Anons sistemi çatırdıyor ve cızırdıyordu. Tepsiler çöp kutularında çarpışıyor ve küçük masalarda toplanan insanlardan yüksek sesli sohbetler yükseliyordu.

Cindy herkesin düşündüğünden emin olduğum şeyi sordu.

"Linds, fen bilgisi öğretmeni hakkında konuşabilir misin? Kayıt dışı ya da açık."

İş konuşurken Cindy'nin uyarılması ve susturulması gerektiği uzun süredir devam eden bir şakadır. Cesaret, azim ve içgörü kullanarak cinayet davalarını çözen bir suç muhabiri. Elbette hepimiz ondaki bu nitelikleri seviyoruz ama yine de. Muhabirler haber yapar, değil mi? Eğer "kayıt dışı" demezsek, masada söylenen bir şey *Chronicle*'ın ön sayfasında çıkarsa bu bizim hatamız olur.

"Kayıt dışı, Cindy," dedim gürültünün üzerine. "Conklin sana söylemediyse, Grant Bomba Yapımı 101 üzerine uzun bir kitap yazdı ve tarif ettiği bombalardan biri sıkıştırma bombası. Muhtemelen Sci-Tron'da kullanılan da buydu."

Üçü birden "Basınç bombası nedir?" diye sordu.

Dedim ki, "Anladığım kadarıyla metal bir kabı gazla ve oksijen üreten bir kimyasalla dolduruyorsunuz. Bir fûnye ve belki de bir zamanlayıcı takıyorsunuz ve gaz tutuştuğunda, patlama diyelim ki Sci-Tron'un atmosfer basıncını değiştiriyor ve bu da yapıyı havaya uçuruyor. Buna sert kuvvet patlaması denir. İkinci patlama C-4 olabilir, o da fûnye üzerindeki bir zamanlayıcı tarafından tetiklenmiş olabilir. İkinci bombanın parçaları asla bulunamayabilir ama uçları patlatılmış bir yangın söndürücü körfezden çıkarıldı. Elbette üzerinde parmak izi yok."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Yuki. "Grant el yazmasında benzer bir bombayı *tarif ediyor* ve birkaç çizim yapmış. Ayrıca, elimizde patlamış bombanın kalıntıları var. Bombayı Sci-Tron'a yerleştirirken bir selfie çekmemiş olması çok kötü."

Cindy sordu, "Yani onu öylece getirip bıraktı mı? Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedim ona. "Belki de müzeye hizmet üniforması giyerek geldi, eski yangın söndürücüyü değiştirmek için gelmiş gibi. Belki de fen bilgisi öğretmenisi olarak gelmiştir. Aklıma bir fikir geldi. İçeri girmek için gerçek kimliğini kullanmış ve kutuyu bir sergiye yerleştirmiş olabilir. Aynı zamanda her yere bir damla C-4 atmış olabilir. Bu akla yatkın bir teori."

Kızlarıma Grant'in dizüstü bilgisayarının sonunda CSI'mıza teslim olduğunu, ancak buldukları şeyin yasadışı ya da suçlayıcı olmadığını anlatmaya devam ettim.

"Evet, bombalar, ayrıca nanoteknoloji, astronomi, Ölü Deniz Parşömenleri ve *Chronicle*'ın Eğlence bölümü üzerine araştırmalar yaptı.

"Adli tıp ayrıca telefonunu inceledi, mesajlarını okudu, sık aradığı telefon numaralarını takip etti. Elimizde isimler var, okul idarecileri, pizzacılar, kamu hizmeti veren şirketler. Suriye, Pakistan ya da Brüksel'e kesinlikle arama yapılmamış ya da takip edilememiş. Bilinen suçlulara yönelik bir arama da yok," dedim. "Söylemeye gerek yok, suç veri tabanlarında parmak izi ya da DNA'sına da rastlamadık."

"Adam kapalı bir kutu," dedi Cindy. "Bir hayalet," dedi Claire. "Ya da bir hortlak."

"Çok tehlikeli bir insan," dedi Yuki.

"Peki neden o el yazmasını laboratuvarında bıraktı? Sadece bir dikkatsizlik mi?"

Claire, "Belki de kolluk kuvvetlerine yaptığı bir şakaydı," dedi. "Bunu onun için daha da heyecanlı hale getirmek için sahte bir ipucu."

Başımı salladım.

"Bu doğru geliyor Claire. Kesinlikle bizimle kafa buluyor."

Yenilmiş gibi göründüğümü biliyorum ve o anda öyle hissediyordum. "Cindy, bu konuda benden alıntı yapamazsın ama sana Jacobi ile bire bir telefon görüşmesi ayarlayacağım" dedim.

"Mükemmel. Teşekkürler,
Linds." "Sana borçluyum,"
dedim.

Cindy, Yuki'ye "Grant'e karşı dava açmak için yeterli deliliniz var mı?" diye sordu.

Yuki, "Şu anda elimizdeki tek şey ikinci derece kanıtlar, ama Joe Grant'in söylediklerini hatırlarsa, bu bir dönüm noktası olabilir. Her iki durumda da, o yumuşak huylu fen bilgisi öğretmeninin yetmiş beş bin metrekareselik bir binayı yerle bir edebilecek bir bomba yaptığına ve o bombayı kurduğuna, ateşlediğine, tanık olduğuna ve hiçbir iz bırakmadığına on iki adamı ve kadını ikna etmem gerekecek."

İkinci Bölüm

Bölüm 28

Connor Grant'in duruşması başlamak üzereyken **Yuki** mahkeme salonu 2A'yı bir köşeden diğerine saran gerilimi **hissetti**.

Jüri oturmuş ve Yargıç Philip R. Hoffman kürsüye çıkmış, Old Glory ve Kaliforniya eyalet bayrağıyla çevrili kürsüde jüriye talimat vermişti. Jüri locasındaki sekiz erkek, dört kadın ve onların yedekleri beklenti içinde ve son derece ciddi görünüyorlardı.

Bu hayatlarının sınavıydı ve bunu biliyorlardı.

Hoffman ellili yaşların ortasındaydı, kalın saçlı ve gözlüklüydü, San Francisco'da yüksek profilli davalara başkanlık etmesiyle tanınıyordu - özellikle de bahar tatilinde üniversiteden dönen ve altı kişilik ailesini vuran bir genç kızın davası.

Yuki'nin Phil Hoffman'la bir geçmişi vardı. Ceza avukatı olduğu dönemde iki duruşmada onunla karşı karşıya gelmişti. İlkinde kaybetmiş, diğerinde yenmişti ve her iki durumda da Hoffman'ın bir beyefendi olduğunu düşünmüştü. Ve onun gergin, gösterişsiz tarzına hayran kalmıştı. Bir yargıç olarak adildi ve komik işler olarak adlandırdığı şeylere tahammül etmezdi.

Yuki'nin Savunma Birliği'nden ayrıldığı için pişmanlık duyduğu anlar olmuştu ama bugün savcılık masasında Len Parisi'nin yanında otururken kararından tamamen memnun olduğunu hissediyordu. Connor Grant'i hapse atma fırsatı muazzamdı. Eğer idam cezasını gerektiren bir durum varsa, o da buydu.

O ve Len davanın her yönünü, güçlü ve zayıf yanlarını tartışmışlardı ve şimdi Len hiç kıpırdamadan duruyordu, şüphesiz sessizce açılışını prova ediyordu. Yuki duruşma öncesi anları sinirlerini bir onaylamayla yatıştırmak için kullandı: *Sen hazırsın. Len en iyisi. Dava sağlam. Jüriye güven. Tekrar ediyorum.*

Yuki koridorun karşısındaki savunma masasına hızlı bir bakış attı; karşı tarafın avukatı Elise Antonelli, anlaşılmaz müvekkili Connor Grant ile birlikte oturuyordu. O ve Grant ellerinin arkasından konuşuyorlardı. Yuki yüz ifadelerinde bir çatışma olduğunu sezdi ama sesleri asla bir fısıltının üzerine çıkmıyordu.

Barın arkasındaki koltuk sıraları olan galeri doluydu. Kurbanların aileleri, patlamadan kurtulanlar ve gazeteciler duruşmayı bekliyordu.

Başlamak için.

Yargıç Hoffman kürsüde gözlüklerinin yerini değiştirdi, zabıt kâtiibiyle konuştu ve ardından mübaşir Connor Grant hakkındaki suçlamaları okudu ve mahkemeyi oturuma çağırdı.

Hoffman savcılık masasına baktı ve "Bay Parisi. İnsanlar hazır mı?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"O zaman açılış konuşmalarına geçelim."

Kızıl Köpek Parisi yavaşça ayağa kalktı. Boyu 1.80'di, aşağı yukarı 100 kiloydu. Cildi sivilce izleriyle kaplıydı ve kaba, pas rengi saçları vardı. Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve kırmızı kravat giymişti. Bir keresinde bir yeti ile süper güçlere sahip bir intikamcının karışımı gibi görüldüğü söylenmişti. Bu iri yarı, çirkin adam halkın işini yaptığını söylediğinde, onun sizin tarafınızda olması iyi hissettiriyordu.

Parisi mahkeme salonunun kuyusuna doğru hantalca yürüdü ve gözlerini jüriye dikti. Onların gözleri de ona sabitlenmişti.

Bölüm 29

Parisi, kürsü ile jüri locasının ortasındaki kuyuya kurulmuş olan podyuma doğru yürüdü ve mahkemeye hitap etti.

"Sayın Yargıç, jürideki bayanlar ve baylar, kişisel olarak bir davaya bakmayalı uzun zaman oldu. San Francisco Bölge Savcılığı görevimde, ofisimdeki yüzden fazla avukat ve savcı yardımcısından sorumluyum ve düzinelerce dava ve duruşmayı denetliyorum.

"Peki, bugün neden karşınızdayım? Çünkü Connor Grant, savunma masasında oturan neşeli mavi spor ceketli gülümseyen adam, kasıtlı olarak, kötü niyetle ve hatırı sayılır bir beceriyle Pier 15'teki bir bilim müzesi olan Sci-Tron'u yok eden bir seri katildir. Bunu yaparken de içeride bulunan yirmi beş kişiyi öldürmüştür."

Yuki, Len'in sesini duyduğunda bir heyecan hissetti. Öfkesini yavaş yavaş alevlendiriyordu. Jüri üyeleri öfkeyi duyabiliyordu. Sıcaklığı hissedebiliyorlardı.

Parisi devam etti.

"Bu yirmi beş kişi -aslında o gün müzede bulunan tüm insanlar- Bay Grant'ı hiç ilgilendirmiyordu. Onları hiç düşünmedi bile. Bay Grant sadece müzeyi milyarlarca küçük parçaya ayırmak istiyordu ve yaşayan insanlar, Bay Grant'tan anladığımız kadarıyla, tamamen önemsizdi."

Yuki dikkatlerini Len'e vermiş olan jüri üyelerini izledi. Bakışlarını kutunun enine boyuna gezdirerek her birine baktı ve ardından açılış konuşmasının konusunu ele aldı.

"Bayanlar ve baylar, ölen yirmi beş kişi arasında üç itfaiyeci, ikincil patlamaya yakalanan üç özverili adam da var. Yaklaşık elli kişi daha yaralanmış, sakat kalmış ve travma geçirmiştir. Ve bir de kurbanların isimsiz arkadaşları ve aileleri var; yas tutan, duygusal olarak zarar görmüş ve bir daha asla eskisi gibi olamayacak yüzlerce insan.

"Bu duruşma sırasında Connor Grant'ın, bombanın artçı sarsıntısı havada yankılanırken, sirenler ve çığlıklar Embarcadero boyunca yankılanırken bile Sci-Tron'u havaya uçurduğunu polise itiraf ettiğini duyacaksınız.

"Daha sonra, Bay Grant kendini tuzağa düşürdüğünü ve bu korkunç suçtan yargılanacağını anladığında, itirafını geri aldı. Artık çok geç. Bay Grant'in bu vicdansız saldırıyı gerçekleştirdiğini gururla kabul ettiğine dair tanık ifadesini sunacağız. Övünüyordu. Kendini tebrik ediyordu."

Parisi başını sallayarak sanığın eylemlerinden duyduğu tiksintiyi ifade etti. Yuki, açılış konuşmasını onunla birlikte gözden geçirdiğinden, davalarının temelini atmak üzere olduğunu biliyordu.

"Ama Bay Grant itiraf etmemiş olsaydı bile, aleyhindeki kanıtlar çok güçlü. Bu duruşma sırasında öğreneceğiniz gibi, Sci-tron'u havaya uçurmak için sadece aracı değil, nedeni ve fırsatı da vardı.

"Connor Grant, bu büyük cam ve çelik binayı havaya uçurmak için yeterli büyüklükte ve güçte bir bomba yapma imkanına sahip miydi? Evet, vardı. Size fen bilgisi öğretmeni olan Bay Grant'in patlayıcılara ve herhangi bir şeyi havaya uçurmak için gerekli tüm aletlere alışılmadık derecede ilgi duyduğunu göstereceğiz.

"Size sanığın garajındaki bomba yapım laboratuvarının fotoğraflarını ve yerel eczane ve nalburdan kolayca temin edilebilecek malzemelerle her türden bombanın nasıl yapılacağını ayrıntılı olarak anlatan devam etmekte olan kitabını göstereceğiz. Hatta Sci-Tron'u düşürmek için kullanılan türde bir bombanın nasıl yapılacağını bile tarif etmiştir.

"Bilgisi ve araçları vardı.

"Connor Grant bu bombayı yerleştirme ve patlatma fırsatına sahip miydi? Evet, vardı. Müze haftanın yedi günü açıktı. Üyelik kartı vardı, bu müzeyi sık sık ziyaret ediyordu ve orada çalışan pek çok kişiyi tanıyordu. Yangın söndürücü süsü verilmiş bombayı kolaylıkla içeri sokabilir ve kimseyi alarma geçirmeden patlatabilirdi. Binadan ayrıldıktan sonra da yangın söndürücüyü gören kimse bombanın gerçek amacını anlayamazdı.

"Sebebe gelince," diye devam etti Parisi, "bu biraz karışık." Yuki Len'in duraklamasını, yeniden doldurmasını ve ateş etmesini izledi.

"Bay Grant'i mahkum etmek için onun gerekçelerine inanmak zorunda değilsiniz. Ancak tüm bu ölüm, yıkım ve travmatik yaralanmalar karşısında, bu sanığın neden böyle bir şey yaptığını anlamak istiyoruz. O da bize söyledi.

"İşte Connor Grant'in Sci-Tron'u neden paramparça ettiği. Çünkü bunu yapmak istedi. Biz de size yapabileceğini ve yaptığını kanıtlayacağız.

"Bu duruşmanın sonunda siz jüriden, yirmi beş masum insanın ölümünde sanığı ikinci dereceden cinayetten suçlu bulmanızı ve bu adamın" -Len, Connor Grant'ı işaret etti- "bir daha asla kimseye zarar veremeyeceğini garanti etmenizi isteyeceğiz."

Len jüriye teşekkür etti ve eğer Yuki onu alkışlayabilseydi, alkışlardı

bunu yaptı.

Onun yerine not defterine şöyle yazdı: "Harika iş çıkardın Len. Muazzam."

Bölüm 30

Len Parisi savcılık masasına dönerken **Yargıç Hoffman** kürsüsünün üzerinden baktı ve mübaşirle birkaç kelime konuştu. Ardından mahkeme salonunun diğer ucunda, savunma masasında müvekkili Connor Grant'in yanında oturan avukat Elise Antonelli'ye baktı.

Hoffman, "Bayan Antonelli, açılış konuşmanızı yapmaya hazır mısınız?" dedi.

Elise Antonelli ayağa kalktı ve "Kenar çubuğu, Sayın Yargıç?" dedi. Yuki neredeyse "Ne?" diyecekti.

Savunma avukatı neyin peşindeydi?

Hoffman avukatlara yaklaşımlarını işaret etti ve üçü birlikte kuyuyu geçerek kürsüye doğru yürüdüler.

"Ne oldu Bayan Antonelli?" dedi Hoffman. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Antonelli, "Bay Grant beni az önce kovdu. Kendisini temsil etmek istediğini söylüyor."

Hoffman dedi ki, "Seni *kovdu* mu? Tamam, geri çekil."

Sonra jüri üyelerine, "On dakika ara veriyorum. Sıkı durun."

Mahkeme memurları, silahları bellerinde, sanığın arkasında toplandılar. Yargıç kürsünün arkasındaki kapıyı açtı ve iddia makamı ile savunma avukatları onu koridorda takip ederek kitaplarla kaplı ofisinde toplandılar. Parisi ve Yuki tuğla kırmızısı aşk koltuğuna, Elise Antonelli ise Hoffman'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Hoffman Antonelli'ye sordu: "Sizi neden görevden aldı? Gerekçe olarak ne gösterdi?"

Antonelli, "Şimdi başka bir ifadeyle, 'Çok iyi olduğuna eminim Elise, ama davamı jüriye götürecek en iyi kişi benim' dedi."

"Gerçekten mi?" dedi yargıç. "İki cinayetten yirmi beş suçlamayla karşı karşıyayken mi? Müvekkilinizin bu şaşırtıcı derecede aptalca karara varması neden bu kadar uzun sürdü?" "Bunu düşündüğünden hiç bahsetmedi, Yargıç, ta ki ben Bu sabah ona gardrobunu getirdim. Sanırım hapisshaneden tavsiye almış ya da kendini savunur ve kaybederse, yetersiz bir avukatı olduğu gerekçesiyle davanın düşürüleceğini düşünüyor."

"Hayal mi görüyor?" Parisi sordu.

Hoffman, "Elise, buna cevap verme. Sana sorayım Len. Masaya geri dönüp sanıkla bir anlaşma yapmaya çalışmak ister misin?"

"Yargıç, şartlı tahliye ihtimali olmaksızın art arda değil eşzamanlı olarak verilen yirmi beş müebbet hapis cezası karşılığında açık mahkemede itirafta bulunmasına karşı değilim. Bunu daha önce de teklif ettim ve reddedildi."

Elise Antonelli koltuğunda öne doğru eğildi. "Yargıç, anlaşmayı kabul etmiyor. Duruşma istiyor ve kazanabileceğine inanıyor. Serbest kalmayı planlıyor. Söylediği bu. Bir de anayasaya göre kendini savunma hakkı var."

Yuki kendilerini savunan sadece üç seri katil hatırlıyordu. Ted Bundy suçlu bulunmuş ve idam edilmişti. Colin Ferguson da suçlu bulunmuş ve altı kez müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Sadece Lee Anthony Evans birden fazla cinayet suçlamasına karşı kendini başarıyla savunmuştu. Connor Grant'i Antonelli'nin savunması halinde kazanma şansı daha yüksekti ve bu savcılık için de daha iyi olacaktı. Yuki, kendini savunan bir sanığın savcının en kötü kabusu olduğunu biliyordu. Jüriler deneyimsiz oldukları için onlara acıma eğilimindeydi. Dolayısıyla, yaptıkları hatalar, yanlış beyanlar ve haksız itirazlar yanlarına kâr kalıyordu. Bu yanlış adımlar hesaplanmış olsun ya da olmasın, jüriyi sanığın lehine etkileyebilirdi.

Hoffman Antonelli'ye dedi ki, "Oh, evlat. Onunla yalnız konuşacağım ve bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?"

Bölüm 31

Yuki ve Len üst kattaki Len'in ofisine çıktılar ve Connor Grant'in ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştılar. Her ne ise, Yargıç Hoffman'ın buna müsamaha göstermeyeceği açıktı. Öyle değil mi?

Yuki kocası Cinayet Masası Teğmeni Jackson Brady'ye bir mesaj göndererek olayların nasıl geliştiğini birkaç kelimeyle anlattı: *Grant kendini savunmak istiyor. Bu iş için en iyi kişi olduğunu söylüyor.*

Brady mesaj atmış. *Büyük bir ego. Yasal deneyimi yok. Beyaz şapkalılar için iyi.*

Yuki, Brady'nin haklı olduğunu umuyordu.

Savcılık ekibi masalarına döndüğünde 2A numaralı duruşma salonu hâlâ boştu. Birkaç dakika sonra Elise Antonelli sanıkla birlikte yan kapıdan içeri girdi.

Grant çok memnun bir ifade ve farklı bir ceket giymişti. Görünüşe göre, Len'in "neşeli mavi spor ceket" hakkındaki sözleri, avukatını hemen onun yerine daha sakın bir ceket bulmaya sevk etmişti. Mübaşir on iki jüri üyesi ve dört yedek jüri üyesi için kapıyı açtı, onlar da içeri girip yerleştiler, el çantalarını koltukların altına koydular, kibarca öksürdüler, bacak bacak üstüne atıldılar ve salonun boş olduğunu fark ettiklerinde sorgulayan bakışlar atıldılar.

Yargıç dönüp kürsüye çıktığında ayağa kalktılar, sonra jüri üyelerine hitap ederken tekrar oturdular: "Bayanlar ve baylar, şu anda size söyleyeceğim bir değişiklik oldu. Halk içeri girmeden önce sorularınızı yanıtlayabiliriz."

Yuki yumuşak bir sesle, "Uh-oh." dedi.

Hoffman, "Olay şu. Sanık Bay Grant, kendini savunmak için yasal hakkını kullanıyor."

Jüri üyelerinden bazılarının nefesi kesildi ve Yuki kalbinin hızlandığını hissetti. Yargıcın Grant'i kendi avukatı olarak şansını azaltacağı konusunda ikna edeceğini gerçekten düşünmüştü.

Hoffman, her sanığın pro se savunma yapma hakkı olduğunu ve pro se'nin "kendi adına" anlamına geldiğini açıkladı. Jüri üyelerine, Bay Grant'i sorguladığını ve sanığın kendi adına savunma yapabileceğine ikna olduğunu söyledi.

davasını jüriye sunma konusunda yeterli bir iş çıkarmıştır.

Yargıç devam etti.

"Bayan Antonelli, Bay Grant'ın yedek avukatı olarak görev yapmaktadır. *Kendisi* bu davayı çok iyi bilmektedir ve Bay Grant'e hukuki konularda rehberlik edecektir. Bay Grant bana akli dengesinin yerinde olduğunu, nelerin tehlikede olduğunu anladığını ve hukuki deneyim eksikliği nedeniyle kendisine herhangi bir kolaylık sağlanmayacağını söyledi.

"Buna göre, iddia makamı Bay Grant'e karşı tarafın avukatı gibi davranacaktır. Bana gelince, ben bu davanın yolunda gitmesini ve Bay Grant'in suçlu ya da masum olduğuna karar vermeniz için gereken bilgileri almanızı sağlayacağım.

"Sorusu olan var mı?"

Emekli bir kütüphaneci olan Bayan Schumacher elini kaldırdı. "Tuvaleti kullanmam için zaman var mı?"

"Evet. Başka kimse var mı? Yok mu? Mübaşir, lütfen dört numaralı jüri üyesine jüri odasına kadar eşlik edin. Başka sorusu olan var mı?"

Hiç kimse yoktu. Bayan Schumacher yerine döndüğünde, yargıç mahkeme görevlilerinden ön kapıları açmalarını istedi. İnsanlar oturmak için itişip kakışırken salon gürültülü bir şekilde doldu. Katılımcılar makul ölçüde sessizleştğinde, mahkeme memurları salonun arka tarafında bir sıra oluşturarak kapıları kapattı.

Yargıç Hoffman jüriye yaptığı açıklamayı tekrarladi ve mahkemenin başladığını duyurdu.

Sanığa, "Bay Grant, eğer hazırsanız, lütfen açılış konuşmanızı yapın" dedi.

Bölüm 32

Grant kürsünün üzerine **bir** yığın not kâğıdı **koydu** ve salonun diğer ucundaki jüriye doğru baktı. Son derece rahat görünüyordu, Yuki'ye sınıfının önündeki bir öğretmen gibi görünmüştü. Konuştuğunda sesi net ve kendinden emindi.

"Millet, bu mahkeme salonunda olduğum için şoktayım. Yirmi beş kişiyi öldürmekle suçlanıyorum ve bu korkunç trajediyle kesinlikle *hiçbir ilgin* yok.

"Tam olarak ne olduğunu duymayı hak ediyorsunuz ve size anlatacağım. Ben 3 Ağustos akşamı Embarcadero'da kuzeybatıya doğru yürüyordum ve patladığında Sci-Tron'dan sadece bir blok kadar uzaktaydım."

Tarif etmek için ellerini havaya kaldırdı.

"Sersemlemiştim, tamamen hazırlıksız yakalanmışım. Kaldırımında durdum, bir seyirci, bu muazzam ve şiddetli patlamanın tesadüfi bir tanığıydım. Muhtemelen televizyonda gördüğünüz ses ve görüntü karşısında sersemlemiştim.

"Sadece, bunlar olurken ben de oradaydım."

"Kendimi tanıtmalıyım. Adım Connor Grant ve fen bilgisi öğretmeniyim. Miami Üniversitesi'nden 93 yılında mezun olduğumdan beri fen bilgisi öğretmenliği yapıyorum ve beş yıldır Saint Brendan Lisesi'nde dokuzuncu sınıflara fen bilgisi öğretiyorum.

"Sık sık Sci-Tron'a giderim. Derslerimi orada aldım. Çok güzel bir yerdi ve öğrencilerim ve ben sergileri görmeyi, dersleri dinlemeyi ve diğer öğretmenler ve konuklarla konuşmayı her zaman ilham verici bulduk.

"Dediğim gibi, 3 Ağustos akşamı kaldırımında Sci-Tron yönünde yürüyordum. Perşembe gecesini sadece yetişkinler içindi ve ben gün batımında gözlemevi galerisinde durmak istiyordum. Aklımda olan tek şey buydu.

"Sonra şok edici bir patlama gökyüzünü parçaladı. Camlar uçtu ve körfezin üzerinde bir mantar bulutu oluştuğunu gördüm. Patlamanın sarsıntısıyla zaman durmuş gibiydi. Bomba patladığında ayakkabılarım kaldırıma yapışmış gibiydi. Bir bombaya o kadar yakın olduğunuzu düşünün ki kaldırım ayaklarınızın altında titriyor."

Grant'in yüzündeki ısıltı perçinleyiciydi. Sci-Tron'un yıkımını mahkeme salonuna getirmişti. O oradaydı. Ve Yuki bile gözlerini kaçıramadı.

Hoffman dedi ki, "Bay Grant? Lütfen devam edin." "Özür dilerim, Sayın Yargıç."

Grant dikkatle jüri üyelerine odaklandı ve onlara şöyle dedi: "Bir noktada çılgınlıkların farkına vardım. İnsanlar müzenin bulunduğu iskeleden kaçıyor ve ben hala hareket edemiyordum. Bu canlı bir bilimdi ve ben kendiliğinden yanmaya benzeyen şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Bay Parisi size Sci-Tron'u havaya uçurduğumu bir polis memuruna itiraf ettiğimi söyledi. Ben böyle bir şey yapmadım. Patlama hakkında yorum yaptım mı? Şaşırtıcı olduğunu falan söyledim mi? Bilmiyorum.

"Şok halindeydim. Aynı zamanda bir tanıktım. Umarım patlamadan sonraki o ilk anlarda insanları, paniği ya da ölümü düşünmediğimi anlamışsınızdır. Laboratuvar zihniyetine sahip bir bilim insanı olarak, vahşi doğada gördüklerim karşısında büyülenmişim ve onları analiz ediyordum da. Gözlerimin önünde tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Yuki jüri üyelerinin yüzlerini taradı. Onlar da büyülenmiş gibiydi. Parisi koltuğunda arkasına yaslanmıştı. İzliyordu. Şüphesiz sanıktan bir şeyler öğreniyor ve bir plan yapıyordu.

Grant not kartlarını karıştırdı, birkaçını inceledi. Düşüncelerini toparlıyor gibiydi. Bir süre sonra tekrar jüriye hitap etti.

"Bayanlar ve baylar, savcılık size polisin garajımda bir bilim laboratuvarı bulunduğunu söyleyecektir. Bu doğru, ancak ne garaj ne de laboratuvar gizli değildi. Garajım herkesin gözü önünde. Deneylerimi evimde değil, laboratuvarımda yapıyorum. Bence bu çok mantıklı. Polis size yıllardır üzerinde çalıştığım patlayıcılarla ilgili bir kitap bulduklarını söyleyecektir. Bu doğru, ama çok sıkıcı ve yayınlanacağını hiç sanmıyorum, çünkü haber değeri yok. Bu bir not defteri. Ben böyle düşünüyorum.

"İki arabalık bir garajın yarısını kaplayan bir laboratuvarım ve Notlar, ama daha da önemlisi, Halkın beni bu patlamayla ilişkilendirmesinin hiçbir yolu yok.

"Patlamanın olduğu gece müzeye gitmedim ve kimse de aksini iddia etmiyor. Sci-Tron'u yok eden her neyse mükemmel bir şekilde dağıtılmış bir patlamaydı. Son derece profesyonel bir iş. Eğer benden o binayı patlatmam *istenseydi*, bunu yapamazdım. Söz konusu beceri benim yeteneklerimin çok ötesinde ve bu bir gerçek.

"İşte savcılığın toplam davası: Aklım başımda değilken bir polis memuruna bir şey söylemiş olabilirim. Buna, bu polis memurunun da sağlıklı düşünemiyor olabileceğini ekleyebilirim. Sizden bu olaya karışan herkese şüpheyile yaklaşmanızı rica ediyorum; patlamadan dolayı sağır olduk, sarsıldık ve neredeyse ölesiye korktuk.

"Benimle polis memuru arasındaki bu yanlış anlaşılmanın nasıl ve neden meydana geldiğini asla bilemeyeceğiz, çünkü sözde kabul ile ilgili hiçbir kayıt tutulmadı. Eğer hastaneye götürülmüş olsaydım, doktorlar işitme duyumun etkilendiğini ya da şokta olduğumu söyleyeceklerdi. Ancak bir ekip arabasına atıldım ve bir polis karakoluna götürüldüm, burada tehlikeli yabancılarla dolu bir hücrede bir gece kilitli kaldım. Ertesi sabah, uykusuz bir gecenin ardından, avukat yardımı olmaksızın sorgulandım.

"Günler sonra suçlandım ve kefaletsiz olarak tutuldum.

"Bunu bir düşünün," dedi fen bilgisi öğretmeni. "Polis beni gözaltına aldı, masum bir adamdım, koşulların kurbanıydım ve o sırada bu trajediye bir terörist grubun neden olduğuna dair hiçbir kanıtları olmadığı için benden başka bir yere bakmadılar, ancak görünüşe göre GAR sorumluluğu üstlendi.

"Yani savcılığın elinde ben varım, başka kimse yok. Bu yüzden kuyruğu eşeğe bağlamak için çırpınıyorlar. Beni. Çünkü bu hiç eşek olmamasından iyidir.

Connor Grant jüri üyelerine, "İşte basit ve dürüst gerçek," dedi. "Bir şey ya da biri Sci-Tron'u havaya uçurdu. Ama size söz veriyorum. İncil üzerine yemin ederim ki ben yapmadım."

Grant savunma masasına döndü. Yuki gözlerini indirdi ve tabletine notlar aldı ki kimse, ne sanık ne de Tanrı korusun jüri, Connor Grant'in açılış konuşmasından ne kadar etkilendiğini görmesin. İnanılmaz derecede açık konuşmuştu. Tek bir satır bile kaçırmamıştı. Doğru ve içten konuşmuş, öylesine ki Yuki jüri üyelerinin yüzlerinde onunla özdeşleştiklerini görebilmişti.

Ve Sci-Tron'u bombaladığına dair kendi kesinliğini sorguluyordu.

Parisi'nin yargıca, "Halk Çavuş Lindsay Boxer'ı çağırıyor," dediğini duyunca bu düşüncesinden vazgeçti.

Bölüm 33

Medya **akını** Bryant Caddesi'nde tehlikeli trafik koşulları yaratıyordu. Şebeke, kablolu yayın ve yabancı haber kuruluşlarının uydu kamyonları çift park ederek ızgarayı kapatıyor ve salonun önündeki şeritleri daraltıyordu.

Kamera ekipleri kaldırıma kurulmuştu. Muhabirler ipek gölgeliklerin altındaki uzun yönetmen koltuklarına oturmuş ve izleyicilerine sesleniyorlardı. Diğerleri ise durmak isteyen herkesin yüzüne mikrofon tuttu ve Adalet Sarayı merdivenlerinde doğaçlama röportajlar yaptı.

Her zamanki rotamı kullanarak kalabalıktan kaçtım: Harriet Sokağı'ndan yürüyerek geçit boyunca ilerledim ve arka kapıdan girdim.

En profesyonel halimle görünmek için zaman ayırmıştım. Gri Ralph Lauren blazer ceketimi ve mavi pantolonumu, erkek işi beyaz gömleğimi ve sağlam, cilalı Cole Haan ayakkabılarımı giymiştim. Sarı saçlarım her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu durum için makyaj yapmıştım. Rozetim boynumdaki uzun top zincirde asılıydı. Mahkeme salonu 2A'nın dışındaki koridora vaktinden önce gelmiş ve çağrılmayı bekliyordum.

Connor Grant'e karşı vermeye hazırladığım ifade, savcılığın davasının neredeyse kalbini oluşturunuyordu. Tam olarak gergin değildim ama heyecanlıydım. Birçok insan bana güveniyordu.

Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve mübaşir bana "Çavuş Boxer? Sıra sende." dedi.

Kapıyı açık tuttu ve ben de "Here Comes the Bride" müziği çalıyormuşçasına bana bakmak için dönen birçok insanın yanından geçerek mahkeme salonuna girdim ve koridordan yukarı çıktım.

Kapıdan geçerken Yuki'ye başımı salladım, sonra tanık sandalyesine gittim ve elimi İncil'in üzerine koyarak tüm gerçeği söyleyeceğime yemin ettim.

Oturduğumda, sevgili arkadaşım Yuki bana yaklaştı.

Bana mesleğimi ve uzmanlığımı belirleyen bir dizi soru sordu: ne kadar süredir SFPD'de çalıştığımı, hangi departmanda çalıştığımı, kaç takdirname aldığımı ve söz konusu gece Connor Grant'i tutuklayıp tutuklamadığımı sordu.

Yuki hızlı konuşur ama ben onun hızına alışkınım. O soruları sıraladı, ben de tereddüt etmeden ve süslemeden cevapladım.

"Çavuş Boxer, Sci-Tron olayının yaşandığı 3 Ağustos akşamı saat 7:23'te çalışıyor muydunuz?" diye sordu.

"Hayır, Pier 15'in tam karşısındaki Pier 9'da bir restoranda eşimle yemek yiyordum. Sci-Tron'u net bir şekilde görebiliyorduk."

Benden olayları anlatmamı istedi ve ben de anlattım; patlamayı gördüğümüz pencereden başlayarak, restorandan ayrılışımız ve caddenin biraz yukarısındaki olay yerine koşuşumuz.

"Kalabalık bombanın patladığı yerden kaçıyor, kocamla benim kaldırımın kenarında durduğumuz yerin yanından geçiyordu. Kocam -adı Joe Molinari- acil destek çağırıyordu ve ben de onunla birlikte bekliyordum ki hareket halindeki kalabalığın ortasında hareketsiz duran bir adam fark ettim."

"Şu anda odada o adamı görüyor musunuz?"

"Evet. Sanığı gördüm."

"Tamam," dedi Yuki. "Lütfen jüriye bundan sonra ne olduğunu anlatın."

Grant ile konuşurken yaşadığım çok canlı anıları hatırladım ve ona söylediklerimi, onun bana söylediklerini tekrarladım.

"Onu tanık olarak kabul ettim ve bana ne gördüğünü anlatmasını istedim. Kocam da yanımdaydı ve ikimiz de Bay Grant'ın müzenin havaya uçurulmasıyla ilgili tüm sorumluluğu üstlendiğini duyduk.

Mahkemeye "Bana patlamaya sadece *tanık* olmadığını, onu kendisinin *yarattığını* söyledi" dedim. "Bunun çok güzel olduğunu ve gün batımı için kendisine ekstra puan vererek A+ aldığını söyledi."

"Peki bu cevabı inandırıcı buldunuz mu?"

"İlk başta ne düşüneceğimi bilemedim. Bu yüzden bana neler olduğunu tekrar anlatmasını istedim. Bombayı patlattığında yine ısrar etti ve ilk ifadesini detaylandırarak, aslında ne kadar güzel bir sanat eseri yarattığıyla övündü."

"Sonra ne oldu Çavuş Boxer?"

"Bay Grant'i kamu malına zarar vermekten tutukladım. Haklarını okuduktan sonra onu bir ekip arabasına götürdüm ve memurlardan birine onu kayıt işlemlerine götürmesi ve Cinayet Masası'ndan Teğmen Brady'ye teslim etmesi emrini verdim."

Yuki, "Peki Bay Grant size nasıl göründü?" diye sordu.

Dedim ki, "Aklı başındaydı. Olayların ve bu olaylardaki rolünün tamamen farkında gibi görünüyordu."

"Tıbbi tedavi önerdiniz mi?"

"Ona nasıl hissettiğini sordum. İyi olduğunu söyledi."

Yuki, "Ondan sonra ne oldu?" diye sordu.

"Ekip arabası ayrıldı ve kocam hayatta kalanlara yardım edip edemeyeceğini görmek için Sci-Tron'dan geriye kalanlara koştu. İkinci patlamada enkaz altında kaldı."

"Çavuş Boxer, yaralandı mı?" "Evet."

"Peki ertesi sabah Bay Grant ile görüştünüz mü?"

"Yaptım, Teğmen Brady ile birlikte."

"Mahkeme için o görüşmeyi anlatabilir misiniz?"

"Evet. Sanık işbirliği yapmadı. Bombalama olayını itiraf etmeyi reddetti ve diğer sorulara cevap vermeyi reddetti."

"Teşekkür ederim, Çavuş Boxer," dedi Yuki. "Bay Grant, tanıgınız."

Bölüm 34

Yuki, Grant'in oturduğu yerden kalkıp Lindsay'e yaklaşmasını **izledi**.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, ona popüler bir üniversite öğrencisinin soğukkanlılığını vermişti. Yuki onun bu tavrını son derece ürkütücü buldu.

Grant, "Tekrar merhaba, Çavuş Boxer. Size birkaç sorum olacak, sizin elinizden yediğim dayanın aksine."

Yuki ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç."

Hoffman, "Kabul edildi. Bay Grant, tanığa kişisel yorum yapmak yok. Sadece sorularınızı sorun."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Çavuş, o gece beni Sci- Tron'dan çıkarken gördünüz mü?"

"Hayır."

"Üstümü ararken ve beni kelepçelerken herhangi bir bomba aleti, kontrol cihazı ya da bu türden bir şey buldunuz mu?"

"Hayır."

"O akşam 9 ve 15 numaralı iskeleler arasındaki kaldırımda beni sorgularken sözde itirafımı kaydettiniz mi?"

"Hayır. Kaydetmek zorunda değildim-"

"Hayır. Cevabınız 'hayır'. Herhangi bir sözde itiraf kaydetmediniz. Beni binada görmediniz ve üzerimde bombayla ilgili hiçbir şey bulamadınız, öyle değil mi?"

"Evet."

"Sayın Yargıç," dedi Grant. "Bu tanıkla işim bitti."

Yuki, Lindsay'in yüzündeki öfke parıltısını gördü ve onun nasıl hissettiğini tam olarak anladı. Öfkeliydi çünkü hakareti telafi etme fırsatı olmamıştı.

Yargıç savcılığa yeniden soru sormak isteyip istemediklerini sordu ve Len, "Hayır, Sayın Yargıç. Ancak bu tanığı tekrar çağırma hakkımızı saklı tutuyoruz."

Yargıç Lindsay'den kürsüden inmesini istedi ve Lindsay mahkeme salonunu terk ettikten sonra bir anons yaptı.

"Özür dilerim," dedi. "Bazı önemli mahkeme işlerini halletmem gerekiyor. Ara veriyorum. Kısa bir ara. Mahkeme yarım saat sonra devam edecek."

Kapılar açıldı. Jüri odalarına döndü. Galerideki bazı insanlar

Parisi birkaç telefon görüşmesi yapmak istediğini ve birazdan döneceğini söyledi.

Yuki savcılık masasında kaldı, notlar aldı ve Joe'yu düşündü. İyileşme süreci inişli çıkışlıydı; o ve Len haftalardır onun ifade verebileceğinden endişe ediyorlardı. Hâlâ zayıftı ve Yuki'nin onu her zaman tanıdığı halinden gözle görülür bir şekilde değişmişti - fiziksel olarak güçlü, zihinsel olarak keskin.

Grant'ın itirafını şimdi ikna edici bir şekilde tekrar anlatabilir miydi? Yuki sadece bunu umabilirdi.

Joe, Lindsay'in ifadesini doğrulayamazsa, davalarında bir makul şüphe kanyonu açılacak ve savcılığın bunu kapatması neredeyse imkansız olacaktı.

Bölüm 35

İfademden sonra mahkeme salonundan ayrıldım ve yangın merdivenlerine gittim, ikinci ve üçüncü katların ortasındaki bir basamağa oturdum. Burada oldukça iyi bir sinyal alıyordum ve merdiveni kullanan hiç kimse beni rahatsız etmiyordu.

Joe'yu aradım, telefonun zil sesini dinledim, cevap vermesini umarak çalma sayısını saydım.

"Lindsay?"

"Merhaba. Nasıl hissediyorsun

Joe?" "İyi. Oldukça iyiyim."

Sesi emin değilmiş gibi

geliyordu. "Neredesin?"

"Yedinci Cadde'deyiz. Yaklaşık beş dakika uzaklıkta, değil mi Kevin? Trafiğe takıldık."

Beş dakika uzakta mı? Çok az kalmıştı. Hoffman ara vermemiş olsaydı Joe gelmeyecek, Yuki ve Len'i daha fazla zaman için step dansı yapmak zorunda bırakacaktı. Bu rahatsız edici düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

"Kevin senin şoförün mü?" diye sordum.

"Bu doğru. İyi misin, Linds? Seni duymak zor."

"Yangın merdivenlerindeyim. Kimsenin beni duymasını istemiyorum. Sadece mahkemeden yeni çıktığımı söylemek istiyorum. Grant bir canavar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni bir neşterle çapraz sorguya çekti. Ya da testereyle. Emin değilim. Ama çok acımasızdı."

"Evet. Peki."

Joe'nun sesi sanki uçup gidiyor gibiydi. "Joe. Joe.

Beni duyabiliyor musun?"

"Şimdi yapabilirim."

"Patlamadan hemen sonra onunla konuştuğumuz zamanı hatırlıyor

musun?" "Elbette. Ben yaptım demişti. Çok saçma bir hikayesi vardı."

Ağızlığı yüksek sesle iç çekmemeye çalıştım. Merdivenlerden inerken birkaç kişi yanımdan koşarak geçti.

"Hala orada mısın, Joe?"

"Evet. Bryant'tayız. Salonu görebiliyorum."

"Kevin seni binaya mı getiriyor?" dedim. Joe'nun

"Kevin, beni içeri mi götürüyorsun?" diye sorduğunu duydum. Sonra Joe, "İkinci kat mı?" dedi.

"Doğru. Bu doğru. Mahkeme on beş dakika içinde yeniden başlayacak."

Telefon kapandı. Baktım. Hâlâ şarjım vardı. Joe'nun telefonunun bağlantısı kesilmişti, benimki değil.

İnternete girdim ve *Chronicle*'ın web sitesinde *Connor Grant*'a baktım ve Cindy'nin duruşmayla ilgili güncellemelerini okudum. Sanığın bir öğretmene göre oldukça iyi bir avukat olduğunu ve iddia makamının tanıklarının bugün sorgulanacağını yazmıştı.

"Savcılık bu sabah ilk tanığını çağırdı, Cinayet Masası çavuşu Lindsay Boxer. Çavuş Boxer, Bay Grant'in patlama sırasında kendisine Sci-Tron'u bombaladığını itiraf ettiğini ifade etti. Açılış konuşmasında bu itirafı reddetti.

"Daha önce savcı Len Parisi bu muhabire jürinin sanığı suçlu bulacağından emin olduğunu söylemişti. Tüm davalarda olduğu gibi ispat yükümlülüğü iddia makamında olup.... jüriyi sanığın suçluluğuna şüpheyi yer bırakmayacak şekilde ikna etmesi gerekmektedir."

Merdiven boşluğunda otururken, aklımdan her renk ve şekilde şüphe gölgeleri geçti. Çoğu Joe'yu işaret ediyordu.

Grant'in itirafını hatırlayacak mıydı?

Grant'in çapraz sorgusuna dayanabilecek miydi?

Onu kendi gözlerimle görmek ve dinlemek için mahkeme salonuna girmeme bile izin verilmezdi.

Yuki'yi aradım.

"İyi iş çıkardın, Lindsay."

"Hah. Joe için nasıl gittiğini bana haber ver,"

dedim. "Haber veririm," dedi Yuki.

Bölüm 36

Mahkeme görevlisi kapıları açtı ve Yuki, Joe Molinari'nin tekerlekli sandalyede, tekerlekleri elleriyle iterek mahkeme salonuna girişini izledi. Tanık sandalyesine ulaştığında mübaşir ona İncil'i getirdi ve yemin ettirdi.

Joe yardım istedi.

İcra memurunun koluna yaslandı, kendini ayağa kaldırdı ve kısa bir yol zıpladıktan sonra kendini yerden bir basamak yukarıdaki sandalyeye attı.

Yuki Joe'nun gerçekten de bir patlama kurbanı gibi görüldüğünü düşündü. Sadece yürüyememekle kalmamış, saçları da başının arkasındaki korkunç yara izlerini ortaya çıkaracak kadar uzamıştı.

Ona bakarken gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti.

Parisi Joe'ya yaklaştı ve kapalı devre televizyon yerine bizzat mahkemeye geldiği için teşekkür etti.

Joe, "Sorun değil. Seve seve yaparım."

Len sordu, "Bay Molinari, mesleğiniz nedir?" "Bağımsız bir güvenlik müteahhidiyim."

"Kendi işinizi kurmadan önce ne tür bir iş yapıyordunuz?"

Joe bir an düşündü ve sonra, "İç Güvenlik Müdür Yardımcısıydım, ondan önce ve sonra da FBI'da kıdemli ajandım," dedi.

"Son yaralanmalarınızdan önceki gözlem yeteneklerinizi nasıl değerlendirirsiniz?"

"Onları olağanüstü olarak değerlendirirdim." Joe bir an tereddüt etti, sonra da "Yaralarımın sonradan da" dedi.

"Sci-Tron'daki ikinci patlamada beyin travması geçirdiniz, doğru değil mi?"

"Doğru."

Yuki onun devam etmesini bekledi. Hafızası gayet iyiydi. Açık konuşuyordu. Ancak yanıtları yavaştı.

Joe, "Birkaç MRI çektirdim ve çok sayıda test yaptırdım ve bilişsel yetilerim sağlam" dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Molinari. Yargıç Hoffman, 1'den 9'a kadar olan delilleri, Bay Molinari'nin yaralanmaları sonucunda zihinsel yetersizliği ya da kusuru olmadığına dair nörologlar ve psikologlar tarafından verilen tıbbi belgeleri ve sertifikaları sunmak istiyorum."

"Devam edin," dedi yargıç.

Malzeme girildi.

Joe Yuki'ye baktı. Gözleri buluştu. O gülümsedi.

Parisi Joe'ya doğru döndü ve "15. Rıhtım'daki bomba olayının olduğu akşamı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Sanki yeni olmuş gibi."

"Sanık Bay Connor Grant'in bombalamadaki rolünü eşiniz Cinayet Masası çavuşu Lindsay Boxer'a anlattığını duyduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"İstiyorum."

"Bay Grant'in Çavuş Boxer'a ve size ne söylediğini mahkemeye anlatabilir misiniz?"

"Evet. Ona patlamayı görüp görmediğini sordu. O da, '*Gördüm* mü? Bunu, bu muhteşem olayı ben *yarattım*. Bu benim *eserim*' dedi. Çavuş Boxer ona adını sordu, o da bize söyledi ve kendisini bir dahi, bir güzellik yaratıcısı olarak tanımladı. Hepsini görüp görmediğimizi sordu. Mantar bulutu. Gün batımının camdaki rengini. Bunun için kendisine ekstra puan verdiğini söyledi."

Parisi, "Söylediği başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Ben biliyorum. Çavuş Boxer ona tekrar sordu, 'Sci- Tron'u bombaladığınızı mı söylüyorsunuz? O da 'Kesinlikle' dedi. Çok kararlıydı. Ve ekledi, eğer nedenini bilmemiz gerekiyorsa, güzelliğin bir nedene ihtiyacı olmadığını söyledi."

Parisi, "Bu itirafa inandınız mı?" diye sordu.

Bir an sessizlik oldu. Yuki, Joe'nun hafızasında kayboluşunu izlerken nefes almadı. Sonra gözlerini tekrar Len'inkilere dikti.

"Evet, ona inandım. Bay Grant itiraf etti, tekrar itiraf etti, müzeyi havaya uçurmak için nedenlerini anlattı ve ne kadar iyi bir iş çıkardığını, bunu yaptığı için ne kadar gurur duyduğunu söyleyerek övündü. İkna ediciydi ve bana göre yaptığı şey delilik olmasına rağmen, bana akıllı başında biri gibi geldi."

"Teşekkürler, Bay Molinari. Sayın Yargıç, bu tanığa başka sorum yok."

Bölüm 37

Yuki, Connor Grant'ın Elise Antonelli ile elinin arkasından konuştuğunu **gördü** ve bir süre sonra Yargıç Hoffman, "Bay Grant, tanığı çapraz sorguya almak istiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç. Evet, biliyorum."

Grant ayağa kalktı, odayı geçerek tanık sandalyesine gitti ve "Bay Molinari, öncelikle yaralandığınız için üzgünüm. Hâlâ çok acı çekiyor olmalısınız."

Joe, "Ben halledebilirim," dedi. Grant devam etti.

"Karını seviyor musun?"

Parisi bağırdı, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Konuyla alakasız ve yersiz çünkü hiçbir şeyle ilgisi yok."

Grant, "İfadesinin doğruluğuyla ilgili, Sayın Yargıç." dedi.

"Reddedildi, Bay Parisi. Bay Molinari, lütfen cevap verin."

"Evet. Karımı seviyorum."

Grant, "Yani eşiniz size 'Joe, Connor Grant bana böyle dedi' dese ve siz aslında hiçbir şey duymadığınızı hatırlarsanız, eşinizi destekleme eğiliminde olurdunuz, değil mi?" diye sordu.

"Bana yalan söyleyip söylemediğimi mi soruyorsun?"

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Değilim."

"Sana şunu sorayım," diye devam etti Grant. "Benim sözde itirafımı kaydettiniz mi?"

"Hayır."

"Beni binadan kaçarken gördün mü?"

"Hayır."

"Benim sözde itirafımın sersemlemiş bir görgü tanığının -benim-mırıldanması olabileceği doğru değil mi? İtirafı karınızın uydurmuş olması ve sizin de onu sonuna kadar desteklemiş olmanız mümkün mü?"

Parisi kükreyerek itiraz etti. Yargıç bunu kabul etti. Parisi, sanığın son sorusunun çıkarılmasını talep etti ve Hoffman da mahkeme raportöründen çıkarılmasını istedi. Connor Grant özür diledi ve başka sorusu olmadığını söyledi.

Grant koltuğuna döndüğünde oldukça kendini beğenmiş görünüyordu ve Yuki bunun nedenini anladı. Ne demek istediğini anlamıştı. Sonra da üzerine gitmişti. Ve sorgusunu Joe'nun doğrulamasının hafızasının değil, evliliğinin bir özelliği olduğu gibi basit bir mesajla bitirmişti.

Joe'nun ifadesi müthişti. Jüri ona
inanacak mıydı?

Yuki'nin sessiz mantrası herhangi bir talimat olmaksızın başladı.

Hazırsın. Len en iyisidir. Dava sağlam. Jüriye güven.

Bölüm 38

Yuki, Len ve ben, Bryant'tan vızır vızır geçen trafiğin sesi eşliğinde sandviçlerimizle büyük adamın masasının etrafında oturduk.

Bir tanık olarak, ifade vermem dışında mahkeme salonuna girmeme izin verilmedi, ancak Yuki kaçırdıklarım konusunda beni bilgilendirdi, "Linds, Joe mükemmeldi. Her şeyi doğru anladı ve patlamanın kurbanı olması güvenilirliğini artırdı. Keşke onu görebilseydin."

Yuki çok heyecanlıydı. Len kendinden emindi. Grant'in dört kısa ve keskin soruyla ifademi parçalara ayırması beni üzmüştü.

"Tanrım, bu harika. Ne kadar rahatladım. Ve bu arada, tekrar yapmak istiyorum."

"İyiydın," dedi Red Dog. "Her şeyi ortaya koydun. Jüri seni anladı. Grant'in haçı sana zarar vermedi, Lindsay."

"Hayır," dedim. "Öyleyse neden endişeleniyorum?"

Yuki, "Fiziksel kanıt eksikliğimiz konusunda endişelisiniz. Elden bir şey gelmez. Tanrı biliyor ki her taşın altını üstüne getirdik -evini, arkadaşlarını, hikayesini, iskeleyi. Yine de, halkın tepkisi bu kadar büyük olmasaydı, daha fazla zamanımız olsaydı, belki de 15. İskeleye o büyük enkaz yığnında fiziksel bir şeyler bulabilirdik."

Başımı salladım. Üzerimdeki baskıyı anlıyordum. Sci-Tron'un bombalanması gerçekleştiğinde dünya çapında haber olmuştu ve şimdi duruşma nedeniyle aşırı ısınmıştı. Muhabirler otoparkta mahkeme çalışanlarını pusuya düşürüyordu. Uydu araçlarıyla caddeyi tıkıyorlardı. Her saat bizi arayıp haber istiyorlardı. Siyasi ya da ünlülerle ilgili bir skandal ya da daha büyük bir trajedi bombalamayı manşetten düşürene kadar medya canavarı bizim sırtımızdan besleyecekti.

Ayrıca, akıllıca hareket etmek ve mahkumiyet kararı almak için iç baskı da vardı. Parisi bu yıl yeniden seçilecekti. Belediye başkanı da öyle.

"Sence bir şey mi kaçırdık?" Ben sordum.

Parisi'nin kaşları çatıldı ve bana cevap vermek için elindeki kızarmış peyniri bıraktı. "Hayır. Bilmiyorum, yoksa bu şeyi frenlerdim. Lindsay, sen Bizim de bildiğimiz gibi, belediye olay yerini çabucak çökertmek zorundaydı. Hayatta kalanları ve cesetleri aramak zorundaydı. İskeleyi ve caddeleri yeniden açmak zorundaydı. Bakın, o delinin mükemmel bir suç işlemesine imkan yok. Gidiyor. Çünkü

iyi."

"Buna inansan iyi olur," dedi Yuki.

İki ay önce Connor Grant'i 15 numaralı rıhtımın önündeki ekip arabasına teslim ettiğimde, doğru adamı yakaladığımızdan emindim. Bu bir zamanlar, uzun, çok uzun zaman önceydi.

Parisi turşuları ve kullanılmış kağıtları çöpe attı. Yüzünde hırlayan kırmızı bir buldog resmi olan duvar saatinin saatine baktı ve sonra tekrar endişelerimi dile getirdi.

"Lindsay. Jüri ne yaparsa onu yapar. Bizim davamız iyi ve elimizdeki dava bu."

"Biliyorum."

Parisi ve Yuki'ye inandım. Connor Grant'in kurnazlığına da inandım. Onun cüretkâr suçu bana Boston Maratonu bombalamasını hatırlattı, bir istisna dışında. Connor Grant kaçıp saklanmadı.

İlk kez fark ettim. Yuki

yüz ifademi okumuştı.

"Ne oldu, Lindsay?"

"Yeni bir düşünce. Grant yakalanmak *istedi*. Orada *durdu*. Bir *polise* itiraf etti. Belki de bu duruşma onun 'muhteşem ustalık eserinin' bir parçasıdır."

Len, "O zaman kafeste neyi yanlış yaptığını düşünmek için çok zamanı olacak," dedi.

Bölüm 39

Mahkeme yeniden başladı ve Yargıç Hoffman

iddia makamından bir sonraki tanığı çağırmasını istedi.

Yuki, San Francisco'daki adli tıp laboratuvarının müdürü Charles Clapper'ı aradı. Clapper yemin ettikten sonra Yuki ona ön sorular sordu: unvanı, işinin kapsamı, adli tıp alanındaki geçmişi. Sonra da sanığın garaj laboratuvarını anlatmasını istedi.

Yuki, "Bay Grant'ın laboratuvarında bomba yapımında kullanılan malzemeler var mıydı?" diye sordu.

"Evet. Patlayıcı yapımında kullanılabilecek aletler ve kimyasallar bulduk. Çeyrek dinamit çubukları, kara barut, karton tüpler, mühür mumu, roket fitili denilen yeşil şey ruloları ve genellikle havai fişeklerde kullanılan kimyasal renklendiriciler. Cam kavanozlar dolusu havai fişek ve çivi. Çeşitli uzunluklarda borular."

Yuki'nin sorusu üzerine Clapper, müzede kullanılan asıl bombanın gaz dolu bir kapla yapılmış ve ya uzaktan ya da önceden ayarlanmış bir zamanlayıcı ile bir fünüye tarafından ateşlenen bir sıkıştırma bombası olduğunu ifade etmiştir.

Dedi ki, "Binanın içindeki basıncı değiştirmek için çok fazla patlamış gaz gerekmez. Bu da camı ve her türlü kaplamayı parçalayacak yüksek dereceli bir patlamaya neden olacaktır.

"Clapper, "Çatıyı çökertti ve kirişli kafes kirişler ikinci kattaki yaya köprülerini ezdi. Daha küçük olan bomba muhtemelen zaman ayarlı C-4'tü ve muhtemelen tüm o iskambil evini bitirmek için orta kubbeyi destekleyen direklerden birinin yanına yerleştirilmişti."

"İkinci bomba yangın ve kurtarma ekiplerini öldürmek için zamanlanmış olabilir mi?" "İkincil patlamalar genellikle bu amaç için ayarlanır."

Yuki, "Bu iki tür bomba Bay Grant'ın defterinde tarif edilmiş ve resmedilmiş miydi?" diye sordu.

"Evet. 9. Bölüm C-4 ve diğer plastik bombaların kullanımıyla ilgiliydi. Bölüm 14 sıkıştırma bombalarına ayrılmıştı."

"Sizce Bay Grant bu tür bombaları yapma ve yerleştirme kapasitesine sahip miydi?"

"Bana kalırsa, bunu pratikte gözü kapalı da yapabilirdi."

Yuki olay yerinde bomba kalıntılarının bulunup bulunmadığını sorduğunda Clapper şu yanıtı verdi: "İskele 15'teki körfezden iki ucu da patlamış bir yangın söndürücü çıkarıldı. Bu bir sıkıştırma bombasının kalıntıları olabilir. C-4 iz bırakmadan buharlaşmış olmalı."

Yuki Clapper'a teşekkür etti ve onu sanığa teslim etti.

Grant ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve tanığa yaklaştı. Yuki onun soğukkanlılığına hayran kaldı. Dürüst olmak gerekirse, yamalı tıraşı olmasa, onun gerçekten yüksek fiyatlı bir avukat olduğuna inanabilirdi.

"Direktör Clapper," dedi Grant, "evimde, arabamda ya da laboratuvarımda ya da çevresinde herhangi bir gaz ya da gaz kabı buldunuz mu?"

"Hayır."

"Beni bu patlamayla ilişkilendirecek *herhangi bir* kanıt buldunuz mu - kimliği belirlenemeyen bir arama kaydı olan bir cep telefonu, olay yerinde parmak izleri, yangın söndürücü satın alma kayıtları veya *herhangi bir şey* -?"

"Hayır."

"Teşekkürler, bu tanığa başka sorum yok." Yuki,

"Yönlendirin, Sayın Yargıç." dedi.

Yargıç, "Devam edin, Avukat Bey." dedi.

Yuki savcılık masasından kalktı ve tanık sandalyesine doğru yürüdü.

"Direktör Clapper, nerede kişi için bir konteyner elde edebilir? a

sıkıştırma bombası?"

"Herhangi bir hırdavatçı, ev geliştirme mağazası. Yaklaşık elli dolara, kullanılan gibi büyük bir yangın söndürücü alabilirsiniz. Düdüklü tencere kullanmak isterseniz, ülkedeki tüm büyük mağazalar bunları satıyor."

"Ve gaz. Onu bulmak zor mu?"

"Hayır. Tüp gaz, doğal gaz, propan, argon, hepsi aynı tür satış noktalarında mevcut. Perklorat, herhangi bir kimyasal tedarik şirketinde var."

"Bu aletleri nakit olarak satın alabilir misiniz?" "Elbette."

"Yani, hayır, kredi kartı kayıtları olmaz. Peki birisi böyle bir bombayı patlamadan önce herhangi bir zamanda yerleştirmek isteseydi, varsayımsal olarak, bu mümkün olur muydu?"

"Evet. O binada metal dedektörü yoktu. Yapamazlardı. Sergiler kapılardan giriyor, kuruluyor ve durmadan değiştiriliyordu. Birisi bombayı kablolarla bağlayıp binaya sokmuş olabilir. Bir yangın söndürücüyü, aktif bir yangın söndürücüyle değiştirmek de dahil olmak üzere, yersiz görünmeyeceği herhangi bir yere bırakmış olabilir. Bir kırıya C-4 damlası yapıştırmak çok kolay.

"Aslında," dedi Clapper, "varsayımsal olarak, eğer bir kişi fen bilimleri diplomasına ve patlayıcılar hakkında çalışma bilgisine sahip olsaydı, bu gülünç derecede kolay olurdu."

"Teşekkür ederim, efendim. Hepsi bu kadar."

Yargıç sert bir bakışla salonda dolaşan fısıltıları susturdu. Sonra Connor Grant ayağa kalktı ve Clapper'a şöyle dedi: "Size birkaç soru daha soracağım efendim. Varsayımsal olarak, bir kişinin Sci-Tron'a bomba bırakmış olabileceğini söylüyorsunuz. Çok kolay. Sizin bile bunu yapabileceğinizi ima ediyorsunuz, öyle değil mi?"

"Varsayımsal olarak," dedi Clapper sert bir şekilde.

"Bombaları o binaya *siz mi* yerleştirdiniz?"

"Hayır. Ben yerleştirmedim."

"*Ben de* yapmadım. Size söyleyeceklerim bu kadar, efendim."

Bölüm 40

Clapper kürsüden ayrıldıktan sonra Yuki, şeftali rengi takım elbisesi ve kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle anne görünümlü otuzlu yaşlarında bir kadın olan Margaret Callahan'ı çağırdı. Mahkemeye bir banka veznedarı olduğunu ve Embarcadero Center'daki Chase Bank'tan eve dönerken sonik patlama olduğunu düşündüğü bir ses duyduğunu ve gökyüzünü dolduran cam patlamasını gördüğünü söyledi. Telefonuyla bir video çekmiş.

Yuki, "Bu mahkeme salonunda 3 Ağustos akşamından tanıdığınız biri var mı?" diye sordu.

"Evet." Grant'i işaret etti. "Sanığı orada gördüm."

Yuki video sunumunu hazırladı. Len ekranı açtı, jürinin görebileceği şekilde ayarladı ve mahkeme görevlilerinden ışıkları kısımlarını istedi.

Yuki uzaktan kumandaya bastı ve ilk kareler görüldükten sonra Connor Grant itiraz etti ve Yuki videoyu duraklattı.

"Yargıç, bu adil değil. Video sadece jüriye önyargı aşılama ve onları kızdırmaya yarayacak."

Yuki, "Sayın Yargıç, bu video bombalamanın hemen ardından Sci-Tron'daki sahneyi gösteriyor. Jürinin bir karara varabilmesi için bu suçun etkilerini görmesi gerekiyor."

"Reddedildi, Bay Grant. Resimleri görelim," dedi yargıç.

Yuki dikkatini tekrar tanığa ve videonun donmuş ilk saniyesine çevirdi ve "Lütfen bu görüntüyü tarif eder misiniz?" diye sordu.

Callahan şöyle dedi: "Resmin sol ön kısmında, Sci-Tron'un olduğu yere bakan sanık. Birkaç saniye sonra bir an için benim durduğum yere doğru döndü."

Yuki, sanığın yüzünü gösteren videoyu ilerletti. "Size nasıl göründü, Bayan Callahan?" diye sordu Yuki. "Memnun," dedi tanık.

"Bu iki dakikalık videonun geri kalanını anlatabilir misiniz?"

Yuki videoyu yeniden başlattı. Şimdi kamera doğrudan patlamadan kaçan kalabalığa ve Callahan'ın elinde telefonla durduğu yere doğru bakıyordu.

Video orta dereceli çözünürlüğe sahipti, ancak çekim sarsıntı veya itiş kakış nedeniyle bozulduğunda bile, müzenin iskelet kalıntılarının görüntüsü, ambulanslar ve itfaiye araçları iskeleye doğru çığlık atarken siren seslerinin uğultusu, enkazdan çıkarılan bir kazazedenin uzaktan görüntüsü, bu sahnenin tüm dehşetini mahkeme salonu 2A'ya taşıdı.

Galeriden gelen sesler sesle yarışıyordu. Çığlıklar duyuldu. Yaşlı bir adam yüksek sesle inledi, sonra yerinden fırladı ve çıkışa doğru koştu. Bir kadın da onu takip etti.

Yuki ışıkların açılmasını istedi ve kapılar tekrar kapandığında tanığa teşekkür etti. Kızgın olduğu her halinden belli olan Connor Grant ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı.

Onu selamladıktan sonra, "Bayan Callahan, beni bu patlamayla herhangi bir şekilde ilişkilendirebilir misiniz?" diye sordu.

"Kaldırımında duruyordun." "Ya sen? *Sen*

nerede duruyordun?" "Arkanda."

"Patlamayla bir bağlantınız var mıydı?"

Tanık, "Sanırım bu hayır demek" diyene kadar Grant'e baktı.

Tanığın görevine son verildi ve Yuki mahkeme salonunu terk ederken Grant'in kendisini suçlamadan tanıkları etkisiz hale getirme konusundaki şaşırtıcı becerisini düşündü.

Yargıç Hoffman, "Savcılık makamı bir sonraki tanığını çağıracak mı?" diye sordu. Parisi ayağa kalkarak "Halk dinleniyor" dedi.

Yargıç gözlerini savunma masasına çevirdi ve "Bay Grant, davanızı sunmaya hazır mısınız?" dedi.

Grant, "Sayın Yargıç, listeme bir tanık eklemek istiyorum, Bayan Annalee Shaw." dedi.

Len Parisi ayağa kalktı ve "Yaklaşalım mı, Sayın Yargıç?" dedi.

Yargıç her iki tarafın avukatlarını çağırdı ve dördü de önüne geldiğinde Parisi, "Savunmanın yeni bir tanık getirmesi için çok geç bir saat" dedi.

Grant, "Sayın Yargıç, bu kişinin adını daha dün öğrendim ve müfettişimizin onu bulması şu ana kadar sürdü. Bombalamadan önce nerede olduğumu ve ruh halimi anlatabilir."

Parisi aceleyle, "Bu tamamen sınırların dışında. Tanığın ifadesini henüz almadık, Yargıç. İfade vermeden önce bunu yapmak için zamanımız olmalı."

Hoffman, "Bay Grant, bu tanığı derhal savcılığa sunun. Bay Parisi, günün geri kalanında ve yarının tamamında onu kontrol edin. Duruşmalara Perşembe günü devam edeceğiz."

Yargıç mahkemeye ara verdi ve Yuki'yi bu yeni tanığın açık anahtarını merak etmek zorunda bıraktı. Connor Grant şimdi ne haltlar karıştırıyordu?

Bölüm 41

Julie ve ben, Joe'nun hastaneden taburcu olduğundan beri yaşadığı Pacifica Rehabilitasyon Merkezi'nin kapalı havuzunun yanındaki şezlongda birlikte oturuyorduk.

Havuz odası genişti, tavandan tabana birçok penceresi, kulvarları ayıran ipleri ve havuzun ortasında uzun bir sandalyeye tünemiş bir cankurtaranı olan devasa bir su mavisi havuzu vardı. Aileler küçük masaların etrafında toplanmıştı ve yarım düzine yüzücü hoparlörlerden gelen hafif müzik eşliğinde tur atıyordu.

Julie-Pie şeker çizgili bir tütü mayo giymişti, siyah saçları kulaklarının üzerinde iki küçük atkuyruğu halindeydi. Ben kot pantolon ve beyaz pamuklu bir bluz giymiştim, yüzecek miyim yoksa Julie ve babasını kenardan mı izleyeceğimden emin değildim.

Julie çığlık attı.

Başımı kaldırdım ve Joe'nun sandalyesinde bize doğru yuvarlandığını gördüm, kafa derisindeki ve kolundaki yara izleri belirgin bir şekilde görünüyordu, sağ bacağı hala bir yürüme botunun içindeydi. Julie'nin Joe'yu bu şekilde görünce vereceği tepkiden korkmuştum ama boşuna endişelenmişim.

Tekrar çığlık attı, bu sefer "Babam geldi" dedi ve çıplak ayaklarıyla fayansların üzerinden Joe'nun açık kollarına doğru koştu. Joe'nun kucağına tırmandı, Joe da ona sarıldı ve benim koltuğuma doğru yuvarlandı.

Ayağa kalktım ve Joe'ya nazikçe sarıldım.

"Kızlarımı gördüğüme çok sevindim," dedi, sesi duygulanmıştı. Julie fark etmedi. Şarkı söylüyordu, "Hadi gidelim. Hadi içeri girelim."

Joe, "Bir dahaki sefere, tatlım."

dedi. "Noooooo."

Joe'nun iki yaşındaki çocuğumuza havuza girip çıkarken hâlâ yardıma ihtiyacı olduğunu ama çok hızlı bir şekilde iyileştiğini açıklamasını izledim ve dinledim.

Bana sordu, "Lindsay. Takım elbise getirdin mi?" "Getirdim."

Ayağa kalktım ve kot pantolonumu sıyrarak çıkardım. Olayı büyütmemeye çalıştım ama Joe'nun beni soyunurken izlediğini biliyordum. Çoktan

Birlikte yaşamamızın, sevişmemizin, bebekle kahvaltı yapmamızın, bir aile olmamızın üzerinden sekiz ay geçmişti.

Bluzumun düğmelerini çözerken arkamı döndüm, Joe bir mesaj bile göndermeden, hiçbir uyarıda bulunmadan radardan kaybolmadan önceki son lezzetli boğuşmamız gözümün önüne geldi. Sesli mesaj kutusu doluydu, arabası gitmişti. Kimse onu görmemişti. O kayıp günler acı vericiydi. Öldüğünü sanmıştım.

Joe iki hafta sonra yeniden ortaya çıktığında, bunun nedeni davalarımızın iç içe geçmiş olmasıydı. Elbette, onun bir davası olduğunu bile bilmiyordum. Bir açıklama yaptı ama pek özür dilemedi. CIA'deki gizli görevinin bir görev ve fedakârlık olduğunu ve "önce ülke" dediğinde bunun kalbinde ikinci sırada olduğum anlamına gelmediğini anlamamı bekliyordu.

Ama davranışları gerçeği söylüyordu.

Beni ikinci plana atmıştı ve gizemli bir sarışın, geçmişindeki çifte hayat ve gelecekte de aynı şeylerin olma ihtimali hakkında bir araya getirmeye başladığım şeyleri kendimden saklamam mümkün değildi.

Bu yüzden kendimi korumak için Joe'yu kovmuş ve kalbimi zırhla kaplamıştım. Beni kim suçlayabilir ki?

Şimdi kıvrımlı karo basamaklara doğru yürüdüm ve havuza girdim ve sığ kısma oturduğumda Julie'ye uzandım. Babasına çok benzeyen küçük kızım bana doğru yürüdü ve kollarını boynuma doladı.

Joe sandalyesinden tezahürat yaparken onu kucağıma aldım, onunla dans ettim ve erişte ve kayıkla yüzmesine yardım ettim.

Yeterince kırışıp üşüdüğümde, Julie'yi ve çantamı düş almak ve giyinmek için soyunma odasına götürdüm. Tekrar ortaya çıktığımızda, sevgili ve değerli çocuğumuz benden ayrıldı ve Joe'ya koştu.

"Hey, Jules," dedim şezlonga otururken. "Eve gitmeden önce babamla yemek yiyelim mi?"

Joe, "Üzgünüm ama gelemem, Lindsay. Birkaç dakika içinde PT'm var. Erteleyelim mi?"

"Tabii."

Bluzumu içine soktum, ayakkabı bağcıklarını bağladım. Joe adımı söyledi ve gözüme çarptı.

Dedi ki, "Her şeyi yoluna koyacağım, Lindsay. Ciddiyim." Başımı salladım. Bunu yapabilir miydi? Bu mümkün müydü?

"Anneciğim. Hadi gidelim. Tamam mı?"

Joe'yu yanağından öptüm ve "Kendine iyi bak" dedim.

Julie'yi kucağıma alıp kapıya yöneldiğimde yüzündeki soruyu gördüm. Soruyu anlamıştım. Ama cevabı bilmiyordum.

Julie'yi arkadaki araba koltuğuna oturttum ve üzerinde katlanmış bir kağıt parçası gördüm.

yerdeydi. Bunun Brady'nin Sci-Tron'dan sonra bana verdiği ölü ve yaralıların listesi olduğunu biliyordum.

Açtım ve listeyi okudum. Joe'nun adını yaralılar listesinde buldum. Sonra iki ay önce okumadığım ya da hatırlamadığım bir isim daha gördüm.

Sophie Fields, Sci-Tron'daki trajedide ölenler listesindeydi. Sophie Fields ölmüştü.

Bölüm 42

Perşembe sabahıydı, Connor Grant'ın duruşmasının ikinci günüydü ve Yuki duruşmanın başlamasına çok hazırdı.

Jüri üyeleri localarındaydı. Yargıç kürsüde katibiyle sohbet ediyordu. Salon doluydu ve kapılar kapalıydı. Mahkeme memurları kapının önünde bir sıra oluşturmuşlardı ve diğer ikisi de kürsünün yanında, silahları kalçalarında, gözleri odayı tarıyordu.

Tavanın köşelerinden kameralar yuvarlandı.

Yuki ve Len bir gün önce son anda ortaya çıkan tanık Bayan Shaw'ın ifadesini almışlardı. Görünüşe göre, yeni eklenen bu tanık Grant'ın fikriydi ve Yuki'ye göre gereksiz bir risk alıyordu. Ama Antonelli rahatlamış görünüyordu. Sonucun yükünü eski müvekkilinin sırtına yıkmaktan memnun olduğuna şüphe yoktu. Kazansa da kaybetse de, Antonelli için medyada bolca yer alacaktı.

Yargıç Hoffman konuştu. "Savunma hazır mı, Bay Grant?"

Yuki savunma masasına baktı ve Grant ile Antonelli'nin ellerinin arkasında görüştüklerini gördü.

Grant ayağa kalktı. "Savunma Annalee Shaw'ı çağırıyor."

Bir mahkeme memuru kapıyı açtı ve genç bir kadın içeri girdi. İnce deri bir etek, dar bir örgü bluz ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve parlak kumral saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu. Bayan Shaw kürsüye çıktı ve yemin ettikten sonra Bay Grant doğrudan sorgusuna başladı.

"Bayan Shaw, mesleğiniz nedir?"

"Yüksek lisans öğrencisiyim, edebiyat doktorası yapıyorum."

"Benimle daha önce tanıştınız mı?"

"Evet."

Grant, "3 Ağustos akşamı saat 6:00'da birlikte miydik?
ve 7:30?"

Parisi, "İtiraz ediyorum. Tanığı yönlendiriyorsunuz, Sayın Yargıç."

"Reddedildi. İzin veriyorum."

Grant sorusunu tekrarladı ve tanık "Doğru" dedi. "Neden tam zamanı hatırlıyorsunuz?"

"Çünkü," dedi Bayan Shaw sessizce, "beni saat altıdan itibaren bir buçuk saatliğine işe aldınız."

Yargıç Shaw'dan konuşmasını istedi ve Shaw cevabını tekrarladıktan sonra Grant bir sonraki sorusunu sordu.

"Bu süreyi birlikte Battery Caddesi'nde, Sci-Tron'a birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki Hotel Slocum'da geçirdik, doğru mu?"

"Evet."

"Herhangi bir çanta taşıyor muydum?" "Hayır, hiçbir şey."

"Sana nasıl göründüm?" Grant sordu.

"Birlikte olduğumuzda mı?"

"Daha açık konuşayım. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, size Sci-Tron'u havaya uçuracağımı düşündürecek bir tavrım var mıydı? Gergin miydim? Ya da tedirgin miydim?"

Parisi ağır ağır ayağa kalktı.

"İtiraz ediyorum. Bay Grant tanıktan spekülasyon yapmasını istiyor."

Yargıç itirazı reddetti ve Grant, "Davranışımı yorumlamasını istedim. Ama yeniden ifade edeceğim. Bayan Shaw, size bir şeyleri havaya uçurmayı planladığıma inanmanızı sağlayacak herhangi bir şey söyledim mi?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Parisi sandalyesinin ayaklarını gürültüyle yere vurarak ayağa kalktı ve tanığa yaklaştı.

"Bayan Shaw, Bay Grant'i nereden tanıyorsunuz?" "Bir arkadaşım ona benim adımı verdi."

"Anlıyorum. Ne amaçla?"

Shaw, "Bu... işlemsel bir şeydi. Kitap almam gerekiyordu. Connor bana beş yüz dolar verdi."

"Anlıyorum. Sanığın *daha önce* nerede olduğu hakkında bir bilginiz var mı? Saat altıda otelde buluştunuz mu?"

"Hayır. Onunla sadece bir kez karşılaştım."

Parisi, "Yani sizin... randevunuzdan önce bombaları patlatmak için düzenek kurmuş olabilir mi?" dedi.

Grant ayağa kalktı ve "İtiraz ediyorum." diye bağırdı.

Yuki hakimın itirazı kabul edeceğini biliyordu ve etti de. Connor Grant...etkileyiciydi.

Parisi, "Teşekkür ederim Bayan Shaw. Hepsi bu kadar."

Tanık ayağa kalktı ve savcılık masasına dönmeye başlayan Parisi geri döndü.

"Özür dilerim, bir sorum daha var. Hâlâ yemin altındasınız Bayan Shaw."

Tanık tekrar yerine oturdu.

"Bayan Shaw, Bay Grant'in size zamanınız için ödeme yaptığını ifade ettiniz.

Bay Grant bugünkü ifadeniz için de size ödeme yaptı mı?"

Tanık geri çekildi. Sonra dedi ki, "Bana sadece doğruyu söylememi söyledi."

"Teşekkürler, Bayan Shaw. Başka sorum yok."

Bölüm 43

Grant bir sonraki tanığını çağırırken oldukça rahat görünüyordu. "Savunma Teğmen Jackson Brady'yi çağırıyor."

Yuki, Brady'nin savunmanın tanık listesinde olduğunun farkındaydı, bu oldukça çirkindi ve Connor Grant'in riskli hamlelerinden biriydi. Yine de kocasının kapıdan girip tanık kürsüsüne doğru yürüdüğünü görmek biraz şok ediciydi.

Doğruyu söyleyeceğine dair yemin ettikten sonra locadaki yerine oturdu.

Grant, "Sadece birkaç soru soracağım, Teğmen. SFPD'nin Güney Karakolu'nun cinayet masasının başındasınız, doğru mu?"

"Evet, öyle."

"Siz ve ekibiniz Sci-Tron'u havaya uçuran kişi ya da kişileri bulup tutuklamaktan sorumluydunuz, değil mi?"

"Bu doğru."

"Çavuş Boxer sizin için çalışıyor, doğru mu?" "Evet."

"Ve bombalamadan sonraki sabah beni sorgulayan polis departmanı üyeleri siz ikiniz miydiniz?"

"Yine doğru."

Grant jüriye, "*Şunu dinleyin*" der gibi bir bakış attı. "Bu uzun mülakat sırasında Sci-Tron felaketiyle bir ilgim olduğunu söyledim ya da belirttim mi?" diye sordu.

"Hayır, yapmadın."

"Ama sen yine de beni araştırdın."

"Elbette," dedi Brady sakın bir sesle. "Sen bizim baş şüphelimizdin. Çavuş Boxer'a bombalamanın sizin işiniz olduğunu söylemiştiniz."

"Yani *diyor ki*. Duyduğunu düşündüğü şeylerin sonucu olarak evime, iş yerime gittiniz, komşularımla, bankacımla, kuru temizlemecimle konuştunuz. Liste çok uzun."

Yuki, Brady'nin yanağındaki kasın seğirdiğini görebiliyordu. *Lütfen tatlım, seni etkilemesine izin verme*, diye düşündü.

Brady, "Nerede olduğunuzu bilebilecek herkesle konuştuk."

ve karakteriniz hakkında fikir sahibi olabilecek herkes." "Teğmen, beni bombalama olayıyla ilişkilendiren doğrudan bir kanıt buldunuz mu? Sci-Tron?"

"İkinci derece kanıtlar bulduk Bay Grant. Olay yerindeki varlığınız. Patlayıcılara olan hevesli ilginiz ve uzmanlığınız. Laboratuvarınızda bulunan notlarınız."

"Yani hepimizin anladığından emin olmak için, cevabınız hayır. *Bombanın* patladığı yerde *hiçbir* fiziksel kanıt bulamadınız - DNA yok, parmak izi *yok* - ve beni bombalamayla ilişkilendirebilecek hiçbir tanık yoktu, doğru değil mi?"

"Cinayet davalarının çoğu ikinci derece kanıtlar üzerine kuruludur."

"Lütfen soruya cevap verin, Komiser. Beni bombalamayla ilişkilendiren doğrudan bir kanıt buldunuz mu, evet mi hayır mı?"

"Hayır," dedi Brady. "Ama bir sürü nedenimiz var-"

"Cevabınız hayır. Doğrudan bir kanıt bulamadınız, değil mi Teğmen Brady?"

"Doğru."

Yuki kendine nefes almasını hatırlattı. Brady iyi gidiyordu, soruyu yanıtlamakla gerçeğin altını çizmek arasında ince bir çizgide yürüyordu. Grant devam etti.

"Teğmen, başka şüpheliniz var mı?" "Hayır."

"Hiç mi? Bir tür kini olan kimse yok mu? Belki bir terörist grup? Örneğin GAR?"

"GAR'a ait olduğu iddia edilen video bir erkek öğrenci şakasıydı. Yani hayır."

"Yani bana karşı fiziksel kanıt olmasa bile, bu korkunç trajediyi benim gerçekleştirdiğim sonucuna mı vardınız?"

Brady sadece Grant'e baktı.

"Soruya cevap verin, Komiser. Bana karşı fiziksel kanıtınız olmadığına göre, benden başka şüpheliniz yok muydu, evet mi hayır mı?"

Brady, "Bilgisiz olduğunuzu iddia etmeden önce bombalamayı kabul ettiniz," dedi. Grant "*Sayın Yargıç*" diye bağırdı.

Yargıç tanıktan soruya cevap vermesini istedi. Brady,

"Başka şüphelimiz yoktu." dedi.

Grant ellerini ceketinin ceplerine soktu, yere baktı ve bir sonraki hücumu için kendini toparlıyor gibiydi.

"Tek şüphelinizin ben olduğumu belirtmiştiniz, öyle değil mi Teğmen Brady? Yine de beni suçladınız ve darağacına giderken katran ve tüyle kaplanmam için kolluk kuvvetleri komplosunun bir parçası oldunuz."

Yuki ayağa kalkarak, "*İtiraz ediyorum*, Sayın Yargıç. Bay Grant tartışmaya açık. Bay Grant'in sözlerinin çıkarılmasını talep ediyorum."

Yargıç Hoffman, "Kabul edildi." dedi. İfadenin kayıtlardan çıkarılmasını emretti ve jüriye, Bay Grant'in yargılamaya ilişkin nitelendirmelerini dikkate almamaları talimatını verdi. "Bunu bir daha yapmayın, Bay Grant."

Grant, "Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bunun kurallara aykırı olduğunu bilmiyordum."

Yargıç, "Devam edin Bay Grant. Tanışınıza başka sorunuz var mı?" diye sordu.

"Evet, biliyorum." Grant, "Teğmen Brady, bu davaya dahil olan herhangi biriyle akrabalığınız var mı?" diye sordu.

Brady oturduğu yerde kıpırdandı. Yuki kalbinin kasıldığını ve ardından sert ve hızlı bir şekilde atmaya devam ettiğini hissetti. Herkes Brady'nin cevabını dinlerken mahkeme salonunu yoğun bir sessizlik kapladı.

Brady, "ADA Castellano benim karım." dedi.

"Anlıyorum," dedi Grant. Jüriye bakmak için döndü. Tam o anda pencerelerden giren bir güneş ışığı yüzünü aydınlattı. Devam etti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu tek şüphelili davadan siz sorumlusunuz ve karınız da beni yargılıyor. Bu danışıklı dövüş falan mı? Terimden emin değilim."

"Önemli bir şey değil," dedi Brady. "Eşim ve ben profesyoneliz. Bu davayı birlikte hiç tartışmadık."

"Buna inanmamızı istiyorsunuz ama ben aksini düşünüyorum. Çavuşun kocası Bay Molinari, benim sözde itirafımı destekliyor ve şimdi-"

Parisi ayağa kalkmış, "İtiraz ediyorum," diye bağırırken Grant onun üzerine bağırdı. "Sen ve karın beni çarmıha geriyorsunuz. Buna ne diyorsunuz?

Teğmen mi? Komplo mu?

Demiryolculuk mu?" "Ben buna

saçmalık diyorum," dedi Brady.

Yargıç tokmağını vurarak avukatları uyardı ve jüriye dikkate almamaları talimatını verdi. Ardından salondakilere derhal sessiz olmalarını, aksi takdirde insanların salondan çıkarılacağını söyledi.

Yuki Connor Grant'i izliyordu. İlk kez onun yüzünde öfkenin belirdiğini ve yumuşak başlı lise öğretmeninden sapkın ve canavarca bir şeye dönüştüğünü gördü.

Grant Brady'ye bağırdı, "*Bir şüpheli. Kanıt yok.*"

Yargıç Hoffman tokmağını yere vurdu ve Grant'e bağırdı.

"Oturun Bay Grant. Bir daha sıranız dışında konuşursanız ya da herhangi bir aksaklığa neden olursanız, bu duruşmayı kapalı devre televizyondan izleyeceksiniz. Beni anladınız mı?"

Grant mahkemeden özür diledi ve "Yargıç, bunun kayıtlardan çıkarılmasını talep ediyorum" dedi.

"Hayır, bunu iptal etmek için bir neden yok Bay Grant. Savcılık çapraz sorgu için hazır mı?"

Parisi ayağa kalktı.

"Teğmen Brady, Bölge Savcısı Castellano ile işbirliği yaptınız mı?" "Hayır. Evimizde bir Çin duvarı var ve ona saygı duyuyoruz." "Lütfen jüriye Çin duvarının ne olduğunu anlatın."

"Davayı birlikte tartışmıyoruz. Asla. Nokta."

"Teğmen, teşekkür ederim," dedi Parisi. "Şimdi size varsayımsal bir soru soracağım. Kanıtları -DNA, parmak izleri, video kameralar, vesaire- yok edecek olsaydınız, olay yerini ani bir yangınla birlikte sert bir patlamayla havaya uçurmak işinizi görür müydü?"

"Kesinlikle. Sci-Tron'dan geriye altı ton granül molozdan başka bir şey kalmamıştı."

Parisi Brady'ye teşekkür etti ve istifa edebileceğini söyledi.

Bölüm 44

Yemek arasından **sonra** herkes yerine geçerken Yuki savcılık masasındaki yerini aldı. Len ağır adımlarla onun yanına oturdu.

Len kendini toparlamış görünüyordu ama Yuki hâlâ kocasıyla işbirliği yaptığı suçlamasının etkisindeydi. Brady'nin güvenilirliğine yönelik saldırının en kötü yanı, Grant'in savunmasını dört kelimeyle zekice özetlemesiydi.

Bir şüpheli. Kanıt yok.

Antonelli bunu yapması için ona koçluk yaptıysa, ona tebrikler.

Antonelli, Grant'in tanık karakterlerini tanıtmalarını sessizce izledi: rahibi, bankacısı ve son olarak, Saint Brendan'da on sekiz yaşında bir öğrenci olan ve son sınıfın başkanı olan Kenneth Evan Miller.

Kenneth Miller'ın kırpılmış sarı saçları ve boynuz çerçeveli gözlükleri vardı ve göğüs cebinin üzerinde okul logosu bulunan orman yeşili bir blazer ceket giyiyordu.

Miller, Grant'in sorgusu altında ifade verdi: "Siz çok sadık bir öğretmensiniz. Öğrencilerinizle sıcak bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilirim ve ben şahsen sizden çok şey öğrendim."

Yuki genç adamı yakından izliyordu. İfadesini alırken Kenneth Miller'ın bir şeyler sakladığını hissetmişti. Çarmıhtaki o şey her neyse onu yerinden oynatmaya çalışacaktı.

Grant eski öğrencisinden övgüyle söz etmeyi bitirdikten sonra Yuki ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini düzeltti ve cilalı ahşap zemini geçerek tanığın yanına gitti.

"Bay Miller, Bay Grant patlayıcılar üzerine kendi yayınlanmamış çalışmasını ders kitabı olarak kullandı mı?" diye sordu.

"Elbette. Havai fişeklerden nükleer bombalara kadar her türlü bombayı öğrendik." "Bay Grant başka bilim dallarından da bahsetti mi?"

"Evet, temel konuları anlattı. Bakın, onu severim. Bence çok zeki biri. Ama yeminliyim, değil mi? Bu yüzden onun patlayıcılara takıntılı olduğunu düşündüğümü söylemeliyim."

Grant itiraz etti. "Yargıç, sadece gönüllü olarak fikrini söyleyebilir mi?"

Yargıç Hoffman, "Hakkınızdaki görüşünü sorarak kapıyı açtınız Bay Grant. Hatırlatmak isterim ki, bu sizin tanığınız. Devam edin, Bayan Castellano."

"Bay Miller, 'takıntılı' derken neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

Lise son sınıf öğrencisi fen bilgisi öğretmenine doğru baktı ve "Üzgünüm Bay Grant, ama bunu söylemem gerekiyor" dedi. Miller daha sonra Yuki'ye dönerek, "Bay Grant'ın tek derdi yanma, ya da sık sık söylediği gibi, 'Patlamaların güzelliği ve gücü, ses ve ışık, yaratılışın başlangıcı ve belki de sonu'. Onun delirdiğini düşündüğüm çok zaman oldu."

Yuki tanığa teşekkür etti ve masasına dönerken Grant ile yolları kesişti.

Grant, Kenneth Miller'ı yeniden yönlendirerek incelemeye başlamadan önce onun oturmasını beklemedi.

"Ken, 'deli' derken lafın gelişi söylüyorsun, değil mi?" Miller,

"Sanmıyorum." dedi.

Grant dedi ki, "Şöyle söyleyeyim. Kızlardan hoşlanıyor musun, Kenny?" Çocuk sandalyesinde kaskatı kesildi. "Evet, yani?"

"Onlara takıntılı mısın?" "Tamam.

Belki. Bazen. Evet."

"Bu deli olduğunuz anlamına mı geliyor yoksa tutkulu bir ilginiz olduğu anlamına mı?" "Siz ne dersiniz, Bay Grant."

"Kız delisi olsanız da deli olmadığınızı söyleyebilirim. Katılıyor musun?"

Yuki itirazını dile getirdi. "Yönlendiriyorum, Sayın

Yargıç." Yargıç, "Kabul edildi." dedi.

Miller yargıca baktı ve o da "Cevap verme" dedi.

"Başka bir şey yok," diye tersledi Grant ve nefesinin altından ekledi, "Sınıf dağıldı."

Yuki, Grant'in nefesinin altında ne söylediğini umursamıyordu. Ken Miller, Grant'in patlayıcılara takıntılı olduğunu söylemişti ve bu takıntısını *ölüm kalım* meselesi de dahil olmak üzere *ayrıntılılarıyla* anlatmıştı. Grant'in söyleyeceği hiçbir şey bunu yalanlayamazdı.

Yuki takım için büyük bir gol attığını biliyordu. Len ona fısıldadı, "İyi oyun, Yuki."

Bu iyiydi. Ama yeterli miydi?

Bölüm 45

Hakim ve jüri de dahil olmak üzere mahkeme salonundaki herkes kadar normal görünen ve konuşan fen bilgisi öğretmeni ayağa kalkıp kravatını düzelterek lacivert ceketinin düğmelerini ilikleyince **Yuki'nin mutlu anı** hızla kayboldu.

Connor Grant, "Sayın Yargıç, kendimi savunmak için ifade vereceğim." dedi. Hoffman, "Sizi sorgulaması için danışmanınızı kullanmanızı öneririm." dedi. "Evet, Sayın Yargıç. Planımız bu."

Grant kendi tanık listesindeydi, bu yüzden ifade vermesi Yuki ve Len için sürpriz olmadı. Len onu kürsüde sorguya çekme fırsatına sahip olma fikrine bayılmıştı, bayılmıştı, bayılmıştı. Ama duruşmadan önce bilmedikleri şey Grant'in çok zeki, çok çevik olduğuydu. Belki de onun için doğru kelime zekiydi.

Şimdi Len, Yuki'ye Grant'i çapraz sorguya çekmesi gerektiğinden emin olmadığını söyledi.

Sanık sadece kurnaz değil, aynı zamanda çok ikna ediciydi.

Grant kürsüye çıktı ve yemin etti. Antonelli yaklaşırken gözlüklerini düzeltti, elini yüzünde gezdirdi ve biraz su yudumladı.

Yuki'nin beklediği gibi, Antonelli Grant'a kendisine Connor demesinde bir sakınca olup olmadığını sordu ve bir sonraki soru da nasıl hissettiğini sormak oldu. Grant sorun olmadığını ve iyi hissettiğini söyledi.

Antonelli, Grant'in 3 Ağustos akşamı Hotel Slocum'dan ayrıldıktan sonra nerede olduğuna ilişkin kısa sorular sormaya devam etti. Grant, "Embarcadero boyunca kuzeye doğru yürüyordum." dedi.

Antonelli, "Ne gördün?" diye sordu.

Grant ılımlı trafiği, mükemmel sıcaklığı çizdikten sonra doğrudan "gök gürültülü patlamaya, uçan cam dolularının üzerindeki pembe ışığa" atladı.

"Kendimi bütünüyle kaptırmıştım. Hayrete düşmüştüm," diyor Grant. "Bu hayatımın patlamasıydı."

Ve sonra Grant, Antonelli'nin başka bir soru sormasına fırsat vermeden sözünü kesti. Ciddiyetle, Sci-Tron'un dışındaki uzun boylu, sarı saçlı kadına, onun polis memuru olduğunu bilmeden patavatsızca bir söz söylediğini açıkladı

onu kelepçeleylene kadar.

Yuki, sanığın "Ne gördünüz?" sorusunun kapsamı dışında atıp tuttuğu itirazında bulunmuştur.

Hoffman, "Bunu bir dakika kadar daha sürdürmesine izin vereceğim. Kısaca dinleyelim Bay Grant."

Grant yargıca teşekkür etti ve devam etti.

"Şaşkınlık içindeydim. Kafam karışmıştı. Beni neden tutukladığını anlamıyordum," diye anlatıyor Grant mahkemeye. "Sonra öğrendim ki söylediklerim hakkında yalan söylemiş ve kocası da onu desteklemiş. Sanırım evli insanlar böyle yapar. Daha da önemlisi, bence jüri, yetkili konumdaki insanlar işbirliği yaptığında masum bir insanın bir suçtan yargılanmasının ne kadar kolay olduğunu görmeli."

Antonelli, "Connor, bombalar üzerine kitap uzunluğunda bir el yazması yazdın. Bu muazzam patlama gözlerinin önünde gerçekleştiğinde, bu bir tesadüf müydü?"

"Evet."

"Sci-Tron'u bombaladın mı?" "Hayır, bombalamadım."

Antonelli, "Bunu önceden biliyor muydunuz?" diye sordu. "Kesinlikle hayır."

"Patlama hakkında jüriye anlatabileceğiniz bir şey biliyor musunuz?" "CSI direktörü Clapper bu bombayı benim yapmış ve yerleştirmiş olabileceğimi söyledi."

Gözlerim kapalı. Tamamen yanılıyor. Bu çok ustaca yapılmış bir patlamaydı. Kafama silah dayasalar bile bunu yapamazdım."

Connor Grant jüriye döndü. Son derece samimi görünüyordu.

"Öldürülen insanlar ve bu olaydan etkilenen aileler için çok üzülüyorum. Ben de bir mağdurum. Adım lekелendi. Bu olay sona erdiğinde bir işim olacak mı yoksa yapmadığım bir şey yüzünden hapse mi gireceğim bilmiyorum."

Yuki ayağa kalkarken Antonelli itirazını kesti. "Sayın Yargıç, işimiz bitti. Savunma dinleniyor," dedi Antonelli. Yargıç Hoffman, "Haç, Bay Parisi?" dedi.

Bölüm 46

Len Parisi ayağa kalktı ve ne sağa ne de sola bakarak zeminde yürüdü ve sesinin yansıması ve Connor Grant'ın yüksek sesle ve net bir şekilde konuşması için tanık kürsüsünden bir düzine metre uzakta durdu.

Parisi, "Bay Grant, kimya alanında diplomanız var mı? Evet ya da hayır."

"Evet."

"Bomba yapmayı biliyor musun?"

"Bombalar vardır ve *bombalar* vardır."

"Evet ya da hayır, Bay Grant, nasıl bomba yapılacağını biliyor musunuz?" Grant iç çekti. "Evet."

"Basınçlı bomba yapmayı biliyor musun?" "O kadar da zor değil."

"Evet ya da hayır, Bay Grant." "Evet."

"Evinizde bir laboratuvarınız var mı?"

"Tamam. Garajımda küçük bir laboratuvar var."

"Bunu evet olarak mı kabul etmeliyiz?" "Evet."

"Sci-Tron üyeliğiniz var mı?" "Evet."

"Evet, Sci-Tron'a, bir ev laboratuvarına ve o laboratuvarda patlayıcı malzemelere erişiminiz var ve 'o kadar da zor olmayan' bir basınç bombasının nasıl yapılacağını biliyorsunuz."

Antonelli ayağa kalktı ve "İtiraz ediyorum.

Tartışmaya açık." Yargıç, "Kabul edildi," dedi.

Parisi devam etti.

"Bay Grant, patladığı sırada Sci-Tron'un yüz metre yakınında mı duruyordunuz?"

"Evet."

"Evet. Tam oradaydınız. Tanığa başka sorum yok." Grant'e sırtını dönerken mahkeme salonundaki tüm gözler Parisi'nin üzerindeydi.

ve masasına döndü.

Yargıç Hoffman tanığa geri çekilebileceğini söyledi.

Bölüm 47

Claire aradığında ekip odasındaki masamda birikmiş e-postalarımı gözden geçiriyordum.

Dedi ki, "Savurganlık yapmak ister misin? Erişte düşünüyorum.

Belki balık." "King'de Asya Füzyon mu?"

"Mükemmel."

Dünyadaki en iyi fikirdi ve öğle yemeğini birlikte yemeyi tercih edeceğim kimse yoktu.

Claire'in arabasında buluştuk ve bizi King Caddesi'ndeki noodle dükkanına götürdü. Restoranın dışında bir kuyruk vardı ama biz içeride dururken tezgahta iki koltuk açılmıştı.

Tekka maki ve baharatlı susamlı noodle sipariş ettik ve suşi şefi deniz yosununa sarılı çiğ ton balığını önümüze koyduktan sonra konuşmaya başladık.

En yakın arkadaşıma Julie'yi Joe'yu görmeye götürdüğümü söyledim, o da bana aile içi endişelerinden bahsetti.

Claire'in kocası Edmund, San Francisco Senfonisi'nde bas gitar çalıyor.

"Bana artık saatlere dayanamadığını ve artritin giderek arttığını söyledi.

Daha da kötüsü," dedi Claire. "Bence evde kalıp kendi besteleri üzerinde çalışmayı çok isterdi. Rosie okuldan sonra babasının onu almasını çok ister. Birkaç yıl içinde sosyal güvencesi olacak. Çok kötü bir aşçı değil."

"Yani eve döndüğünde akşam yemeği seni bekliyor olacaktı."

"Akşam yemeği. Şarap. Daha azla yaşamak ama aynı zamanda daha az huysuz bir koca. Hâlâ düşünüyorum."

Suşi tepsileri kaldırıldı ve çok sıcak tuzlu çorba kaseleri geldi. Kaşıkların arasında Claire, "Seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum, Lindsay," dedi.

"Uh-oh. Sanırım ürkütücü bir gerilim müziği duyuyorum."

Claire güldü. "Evet, adli tabibin ürkütücü müzik ağını inceliyordum ve ilginç bir şey öğrendim."

"Kahretsin" dedim, ikimiz için biraz daha çay doldurdum ve Claire devam etti. "Metro Hastanesi'ndeki patolog ölümcül bir kalp krizi kurbanını

bir ay önce. Kalp krizinin şüpheli olduğunu düşündü."

"Diğerleriyle aynı yöntem mi?"

"Evet. Kalçada iğne izi var. Kanda ölümcül toksin yok. Kalp bozulmamış ama kalp durması gibi de görünmüyor. Belirgin bir fark var."

"Peki, şimdi durma."

"Kurban erkekti, evsizdi, uyuşturucu bağımlısıydı. Bu iğne deliğini bulan patoloğun o sırada bunu düşünmüş olması bir mucize. Otopsi raporuna bir not düşmüş. Ama kimse cesedi sahiplenmediği için bu iğne izi araştırılmadı. Ancak bıçaklama olayının bir tanığı vardı."

"Gerçekten mi? Bir tanık var mıydı?"

"Yardımsever bir vatandaş. Bir peyzajcı. Kulaklıklarını takmış, çalıları falan buduyormuş. Kurbanın yere düştüğünü görmüş. Birinin koşarak uzaklaştığını görmüş. Peyzajcı bu evsizi daha önce görmüş ve ona birkaç dolar vermiş."

"Benim için iletişim bilgin var mı?" "Meşgul olduğunu biliyorum, Linds." "Çok meşgul değilim."

Aslında, son davam karısını vuran ve ben onu tutuklayamadan Golden Gate Köprüsü'nden atlayan bir adamdı. Ondan sonra duruşma için masamı temiz tuttum.

"Güzel, çünkü bu davada sizinle birlikte çalışmak istiyorum." "Elbette."

Claire telefonunu çıkarıp tuşlara dokundu.

"Tamam," dedi Claire. "Size kurbanın adını, patoloğun ve peyzajcının iletişim bilgilerini gönderdim."

"Anladım," dedim.

"Size söylüyorum," diye devam etti Claire, "dışarıda bir yerlerde kalpleri durduran ve kan dolaşımından çok çabuk kaybolan bir ilaçla sinsice iğne yapan biri var. Laboratuvar testleri toksini bulamadı."

"Peyzajcı gizli iğne etiketinin kimliğini tespit edebilir mi?"

"Onunla konuşacaksın," dedi Claire. "Sana cesedin fotoğraflarını getirebilirim. Şehir tarafından çoktan defnedildi."

"Kayıp kişilerle ilgili bir şey yok sanırım?" Kaşığı yere bırakarak sordum. "Bulabildiğim bir şey yok. Biraz yeşil çaylı dondurmaya ihtiyacım var. Ya sen?" "Benim için kırmızı fasulye," dedim.

Zaten bu olası suç çılgınlığını düşünüyordum. Aklımı Connor Grant'in davasından uzaklaştıracak her şey benim için bir lütuftu.

Bölüm 48

Parisi kapanış konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktı.

Yuki ona baktı ve siyah takım elbisesi, kızıl saçları ve kırmızı kravatıyla patlamaya başlayan bir volkana benzediğini düşündü.

Jüri locasına doğru yürüdü ve parmaklıkların yanında yerini aldı. "Bayanlar ve baylar, bu dinlemesi zor bir davaydı ve bu dava hakkında karar vermek, sizden yapmanız istenecek en önemli şeylerden biri.

"Bay Grant çok zeki bir adam. O bir avukat değil. Yine de siz onun kendini ne kadar ustaca savunduğunun ön sıradaki tanıklarısınız.

"Sci-Tron'u yok eden türden bir bomba yapacak kadar uzman olmadığını söylüyor ama yine de yıllarca patlayıcılar üzerine çalışmış ve ders vermiş, kendi tanıdığı Bay Miller'a göre her türden bombaya karşı bir saplantısı var. Grant bir bomba yapımcısının ihtiyaç duyabileceği tüm malzemelere sahipti. Eğer Sci-Tron'u yerle bir edecek bombayı yapmak için bir şey eksikse, ihtiyacı olan her şeyi bir ev tadilatı dükkanında cep harçlığı karşılığında bulabilirdi."

Yuki jüriye baktı. Kendilerinden geçmişlerdi. Connor Grant bile gözlerini Leonard Parisi'den alamıyordu.

Parisi devam etti.

"Bay Grant, bombanın patladığı anda 15 numaralı iskelenin önünde bulunmasının bir tesadüf olduğuna inanmanızı istiyor. Ama öyle değildi. Bay Grant, FBI'da çalışmış ve İç Güvenlik Bakanlığı'nda müdür yardımcılığı yapmış, son derece bilgili eski bir emniyet mensubu olan Çavuş Boxer ve eşine müzeyi havaya uçurduğunu söyledi. Patlamayı güzel bir şey olarak tanımladı ve yaptığı işten gurur duyduğunu söyledi.

"Bunu duymak korkunç, değil mi? Ben buna şeytani diyorum."

Len sözlerinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdikten sonra jüri locasına doğru yürüdü, elini korkuluklara dayadı ve jürinin gözlerinin içine baktı.

Parisi, "Bay Grant bu bombaları yapma imkanına ve istediği zaman müzeye yerleştirip uzaktan patlatma fırsatına sahipti. Kalabalıklar müzeye akın ederken neden hiç korkmadan kaldırımında durdu?

Hayatları için mi kaçtılar? Çünkü bombayı o yaptı. Bombanın gücünün boyutunu biliyordu. Ve ev yapımı büyük patlamasına, zirve bilim projesine ve öğretmenlik kariyerinin doruk noktasına tanıklık etmek istiyordu.

"Bu, Bay Grant için bir derse dönüştü.

"Yaptığı işe tanıklık etmek için olay yerinde kalması, devriye arabasına binene kadar bir polis memuruna itirafta bulunduğunu fark etmeyecek kadar kendinden geçmesine neden oldu.

Bölge Savcısı Len Parisi, "Bu bilim projesinin sonucunda yirmi beş kişi öldü," dedi. "Bu adamın cinayetten paçayı sıyırmasına izin vermeyin."

Yargıç, kuyuya inen ve kürsünün arkasında duran Connor Grant'ı çağırdı.

Yuki bir kez daha onun ne kadar doğal olduğunu düşündü. Bir lise öğretmeni olarak kariyerinin onu nasıl tam kapasitesiyle zorlamadığını görebiliyordu. Sci-Tron'u havaya uçurmak, sonra da yirmi beş ikinci derece cinayet suçlamasına karşı dünyanın ilgisini çekecek bir davada kendini savunmak? O bunun için yaratılmıştı.

Connor Grant, "Sayın jüri üyeleri, Bay Parisi'nin de söylediği gibi, ben bir avukat değilim," dedi. "Bu yüzden sizinle kazara sanık olmuş bir kişi olarak konuşuyorum, tıpkı her biriniz gibi.

"Bana karşı açılan davayı duyduunuz. Patlamanın gücü ve etkileri karşısında hala sersemlemişken, sözde Sci-Tron'u havaya uçurduğumu kabul ettim. Çavuş Boxer ve Bay Molinari'ye karşı dürüst olmak gerekirse, sanırım şaşkınlığımı yanlış anladılar ve bunu bir başarı gururu olarak algıladılar.

"Yanıldılar.

"Cinayet masası teğmeni Brady size polisin elinde sadece bir şüpheli olduğunu söyledi. *Benim*. Bu kadar insan ölmüşken ve ellerinde hiçbir kanıt yokken neden aramaya devam etmediler? Nedenini söyleyeyim. *Bir kurbana ihtiyaçları vardı*. Pisliği temizlemeleri gerekiyordu ve dünyanın her yerinde bombaların patladığı bir zamanda şehri sakinleştirmek istediler. Bu yüzden beni yakaladılar ve ellerinde bir dava olana kadar devam ettiler.

"Buna acele karar vermek denir."

Grant sanki duygularına yenik düşmüş gibi durakladı. Boğazını temizledi, özür diledi ve kaldığı yerden devam etti.

"Savcılığın adli tıp uzmanı, beni Sci-Tron ile ilişkilendiren hiçbir kanıta dayanmadan o bombaları benim yapmış ve yerleştirmiş olabileceğimi ifade etti.

"*Kanıt yoktu. Sebep yoktu*. Sadece varsayımlar. Buna inanabiliyor musunuz? Evet, inanırım. İnanabiliyor musun? Hepsini burada duydu.

"Bana karşı açılan bu dava tamamen dayanaktan yoksundur. Aslında ben koşulların kurbanıyım ve bu davanın tamamı varsayımlara dayanıyor. Beni bu korkunç suça bağlayan ne bir tanık ne de en ufak bir somut kanıt var.

"İşte savcılığın davasının toplamı. "Bir şüpheli,
kanıt yok.

"Sizden kışkırtıcı söylemlere, insanların çılgılık attığı videolara ve Sci-Tron'da ölen insanların sayısına aldanmamanızı istiyorum. Onları ben öldürmedim.

"Yargıç size, bu korkunç ve üzücü suçu işlediğime dair makul şüpheleriniz varsa, beni suçsuz bulmanız gerektiğini söyleyecektir.

"Lütfen. Benden başkasının suçunun bedelini ödememi istemeyin."

Üçüncü Bölüm

Bölüm 49

Hafif yapılı, seyrelmiş kumral saçlı, kısa kollu, ışığa ve açığa göre otuzlu yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olabilecek **bir adam** kaldırımdaki cesedin başında duruyordu.

Maktul bir emlak komisyoncusuydu ve Stockton'daki ofisinin önünde sigara içerken elinde kesici bir alet olan bir yabancı arkasından yaklaşıp sağ kalçasına saplamıştı.

Komisyoncu döndü, yabancıya sorgulayan bir bakış attı ve göğsünü tuttu, dizlerinin üzerine çöküp kaldırıma yüzüstü düşmeden önce boğuk bir "Whhaaaa" sesi çıkardı.

Sarı saçlı adam Edward Lamborghini'ydi, İtalyan yarış arabasında olduğu gibi ve Neddie Lambo olarak biliniyordu. Komisyoncu adam düştüğünde Neddie gülmeye başladı ama adam gerçekten ölene kadar sakın kalması konusunda kendini uyardı. Bu bir dakika kadar daha sürebilirdi.

Neddie her yöne baktı. Hiçbir araba durmamış, hiçbir yaya geçmemişti ama ofisin içinde Bay Satılık Evler'in dönmesini bekleyen insanlar vardı.

Ne yazık ki Neddie gitmek zorunda kaldı. *Teşekkürler, Bay Homes. Ben özgürüm. Ve sen, sen de ölü sayılırsın. Artık endişelenecek bir şey yok. İyi yolculuklar.*

Neddie silahını haki renkli rüzgârlığının cebine soktu ve ölü adamdan uzaklaşarak Stockton ve Pine'in köşesine kadar yürüdü. Her iki yöne de baktı, yeşil alanda karşıya geçti ve batıya, evine doğru yöneldi.

Pine'da trafik hareketliydi ve Powell'dan karşı caddeye tırmanan birkaç yaya bile vardı. Neddie sanki koşuya çıkmış gibi tırıs gitmeye başladı. Zihni endorfin ya da serotoninle ya da kendi özel beyninin yarattığı doğal bir jet yakıtıyla doluydu. Koşarken, en son işlediği kusursuz suçun keyfini çıkarıyordu.

Hissettiği coşku, şimşekli bir fırtınada uçurtma uçurmak gibiydi. Hayır, o uçurtma *olmak* gibiydi. Risk, tehlike, uçuş özgürlüğü. Uçuşlarını *hak etmişti*. Bu yüzden sadece özgür değil, dokunulmazdı da.

Bay Homes'a gelince, Neddıe ona bu mükemmel refah uçuşunu sağladığı için sessızce tekrar teşekkür etti. Mason Sokağı'nın yokuşundan aşağı koştu ve eşsiz bir heyecan hissetti.

Nefes nefese Bush Caddesi'ndeki köşeyi döndü, acele etmeyen bir çiftin önüne fırladı ve ışıklar değişmeden önce diğer tarafa geçmeyi başardı.

Düzenli bir tempoda yürümeye başladı. Evinden bir blok uzaktayken köşedeki çerçevenı dükkânının önünde durdu ve camlardan içeri baktı. Bir şövale üzerinde uzun, altın çerçevesı bir ayna vardı ve aynı anda hem kendini hem de arkasından akan trafiğı görebiliyordu. Kimsenin onu takip etmediğinden emin olunca Neddıe harekete geçti.

Bölüm 50

"Müşteriler" tarafından Hyde ve Seek Loony Bin olarak bilinen Hyde Street

Psikiyatri Merkezi'nin **ikiz tuğla** kuleleri asmalarla kaplıydı, tek katlı idari blokla birbirine bağlıydı ve önleri çivili ferforje bir çitle çevriliydi.

Kuzey Kulesi'nin karanlık tarafı boyunca bir sokak uzanıyordu, on fit genişliğinde ve bir blok uzunluğunda, yandaki Walgreens'in boş beton duvarıyla sınırlanmıştı - sağlıklı ve mutlu köşesi.

Neddie ara sokağa girdi ve doğrudan Tımarhanenin çöp odasına açılan yeşil metal yangın kapısına yöneldi.

Metal kapıyı açtığı anda gıcırdadı ama etrafta bunu duyan tek kişi oydu. Ticari çöp günleri Pazartesi, Çarşamba ve Cuma'ydı ve bu Pazar günü, taşan çöpler plastik torbalara yığılmıştı ve aralarında tünel kapısına giden dar bir yol vardı.

Neddie, Tımarhane ile yolun karşısındaki devasa eğitim hastanesi olan Saint Vartan Tıp Merkezi arasında uzanan tünelin boyalı ahşap kapısını açıp kilidini kırdı.

Hemen el arabası tekerleklerinin tıkırtısını duydu ve görevlinin mutfaktan bir yemek arabasını ittiğini gördü. Neddie tünelden içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, kilidin sert tıkırtısını duydu.

Başka bir yemek arabası ona doğru geliyordu. Görevli seslendi, "Selam Neddie! Neddie'miz nasıl? İyi görünüyorsun Neddie."

Alıştırılmış, tiz bir falsetto ile cevap verdi, "Merhaba Bay Larry. Neddie iyi!"

Görevliye parlak genç çocuk bakışını attı, sonra floresanla aydınlatılmış tünelin genişliğini geçti ve Kuzey Kulesi'nin alt kat girişi olan en üst sahanlığa çıkan merdivenleri koşarak çıktı. Kapı çerçevesinin yanında bir tuş takımı ve bir de kapı zili vardı. Neddie tuş takımının şifresini biliyordu ama bu onun sırrıydı. Düğmeye bastı.

Bir dakika bekledi, sonra kapı açıldı ve Dr. Hoover oradaydı.

Bir keresinde, Neddie Dr. Hoover ile ilk tanıştığında, doktor ona

"Sadece benimle dalga geçiyorsun, değil mi Edward?" diye sordu.

Neddie, "Seninle dalga geçmek aptallık," demişti. Beyin hasarlı, zihinsel özürlü bir ahmakmış gibi parlak bir şekilde sırtıtmıştı. Hoover, "Yarın aynı saatte seansımızda görüşürüz, tamam mı Edward?" demişti.

Neddie, "Aynı anda!" demişti.

Dr. Hoover zeki ve temkinliydi ama şimdilik sorun değildi. Hoover Neddie'yi oyunda tutuyordu. Eğer Hoover Neddie'nin oyununu gerçekten fark ederse sürpriz bir kalp krizi geçirecekti. Ne yazık. Ne büyük bir kayıp olurdu.

Hoover, "Ben de seni arıyordum, Edward." dedi.

"Bir şeyler atıştırmak için aşağı indim," dedi Neddie ellerini cırparak. "Seni anlıyorum. Ama şimdi yemek vakti."

Neddie, Dr. Hoover'ı muşamba zeminli koridorda, dispanserin önünden takip ederken, boş şişeyi ve kullanılmış şırıngayı rüzgârlığının cebinden gizlice çıkardı ve hemşire odasının dışındaki iğne atma kutusuna attı.

Bir saniye sonra koşarak Dr. Hoover'ın uzun bacaklı adımlarına yetişti, ortak salona girdi ve oradan Bush Sokağı'na bakan gürültülü, neşeli yemek salonuna geçti.

Neddie "Helloooooos" diye bağırdı ve diğer hastalara çeşitli el işaretleri yaptı, Billy the Kid'in yanaklarını avuçlayarak "Selam Billy, Billy iyi misin?" dedi. Billy the Kid'in tekerlekli sandalyesini masa 6'ya kadar itti ve bir uca oturdu. Yemek servisi yapan garsonlar, büyük yemek kaplarıyla dolu el arabasıyla geldiler, taze fasulye ve püreyi kepçeyle dağıttılar, sebzelerin yanına bir de balık koydular. Başka bir servis elemanı limonata sürahileriyle geldi ve plastik bardakları tutuyor, görevliler yanlardan izliyor, kavgaları ayırıyorlardı.

Hyde and Seek Loony Bin, şehirdeki en tuhaf insanlarla dolu bir hayvanat bahçesiydi.

Neddie nasıl uyum sağlayacağını biliyordu. Kimse ondan şüphelenmezdi. Kimse onu burada bulamazdı. Onun otistik olduğunu düşünüyorlardı. Fetal alkol sendromu olduğunu ya da kafasının üzerine düştüğünü düşündüler. IQ'sunun düşük olduğunu ve dışarıda üretken bir hayat süremeyeceğini söylediler. Ama Neddie daha iyisini biliyordu.

Yıllardır kusursuz cinayetler işleyip paçayı kurtarıyordu. *Bu* dahiceydi.

Limonata için bardağını kaldırdı ve ağzına kadar dolduğunda hepsini emdi.

Ahhhhhh. Neddie Lambo olmak güzeldi. Ve evde olmak güzeldi.

Bölüm 51

Len Parisi ofisinin kapısında kocaman görüldüğünde **Yuki** Brady ile telefonda **konuşuyordu**

"Jüri geri döndü," dedi.

Kocasına, "Seni sonra ararım," dedi.

Son iki haftadır Brady ile aynı yatakta uyumak imkânsızdı. Koridorun sonundaki banyoda musluktan su damlasa sıçrayarak uyanacak türden bir uykucuydu. O da çırpınmadan, yastıkları yumruklamadan, battaniyelerle kendine bir koza yapmadan ve uykusunda konuşmadan uyuyamıyordu.

Bu yüzden kanepede "uyudu", zihni tanıklık günlerinin her kelimesini ve söylenen, söylenmeyen, sorulan ve cevaplanan ya da hiç sorulmayan şeylerin yorumunu inceliyordu.

Brady bu duruşmaya "geri dönüş turu" adını vermişti ve ona da öyle geliyordu. Sci-Tron faciası asla unutulmayacak büyük bir suçtu; şeytan kadar zeki olan korkunç, deli sanık da unutulmayacaktı. Ve Yuki bir yıl boyunca yaptığı küçük çaplı işlerden sonra kendini paslanmış hissediyordu.

Şimdi Len onu bekliyordu ve önümüzdeki yarım saat içinde her ikisi de jürinin kararının kazanma, kaybetme ya da asılı kalma şeklinde olup olmadığını öğreneceklerdi.

Yuki çantasını kilitledi ve Parisi'nin peşinden kalabalık koridora çıktı, kabinlerden oluşan labirentten geçerek asansöre bindi ve ikinci kata indi.

Bir şerif onlara mahkeme salonunun kapısını açtı ve "İyi şanslar" dedi. Yuki gülümsedi, "Teşekkürler" dedi ve Len'le birlikte orta koridordan yukarıya, dolu galeriden geçerek savcılık masasına doğru ilerledi.

Başlar ona döndüğünde, Yuki kurbanların arkadaşlarının ve ailelerinin yüzlerindeki endişeyi okudu; hepsi de sevdiklerini aniden kaybetmenin acısını çekmişlerdi ve şimdi Connor Grant'ın bir an önce cezalandırılmasını umuyorlardı.

Yuki tam yanlarındaydı.

O ve Len yerlerini aldılar ve savunma masasının boş olduğunu fark ettiler ki bu da makul bir durumdu.

Grant'ın hukuk danışmanı Elise Antonelli'nin, Grant'ın kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu.

sanığın giyinmesini bekledikten sonra iki silahlı muhafızla birlikte onu altıncı kattaki nezarethaneden alıp arka merdivenlerden ikinci kata ve yan girişten mahkeme salonuna götürdüler.

Grant karar için terliyor muydu?

Yuki onun ter içinde *boğulduğunu* umuyordu. Len'le birlikte günlerce Halk davasında nelerin doğru gittiğini ve nelerin yanlış gitmiş olabileceğini konuşmuşlardı. Nadiren geriye bakan Len, Grant'in "Bir şüpheli. Kanıt yok" şeklindeki açıklamasına izin verme kararını sorgulamıştı. Şimdi Len'in tekrar düşündüğü görülüyordu.

Yuki içgüdülerinin doğru olduğundan emindi ve bunu Len'e de söylemişti.

Diğer taraftan, bir jüri üyesinin makul şüphesi jüriyi asabilir.

Len saatine baktı ve tam o sırada Antonelli ve Grant yan kapıdan sarı ahşap panelli mahkeme salonuna girdiler. Yuki, Grant'in hapiste geçirdiği iki ayı aşkın süre içinde yaşlandığını fark etti. Cildi solgundu. Saçını kestirmesi gerekiyordu. Sakalı dağınıktı ve üst dudağını kesen yara izi bıyığının uzamasıyla gizlenmişti.

Ancak dağınık görünümüne rağmen kıyafetleri temiz ve ütülüydü ve duruşu iyiydi. Kendinden emin görünüyordu.

Yargıç Philip R. Hoffman kürsünün arkasındaki kapıdan içeri girdi. Karşılıklı konuşmalardan oluşan alçak bir gümbürtü, salonun arka tarafından yaklaşan bir fırtına gibi ilerledi ve yargıcın tokmağının birkaç sert darbesiyle kesildi.

Hoffman mübaşire "Jüriyi getirin." dedi.

Bölüm 52

Üç gün süren müzakerelerin ardından jüri üyeleri jüri locasına girdi. Yuki jüri üyelerinin yüzlerinde bir şeyler aradı. Birkaçı - araba satıcısı Bay Louis; yazılım mühendisi Bayan Shannon; yaşlı, emekli tuhafiyeci Bay Werner - bakışlarını kaçırdı.

Len o kadar alçak sesle "Tanrım" dedi ki Yuki'den başka kimse onu duymadı ama zar zor duyulabilen bu kelime damarlarında dakikada 120 atımla dolaşan kanı dondurdu.

Ana kapılar kapatılıp koruma altına alındığında, mübaşir mahkemenin başladığını duyurdu. Yargıç, "Bana jürinin bir kararı olduğu söylendi." dedi.

Ustabaşı Dennis Lockley ayağa kalktı. Kırk iki yaşında, evli ve iki erkek çocuk babası bir zincir mağaza eczacısıydı.

"Var, Sayın Yargıç."

Bay Lockley katlanmış bir kâğıdı mübaşire verdi, o da kürsüye taşıdı. Yargıç Hoffman kâğıdı açıp okuduktan sonra mübaşire, o da jüri başkanına geri verirken salon tamamen sessizdi.

Yargıç, "Sanık ayağa kalkacak." dedi.

Grant ve Antonelli ayağa kalkarak jürinin karşısına geçti ve Hoffman Lockley'den kararı açıklamasını istedi.

Lockley davanın adını ve numarasını okuduktan sonra şöyle dedi: "Yukarıda adı geçen davanın ikinci dereceden cinayetle ilgili ilk suçlamasında sanık Connor Grant'i suçsuz buluyoruz."

Connor Grant'in yüzü rahatlamayla aydınlandı. Avukatı onu sırtından alkışlarken, salonda soluk soluğa ve şok olmuş haykırışlar arasında bir uyumsuzluk kıvılcımlandı, alev aldı ve patladı.

Tokmak defalarca vuruldu. Yargıç yüksek sesle uyarılarda bulundu. Sonunda gürültü kesilince, jüri başkanından devam etmesini istedi.

Lockley, diğer kurbanların ölümleriyle ilgili yirmi dört suçsuz kararını daha okudu.

Yuki oturduğu sandalyede donup kalmıştı. Jüri başkanına baktı ve

oturduğunda, yargıcın jüri üyelerine hizmetleri için teşekkür ettiğini ve Connor Grant'i gözaltından serbest bıraktığını belli belirsiz duydu.

Ama bitmemişti.

Salondaki bir adam sanığın adını haykırarak Yuki'nin sersemlemiş felç halini kırdı. Bağırarak adama bakmak için döndü ve onun ayağa fırladığını gördü. Kırklı yaşlarının başında olduğunu düşündü Yuki, 1.80 boylarında, iri yapılı, koyu renk saçları sıkıca toplanmıştı.

Eski sanık Connor Grant'e bağırdı, "Sen yaptın, seni *piç* kurusu. *Karımı öldürdün*. Ben Başçavuş Cary Woodhouse. Sevgili karım Lisa Woodhouse'du. Beni unutmayın. Sana bunu ödetecek olan benim."

Grant bağırdı, "Sen delisin. Ben masum bir adamım. Her zaman masum bir adam oldum. Belki de o bombayı *sen* patlattın."

Yargıcın sesi gürledi. "Sessiz olun! Mahkeme ertelenmiştir. Mübaşir, mahkeme salonunu boşaltın."

Hoffman ayağa kalktı ve çıkışa doğru koşuşturan kalabalığın gürültüsü eşliğinde özel kapısından çıkarak gözden kayboldu.

Yuki, Len'in elinin pazularını sardığını hissetti ve bir otomat gibi ayağa kalktı. Zihni kendisine karşı olan davalarla doluydu.

"Yuki, bu senin suçun değil. Sen iyi bir iş çıkardın. Bildiklerimizi kanıtlayamadık, hepsi bu. Grant akıllı bir anne. Ve çok şanslı bir anne."

Bölüm 53

Connor Grant'in suçsuz bulunduğu gündü. Davayı tavandan sarkan ekip odası televizyonundan izleyen bizler, Bryant'ın alt katında kendiliğinden ortaya çıkan öfkeli kalabalıkları gördük.

Muhabirler sokaktaki kadın ve erkekleri köşeye sıkıştırarak Connor Grant'in suçsuz bulunmasına ilişkin görüşlerini sordular ve kendilerine suçlunun savcı olduğu, çünkü Connor Grant'in Sci-Tron'u havaya uçurduğu söylendi. En ufak bir şüphe bile bulunamadı.

Eski bir ilahinin tozu alındı ve yeniden kullanıldı.

"Hey, hey, ho, ho, Len Parisi'nin gitmesi gerek."

Cindy Thomas sokaktaki muhabirlerden biriydi. Jüri başkanı Bay Dennis Lockley ile *San Francisco Chronicle* için ve NBC için röportaj yapmıştır.

Conklin ve ben onu izlerken Brady ofisinden çıktı ve yan sandalyeyi masamdan çekip üzerine oturdu, böylece monitörü doğrudan görebiliyordu.

Ekranda Cindy, etrafındaki korna sesleri ve tezahürat karmaşası arasında sorularını bağırarak soruyordu ve Lockley, etrafı sigara tiryakileriyle çevrili bir benzin birikintisinde duran bir adam kadar rahat görünüyordu.

Cindy, "Oylar nasıl sonuçlandı?" diye sordu.

Lockley, "Oybirliği ile beraat kararı çıktı." dedi.

"Kimse onun suçlu olduğunu düşünmedi mi?" Cindy kuşkuyla sordu. Lockley uzaklaşmaya başladı. "Ben öyle bir şey demedim," dedi.

"Bay Lockley," dedi Cindy yüksek sesle, adam caddeyi geçmeye başlarken. "Ne demek istiyorsunuz? İnsanlar onun suçlu olduğunu düşünüyor ama bu yönde oy kullanamıyor mu?"

"Tamam," dedi Lockley omzunun üzerinden, caddenin karşı tarafına geçerken. Jüri üyeleri karar sonrası röportajları reddetme hakkına sahipti ve konuşmak istemiyorlarsa gazeteciler onları takip etmemeliydi.

Yine de muhabirler Lockley'nin kaçışını fark etti ve Cindy kamera için röportajını özetlerken onu takip etti.

"Duyduğum kadarıyla David, jüri Connor Grant'e karşı açılan davanın makul şüphenin ötesinde kanıtlandığına karar vermemiş."

Diğer jüri üyeleriyle röportajlar yapılırken bu hikaye bütün gün tekrarlandı. Dörde çeyrek kala Len Parisi salonun merdivenlerinde iki dakikadan az süren bir basın toplantısı düzenledi.

"Karar, Bay Grant'in akranlarından oluşan bir jüri tarafından verilmiştir. Suçsuz bulundu. Bunu kabul etmek zorundayım. Hepimiz kabul ediyoruz. Teşekkürler, şu anda soru yok."

Yuki'ye ulaştım ve bana mahkeme salonu 2A'daki korkunç karar sonrası patlamayla ilgili bilgi verdi.

"Yirmi beş suçlamanın her biri için suçsuzum," dedi bana. "Sonra ordudan emekli bir adam ayağa kalktı ve çok öfkeliydi. Cary Woodhouse. Karısı Lisa, Sci-Tron'da öldürülmüştü ve Grant'i bunu ödetmekle tehdit etti. Bu bir alıntı. Salondaki herkesin alkışlayacağını sandım."

Grant'i tehdit eden adamın adını aldım ve Brady'nin ofisine gittim. Brady Antonelli'yi aradı.

Brady, "Müvekkilinizin polis korumasına ihtiyacı var," dedi.

Antonelli telefonu Grant'e verdi, Brady de hoparlörü açtı. Grant dedi ki, "Yaşadığım sürece başka bir polis görmek istemiyorum. Anladın mı beni?"

"Biri sizi tehdit etti, Bay Grant."

"Endişeli değilim," dedi Grant.

Brady ellerini havaya kaldırdı. Denemiştik. Saat beşte çıktı, belki de onu tanıdığımdan beri ilk kez. Ondan bir ya da iki dakika sonra ayrıldım. Arabaya giderken üç muhabirin "Sadece bir soru, Çavuş" talebiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Evde Julie ve kendim için marinara soslu spagetti ve köfte pişirdim. Güzel köpeğimizi gezdirdik, ardından Julie'yi yıkadım, ona içinde yavru kediler ve midilliler olan bir kitap okudum ve onu yatağına yatırdım.

Saat sekizde rahatlamaya başlamıştım. Televizyonu kapatmıştım ve Brady aradığında erkenden yatmaya hazırdım.

Aramasını görmezden gelmek için kabul edilebilir

bir neden yoktu. Telefonda adımı söyledim.

"Boxer, işte sürpriz olmayan bir sürpriz," dedi.

Brady'nin Connor Grant'in kendisini doğrudan aradığını söylemesini dinledim. "Penceresinden ateş edildiğini söylüyor. Biri onu öldürmeye çalışıyormuş. Koruma istiyor. Beni duydun. Ona evine araba tahsis etmek istediğimi söyledim."

"Çok net hatırlıyorum," dedim.

Brady alay etti. "Fikrini değiştirdi. U dönüşü yaptı. Conklin Bayview'e doğru yola çıktı. Sen de git. Belki şimdi korktuğu için yarı yararlı bir şeyler söyleyebilir."

Pofuduk çoraplar ve en sevdiğim pijamalarımı giyiyordum. Rüya ülkesinden on dakika uzaktaydım. "Tamam," dedim. "Tamam, tamam."

Brady ile telefonu kapattım ve sevgili Bayan Gloria Rose'u aradım. Ona dedim ki, "Julie ile bir vardiya yapar mısın, lütfen? Yemeğini yedi bile. Uyuyor."

"Ne zaman hayır dedim ki?"

Dünyanın bir numaralı en iyi dadısına teşekkür ettim, temiz bir kot pantolon ve pamuklu bir kazak giydim, ağrıyan ayaklarıma ayakkabılarımı geçirdim. Bayan Rose koridoru geçip benim evime geldikten sonra Julie'ye baktım ve o farkına varmadan evde olacağımı söyledim. Yuvarlandı ve yüzünü duvara döndü.

Bayan Rose'a onu arayacağımı söyledim. Sonra rezervasyon yaptırdım.

Bölüm 54

Ben direksiyon başındayken paramparça olan eski sevgili aracımdan daha yeni bir model olan yeni ikinci el Explorer'ımı park ettiğim On İkinci Cadde'ye doğru koştum.

Yeni arabada ihtiyacım olmayan ziller ve düdükler vardı, ancak aynı rahat koltuk yüksekliği, beş yıldızlı çarpışma derecesi ve viraj kontrolü vardı. Buna hızlı çekişi ve sessiz sürüşü de eklenince, bu benim için mükemmel bir araçtı. Çıkmadan önce Conklin'i aradım.

"Yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıktayım," dedim ona. Telefonumdan siren sesleri duydum.

"Bir blok ötedeyim," dedi. "Üzerine basmanızı öneririm."

Motoru çalıştırdım ve Connor Grant'in yaşadığı Bayview'deki Jamestown Caddesi'ne doğru yola çıktım.

Evine ilk geldiğimde olduğu gibi, sokaktan geriye doğru uzanan ve iki beton bina tarafından çevrelenen düzenli ahşap çerçeve ev, bir dizi ekip arabası tarafından kuşatılmıştı. Ama şimdi, karanlıkta, sade, günlük dış cephesi dönen, yanıp sönen ve manzarayı aydınlatan kiraz ışıklarıyla canlanıyordu.

Conklin evin ön merdivenlerinde durmuş Grant ile konuşuyordu. Ön kapıyla aramdaki üniformalara rozet taktım ve ortağımla, resmi olarak tüm suçlamalardan masum olan psikopata katıldım.

Pencerelerine ateş eden tetikçi onu izliyorsa, bir çatıda ya da park etmiş bir arabanın içinde olabilirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, Grant'in verandasında dururken vurulup vurulmaması pek umurumda değildi. Ama ortağımın ve benim güvenliğimi önemsiyordum.

"İçeri girmeliyiz." dedim.

Grant'i çok amaçlı oturma odasına kadar takip ettik. Ona bu kadar yakın olmak bile beni ürkütüyordu ama yine de burada bir fırsat vardı. Grant ile ilgili her şey bir tür rol gibi görünüyordu. Onunla ilk tanıştığım andan itibaren, ölüm ve yıkım karşısında gözleri parlayan Connor Grant, profesyonel bir hukukçu keskin nişancı gibi beni çapraz sorguya çektiği ana kadar hiçbir şeyi anlamamıştı.

Bu eve bir daha asla giremeyebilirdim ama belki de Connor Grant denen muammanın içine girmemi sağlayacak bir şey vardı.

Oturma odasını geçtim ve açık kapıdan ofisine doğru yürüdüm. Çekmecenin üzerinde eskisinden daha büyük bir posta yığını vardı ve koltuğunun yanında postanenin onun için beklettiği dört plastik posta kutusu duruyordu.

Grant düşüncelerimi böldü.

"Çavuş, buraya gelmeniz yeterince uzun sürdü." dedi.

Polis korumasını reddettiğini ve benim onun kişisel gücü olmadığını söyleyerek hızlı bir cevap verdim. Onun yerine "Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" dedim.

Grant ikinci katı işaret etti.

"Cam kırıldığında üst katta film izliyordum."

Yanağındaki ve boynundaki cam kesiklerini göstermek için gömleğinin yakasını kaldırdı. Başımı salladım ama Grant'e hiç sempati duymuyordum. Derisindeki küçük çentikler bana her yöne yüzlerce metre uçan cam kırıkları yağmurunu tekrar hatırlattı. Bonus puan için gün batımında yakıldı.

Grant, "Yataktan yere yuvarlandım. Silah sesleri kesilince pencereden dışarı baktım. Bir arabanın yalpalayarak kuzeye doğru gittiğini gördüm. Plakasından üç harf çıkardım."

Harfleri yazdım. "Ne tür bir araba?"

"Anlayamadım. Koyu renkliydi ve kutu gibi bir arka kısmı vardı."

"Minibüs gibi mi?"

Başını salladı. "Olabilirdi."

"Kaç el ateş edildi?" Ben sordum. "Dört ya da belki beş."

"Tehdit telefonları aldınız mı?"

"Sabit hattımdan saatte sadece üç ya da dört kişi arıyor. 'Sen havuz pisliğinden daha aşağılıksın.

Ölmelisin.' Telefonun fişini çektim."

Grant'e telefon şirketinden gelen aramaların kayıtlarını almaya çalışacağımızı söyledim ve kayıt için cep telefonu numarasını not ettim.

Grant, Conklin'i kapı ve pencerelerin güvenliğini kontrol etmesi için küçük evin etrafında dolaştırırken, ben de Grant'in koltuğunun yanındaki lambayı açtım ve küçük odanın iki tarafını saran kütüphanesini aydınlatması için çevirdim.

Sadece birkaç dakikam vardı ama kitap raflarına bir kez daha göz attım. Kitapların sırtlarını tararken hukuk, sanat tarihi, arkeoloji, astronomi ve A'dan Z'ye önemli kişiler hakkında kitaplar gördüm.

patlayıcılara ayrılmış raflar, havacılık üzerine bir bölüm ve psikoloji ve bilgisayar bilimleri üzerine kitapların bulunduğu bir üst raf.

Grant'in kendi avukatı olarak hareket etmesiyle ilgili kişisel deneyiminin yanı sıra, Yuki bana duruşma boyunca kendisini nasıl farklı kıldığını anlatmıştı. Soru şu: Kendini hukuk kitaplarıyla eğitmeyi ve Len Parisi'ye karşı bu kadar ustaca bir savunma yapacak kadar pratik bilgiyi elinde tutmayı nasıl başarmıştı?

Şeytan'ın Genç Avukatlara Öğütleri adlı ilgi çekici bir kitap çıkardım. Açtım ve bir kitap levhası gördüm: "Bu kitap Sam Marx'a aittir" ve "Sam Marx" yazıyordu. Rastgele seçtiğim üç hukuk kitabında daha aynı etiket ve Sam Marx yazısı vardı.

Belki Grant koleksiyonu bir kermesten ya da ikinci el bir kitapçıdan almıştı. Ama neden?

Merdivenlerde ayak sesleri duydum. Grant Conklin'e şöyle diyordu: "Yanlışlıkla tutuklandım ve yargılandım. İtibarım yerle bir oldu. Şimdi suikasta uğrayabilirim. Polis korumasını reddetmekle aptallık ettim ama şimdi bunu talep ediyorum."

Oturma odasından çıktım ve antrede Grant ve Conklin ile karşılaştım. "Bir süreliğine size 24 saat gözetim sağlayacağız," dedim ona, "ama yerinizde olsam taşınırdım."

"Benden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi Çavuş?" Grant söyledi. "Sana birini mi hatırlatıyorum? Zeki adamlarla bir sorunun mu var? Kendi ağırlığınızı ortaya koymaktan mı hoşlanıyorsunuz? Üstünlük kompleksini aşmalısın. O kadar da üstün değilsin."

Ona kartımı uzattım ve "Kısmi plakayı ve gelen telefonları kontrol edeceğiz. Başka silahlı olay olursa 911'i arayın, sonra beni arayın."

"Yani, eğer ölmediysem."

Conklin, "Çavuş Boxer'ın taşınma konusundaki tavsiyesini dikkate alın. O genellikle haklıdır."

Bölüm 55

Beş dakika sonra Conklin ve ben onun arabasında, seri katilin küçük, tatlı, mavi-beyaz evinin önünde oturuyorduk.

"O adamdan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam," dedim.

"İyi bir nedenin var," dedi. "Linds, ne yapıyorsan onu yap. Sakin ol. Biz işimizi yapalım ve belki bir süper kahraman onun işini bitirir."

"Keşke."

Güldü. Ortağım, iyi polis.

Conklin, Grant'in bize verdiği üç mektubu mobil veri terminaline girerken ben de sokağı izledim. Beş ekip arabası gecenin karanlığında çekildi ve tüm pisliklerin suçsuz anasını korumak için iki kruvazörü geride bıraktı.

Yazılım San Francisco'da *WXL* harflerinin bulunduğu tüm plaka kombinasyonlarını çalıştırırken Conklin dışlerinin arasından ısıklık çaldı.

"*WYL* plakalı bir Land Rover'ım var"

dedi. "Kime kayıtlı?"

"Cary Woodhouse, onca insan arasından. Onun tabağı olabilir ya da ona oldukça yakın."

Woodhouse'un Sci-Tron patlamasında karısını kaybettiğini ve tıklım tıklım dolu bir mahkeme salonunda Connor Grant'i tehdit ettiğini biliyorduk.

"Eğer Woodhouse arabayla geçtiyse hiç vakit kaybetmemiş," dedim. "Onun hakkında ne bulabiliriz?"

Conklin tuşlara vurdu ve "O kariyer sahibi bir asker. Tanrım, adam *gerçek* bir kahraman. Çöl Fırtınası."

Ben Grant'in vurulmuş yatak odasının penceresine bakarken, Conklin Brady'yi aradı ve ona, "Grant muhtemel tetikçinin plakasından üç harf aldı. İkisi Woodhouse'un aracıyla eşleşiyor. Bunun bir taciz ya da uyarı olduğunu düşünüyorum. Tetikçi Grant'i gerçekten öldürmek isteseydi, ön kapıdan girebilirdi. Ucuz kilitler, kamera yok."

Brady'nin sesi hoparlörden geldi ve Conklin'e söz konusu araç için arama bülteni çıkardığını ve Woodhouse'ların evine gitmemizi istediğini söyledi.

"Rapor ver," dedi Brady.

Bir CSI minibüsü Grant'in evinin önüne geldi ve park etti. Conklin'in arabasından indim, minibüse doğru yürüdüm ve kendisi de eski bir fen bilgisi öğretmeni olan ve şimdi mezarlık vardiyasında CSI olarak çalışan George Campbell ile konuştum. Silah sesleri hakkında konuştuk ve kurşunların balistik raporunu aldığıında beni aramasını istedim.

"Üzerine sıcak bir telaş koy," dedim. "Ve Campbell, sümüklüböcek avlarken, sana tuhaf gelen ya da yerinde olmayan bir şey olursa beni ara."

"Elbette yapacağım."

Conklin'in arabasına doğru yürürken, Campbell Sci-Tron'un nasıl havaya uçurulacağına dair elle yazılmış gerçek talimatların olduğu bir defter bulsa bile Grant'in yine de suçsuz olacağını düşündüm. Çifte tehlike geçerliydi.

Yine de. Onun yapıp yapmadığını bilmem gerekiyordu.

Conklin camını indirdi ve "Hazır mısın?" dedi. "Seni takip edeceğim."

Arabama bindim, motoru çalıştırdım, biraz gaz verdim ve yola çıktığımızda Conklin'in iki araba boyu arkasıındaydım.

Bölüm 56

Cary Woodhouse, Yirmi Dördüncü Cadde'deki Parkside'da yaşıyordu. Ev, 1930'larda popüler olan kiremit çatılı Akdeniz tarzındaydı ve bu sokaktaki benzer evlerle birlikte taze ve bakımlı görünüyordu.

Conklin, koyu renkli, kutu gibi bir Land Rover'ın arkasında Woodhouse'un garaj yoluna girdi. Sokağa çift sıra park ettim ve Conklin'le birlikte çelik yeleklerimizi ve onların üzerine de SFPD rüzgârlıklarımızı giydik. Birlikte ön kapıya yaklaştık.

Zili çaldım ve bir dakika içinde kapı açıldı.

Kapı aralığındaki adam fiçı göğüslüydü, mavi ekose flanel gömlek ve bol kordonlar giymişti, yatak odası terlikleriyle bir metre boyundaydı. Elinde bir Bud vardı.

Kendimi ve Conklin'i tanıttım, Bay Cary Woodhouse olup olmadığını sordum. "Evet. Konu nedir?"

Conklin, "Size birkaç soru sormak istiyoruz efendim. İçeri gelsek daha iyi olur."

Woodhouse kapıyı ardına kadar açtı ve "İçeri gelin. Bir seri yakaladım, umarım bu çok uzun sürmez. Çocuklardan bazılarının eve, eşlerinin yanına gitmesi gerekiyor."

İçeri girdiğimizde evi kontrol ettim. Alçı duvarlar, aşırı doldurulmuş mobilyalar, şöminenin üzerinde asılı Bayan Woodhouse'un siyahlara bürünmüş çerçeveli fotoğrafı. Kemerli bir geçit oturma odasını yemek odasına bağlıyordu; burada kırklı yaşlardan altmışlı yaşların ortalarına kadar beş adam atıştırmalık ve bira şişeleriyle dolu yemek masasının etrafında oturuyordu. Elllerinde kartlar vardı.

Conklin, Woodhouse'a "Mutfakta konuşabiliriz" dedi.

"Hayır, sadece içeri girin ve ne istediğinizi sorun. Arkadaşlarımdan ve ailemden sakladığım sırlarım yok."

Woodhouse baş köşedeki yerini aldı ve aralarında babası Micah ve kardeşi Jeff'in de bulunduğu masadaki erkeklerin isimlerini saydı. Conklin, "bir sandalye çek" teklifini geri çevirdikten sonra Woodhouse'a "Bu akşam arabanızı kullandınız mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Yemek ve bira için dışarı çıktık. Bu ne hakkında?"

Conklin, "Şu alışveriş gezisi hakkında. Bayview'de miydin?"

"Bayview? Hayır, Sloat'taki Lucky'ye gittim. Bana cevap vermedin evlat ve seni kapı dışarı etmeden önce üçüncü ve son kez soruyorum. Konu nedir?"

"Bu akşam saat sekiz sularında Connor Grant'ın penceresinden ateş edildi. Land Rover'ınızın tarifine uyan bir araç bölgeden ayrılırken görüldü."

"Oh, anlıyorum. Bunun sebebi o pislik herife bağırması olmam. Umarım öldürülmüştür?"

Masadaki adamlardan biri, "Saat sekizde mi? Cary saat sekizde buradaydı, değil mi çocuklar?"

Masanın etrafındaki erkekler de aynı fikirdeydi: "Evet," "Hı-hı," "Tam burada," ve "Buna kefil olabilirim."

Woodhouse gülümsedi ve bira şişesini yere bıraktı.

"Beş tane mazeretim var. Başka sorunuz var mı?"

"Ne tür silahlarınız var Bay Woodhouse?" diye sordum.

Woodhouse, "Hadi ama. Bir sürü silahım var ve bazıları yeni ateşlendi. Onları bu sabah silah kulübünün poligonunda kullandım. Eğer onları kontrol etmek istiyorsanız, sanırım arama iznine ihtiyacınız olacak."

"Bay Woodhouse, Connor Grant'e bir şey olursa bir numaralı şüpheli sizsiniz" dedim.

"Not edildi," dedi ve bana bir tankı durdurabilecek bir bakış attı. Sözlerine şöyle devam etti: "O kadar insan *arasından senin o manyağı* korumaya çalıştığına inanamıyorum. Lütfen. Kendinizi gösterin."

Woodhouse sağındaki yaşlı adamın önüne bir deste kâğıt koydu. "Baba, sıra sende. Krupiyenin seçimi."

Tekrar sokağa çıktık, Rich ve ben iyi geceler diledik. Şansım yaver giderse yarım saat içinde en sevdiğim pijamalarımı giymiş olacaktım. Rüyalar ülkesine gelince, hâlâ bir biletim olduğundan emin değildim.

Bölüm 57

Neddie Lambo ışıklar söndükten hemen sonra Kuzey Kulesi'nin Altıncı Koğuşu'nda volta atıyordu. Pencereden pencereye, banyoya ve ranzanın bulunduğu odaya yürüyordu, bir erkeğin olabileceği kadar huzursuzdu.

İşten çıkardığı komisyoncu Bay Homes'u ve *The Six O'Clock News Hour*'da Ayın Satıcısı Bobby Riccardo'nun kalp krizi geçirdiği *haberini* düşündü. O kadar gençti ve o kadar saygı görüyordu ki onu çok özleyeceklerdi ve bu Neddie'yi çok *kızdırmıştı*. Hem de çok.

Evet, gerçekten de Bobby Riccardo'nun tüm dikkatleri üzerine çekmesi iyi bir şeydi ama kendisinin hiç dikkat çekmemesi çıldırtıcıydı. İnsanlar küçüklüğünden beri onun gerçek bir moron olduğunu düşünüyordu ve o da bu açığı mükemmel bir şekilde nasıl kullanacağını öğrenmişti. Ama bazen, şu anda olduğu gibi, bir kadının, hatta bir psikiyatristin Neddie Lambo'nun içinde bir ev olduğunu görmesini diliyordu. Onun çok özel ve çok akıllı biri olduğunu.

Neddie biraz daha volta attı. Uyuyan arkadaşları Fred Mouse ve Quarter to Ten'e baktı. Yaşlı adam yüzüstü dönene kadar Oscar'ın suratına üfledi. Goose Thomson'ın ayakkabısını Randy Rockefeller'ın bagajına sakladı çünkü Goose ayakkabısını bulamadığında deliriyordu.

Ama Neddie hiçbir yere hızlı gidemiyordu. Ya da yavaş.

Şu anda o lanet olası emlak satıcısını düşündüğü için çok öfkeliydi ve öfkesini boşaltması gerekiyordu. Otuz altı yıldır Tımarhanedeydi ve pek çok ayrıcalığa sahipti. Bunların en iyisi pencere kenarındaki ranza, masanın başındaki koltuk ya da Yurt Babası unvanı değildi.

Bin'den tek başına ayrılabilirdi.

Normalde bu yurtdışı seyahatlerini aralıklı olarak yapardı. Broker'ı daha bir hafta önce bırakmıştı ama bu gece, Bob-Bobby Riccardo'nun büyük cenaze töreninin televizyonda yayınlanmasından sonra, acilen uçuş ihtiyacı hissetti.

Ama nereye gideceğiz?

Neddie, San Francisco'nun altındaki geniş yeraltı ağını sanki o gizli yerleri kendisi tasarlamış gibi biliyordu.

Bir kere, eski içkili lokantalar vardı ve bunlar

İçki yasağı sırasında eğlence. İçkili mekânların yanı sıra, birçoğu yeraltında bulunan ve gizli geçitlerle birbirine bağlanan çok sayıda genelev de vardı.

O dönemden kalma eski binaların çoğunda, hatta birçoğunda kaldırımların ve bazen de sokakların altına açılan depo odaları vardı.

Şehir merkezinde gemiler bile gömülüydü ve Neddie onları görmüş, içlerinden ve üstlerinden geçmişti. İnanılmazdı. Hatta bir salonun altında denizcilerin kaçırılıp ticaret gemilerine satıldığı bir yere bile gitmişti. Bir de kumsalın ve körfezin üzerine inşa edilmiş geniş kaldırımıyla Embarcadero vardı.

Hepsi doğruydı.

Neddie bu gizli odaların nereye bağlandığını ve tünellerin nerede yüzeye çıktığını biliyordu. Binaların ve kaldırımların altında kendi özel pistleri ve kaçış kapakları vardı. Haritayı zihninde yapmıştı. Kendisi yapmıştı.

Hakkındaki dosyalarda ve klasörlerde, psikiyatristlerin hastaları hakkında yazdıkları, isim yerine numaralarla etiketlenmiş kitaplarda, onu neredeyse hiç düşünmeyen hemşirelerin cam gibi gözlerindeki yansımada görüldüğü kadar aptal, deli ve beyin hasarlı değildi.

Yanındaki ranzada uyuyan adamın ayaklarını gıdıkladı. "Mike-Mike-Mike."

"Ne var Neddie? Şimdi ne istiyorsun?"

"Bu gece seni Meanies'ten koruyamam, Mikey. Uçmak zorundayım."

"Git, Neddie. Ben güçlüyüm. Gürültücü Mike kendi başının çaresine bakabilir." Yesssss.

Neddie Lambo, Uzay-Zaman Yolcusu, Yeraltının Kralı. Bu gece nereye gitmeli?

Bölüm 58

Neddie, Altıncı Koğuş'tan merdivenlerden inip mutfak ve amaşırhane de dahil olmak üzere pek çok servis odasına giden koridor olan bodrum katındaki tünele

girdiğinde saat 21:00'i **geçiyordu**. Tünel aynı zamanda Tımarhane ile Saint Vartan Tıp Merkezi arasında da uzanıyordu.

Neddie kalça hizasında bir kot ceketin altına siyah kapüşonlu bir tişört giymişti. Tercih ettiği silah cebindeydi ve en ciddi koşu ayakkabıları kot pantolonunun paalarından görünüyordu.

O saatte yeraltı tünelini kullanan birkaç hastabakıcı ve bakım görevlisinden kaçan Neddie gölgelerde kaldı, sonra Saint Vartan'ın altındaki tıbbi atık odasından çıktı ve Jones Sokağı'na doğru bir buçuk blok yürüdü.

Jones bir zamanlar yeraltındaki gizli odalara kaçış kapakları olan bir içki dükkânı kovanıydı ve Neddie tüm yeraltı ağını herkesten iyi biliyordu.

Orada, Wainscot'un önünde Neddie'nin en iyi geçitlerinden biri vardı. Kaldırım kenarına oturdu ve ayaklarının dibindeki rögar kapağını kaldırıp içeri tırmanmadan önce trafik patlamasının geçmesi için sadece bir dakika beklemek zorunda kaldı. Kapağı usulca yerine taktı ve gözleri karanlığa hızla alışırken metal merdivenden aşağı inmeye başladı.

Merdivenin dibine ulaştığında, eski içki dükkânı bağlantısı boyunca Altıncı Cadde ve Stevenson'daki rögara doğru kolay bir koşu yaptı. Neddie sadece hızlı değil, evikti de. Kısa tırmanışı elden ele yaptı, trafikte bir mola olup olmadığını dinledi, sonra tünelin girişini kapatan ağır kapağı omuzlayarak açtı.

Neddie yine karanlığın içinde yürüdü, iyi gidilen caddelerden dar sokaklara saptı, Sue Bierman Parkı'ndaki bebek arabalarının ve köpek gezdirenlerin yanından birerli ve ikiyeşerli gruplar halinde geçti. Kapüşonu yukarıda, elleri cebinde, gözleri aşağıda, sonunda Drumm'ın sonundan Embarcadero'ya giden bir patikaya saptı.

Neddie Embarcadero'yu, körfez boyunca uzanan o süper geniş caddeyi heyecan verici buluyordu. Burada hem araba hem de yaya trafiği o kadar fazlaydı ki

kimse onu fark etmedi.

Birkaç ay önce Waterside Restaurant'ın yanında *mkemm*el bir cinayet işlemişti. Bej Kadın. Ama onun ölümünün heyecanını *göremeden* ve gerçekten *hissedemeden*, hayal bile edemeyeceği bir şey kendi tatlı başarısını gölgede bırakmıştı.

Aldatılmıştı.

Bu gece kendisinden hoyratça alınan şeyi geri alacaktı.
Bu gece *Neddie Lambo*'ya aitti.

Bölüm 59

Neddie Broadway'de Embarcadero 'yu geçti ve müşterilerin sigara içtiği ya da araçlarını beklediği Waterside Restaurant'ın yanındaki saksı ağaçları ve bankların bulunduğu küçük bir avluya doğru ilerledi.

Verandaya adımını attığında, Bej Kadın'ın solmakta olan anıları HD ve canlı renklerle üzerine aktı. Şimdi onu görebiliyordu, bej rengi örgü bir etek ve ceket giymişti. Telefonuna derinlemesine dalmıştı ve kendi kendine yol tarifini okuyordu.

Kumral saçlı ve deforme kolları olan zayıf adamı fark etmemişti, o da "Hey, ben Neddie," dedi.

Hem tiksintisini göstermek hem de hedefin tam olarak görülmesini sağlamak için arkasını dönmüştü.

Hiç tereddüt etmemişti. Cebinden tam dolu sivri ucunu çıkarmış ve aynı anda pistonu iterek etli kalçasına sertçe saplamıştı. Kadın arka tarafını tutmuş ve ona bakmak için dönmüştü.

Neddie *o zaman* dikkatini çekmişti.

Uzun bir an boyunca onun gri-mavi gözlerinin içine baktı. Sonra hırıltılı bir sesle kaldırımdan karşıdan gelen trafiğe doğru adım atmıştı. Bir taksi ona çarpmıştı ama dengesini kaybetmiş ve düşmüştü. Hâlâ hayattaydı. Olukta çırpınıp duruyordu ki, tam tepesinde ses duvarını aşan bir jet gibi bir patlama oldu.

Neddie gökyüzünün gün batımından karanlığa, boğucu bir griye dönüştüğünü görmüştü. Kaçması gerektiğini biliyordu ve bunu yaptı, kaos tarafından kamufle edildi, uzun tünel koşuları için yüzeyin altında kayboldu, sanki *hiçbir yerden gelmemiş* gibi boş sokaklarda yeniden ortaya çıktı.

Ama büyük anını kaybetmenin acısı hep içinde kaldı. Bej Kadın'ın öldüğünü görmemişti.

Bu gece o anı geri kazanmaya çalışacaktı. Aceleyle, paniğe gerek yoktu.

Önünde kordonun, restoranın, verandanın ve gökyüzünün tüm panoraması uzanıyordu. Bej Kadın'ın ona nasıl baktığını ve aslında taksinin çarpmasından hemen önce onu nasıl gördüğünü yeniden yaşıadı.

Neddie eksik detayları tamamlıyor, kadının son nefesini yakın plan çekmeye çalışıyordu *ki yine araya girdiler*.

Kuzeye giden şeritte seyreden bir polis arabası durduğu yerden sadece birkaç metre ötede durdu. Biri erkek biri kadın iki polis, araçtan inerek ona doğru yöneldi.

El fenerleriyle gözlerini kamaştırarak yaklaştıklarında Neddie donakaldı. Neden *onun* için durmuşlardı?

"Burada bir sorun mu var?" diye sordu uzun boylu kadın polis.

"Sorun değil," dedi Neddie o çatlak Neddie sesiyle. "Hiç sorun değil memur bey. Sadece suya bakıyordum. Sadece *suya bakıyordum*."

El feneri ışını vücudunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Ne arıyorlardı? Ne görüyorlardı? Birisi onun burada öldürüldüğüne tanık olmuş muydu? O tanık onu polise ihbar etmiş miydi? Polisler katilin geri dönüp dönmediğini görmek için burayı izliyor muydu?

Neddie çarpık bir önkolla gözlerini siper etti.

"Sadece *suya* bakıyorum," dedi tekrar.

Erkek polis dedi ki, "Tamam o zaman. İyi geceler."

"Teşekkürler, memur beyler. Şimdi gidiyorum. Şimdi gidiyorum. Güle güle."

Embarcadero'dan geri döndüğünde, pembe ve güzel ruh hali, tıpkı öldürdükten sonra gökyüzünün değiştiği gibi, tehditkâr gri bir buluta dönüşmüştü.

Yine aldatılmıştı.

"Bu hiç adil değil," dedi kendi kendine. "Hiç adil değil."

Bölüm 60

Neddie Broadway'in batısında yürüyordu, tedirgindi, mırıldanıyordu, suç mahalline döndüğü için kendine kızgındı. Bu bir çaylak hatasıydı ve karşılığında *hiçbir şey almamıştı*.

Şimdi eve farklı bir yoldan gitmeli, onu arıyor olabilecek herkesi uzaklaştırmalıydı. Hemen solundaki Transamerica Piramidi'ni yol gösterici yıldız olarak kullanarak, turistlerin ilgi odağı olan North Beach'in etrafından dolaşarak normal bir tempoda yürüdü.

Yeşil Kaplumbağa Pansiyonu'nu geçerek Broadway ve Columbus Caddesi'nin kesiştiği noktaya yaklaştı, neon ışıklarıyla parlayan Kuzey Sahili sağına doğru uzanıyordu.

Arabalar yanından hızla geçti. Sözde normal insanlardan oluşan kalabalıklar gülüyor, şakalaşıyor, dokunuyor ve alay ediyordu. Bu onun parçası olmadığı bir dünyaydı, ama işte bir hediye -*Görünmeden* içinden geçebilirdi.

Çatlak Neddie, nam-ı diğer Özel Ed, Broadway'de ilerlemeye devam etti ve sola Powell'a saptı, en sevdiği uçuş yollarından biri görünene kadar Nob Hill'in tepesine kadar takip etti.

Teleferik rayları Jackson'dan Powell'a döndü ve Neddie arabanın tıkırdayarak durmasını bekledi. Çubuğu tutup kendini yukarı attı ve Muni kartını kondüktöre uzattı.

Kondüktör Neddie'nin kartına baktı, yüzüne değil. Çalışıyordu ve bu, o gece kontrol edeceği altı yüz bilet ve geçiş kartından biriydi. Neddie uçağa binmiş, kalkışa hazırdı. Arabanın önüne doğru ilerledi ve zihinsel olarak arabayı tepenin zirvesine doğru itti -ve sonra araba tepeden aşağı düştü.

Araba aşağıya doğru inerken bu süzülme hissini seviyordu. Union Meydanı sol taraftaydı, Macy's tabelası yolun karşısındaydı ve Amiral Dewey'in anıtı meydanın ortasında duruyordu.

Birkaç dakika sonra, çok geçmeden, araba gıcırdayarak durdu ve Neddie arabadan atlayıp doğuya yöneldi. Avlunun yakınındaki polis durağında yaşadığı utanç ve kayıp duyguları azalıyordu.

En büyük adımlarını en büyük hatalarından atmıştı.

Özellikle de hayatını *bu hale* getiren bir "suç" vardı.

Admiral Dewey Otel'i'nin girişinden içeri pırıl pırıl bir ışık süzülüyordu. Bir taksi durdu ve bir kapıcı gala için giyinmiş bir çift için taksinin kapısını açtı. Kapıcı onları cam kapılara kadar geçirdi ve kapıları açtı. Neddie otelin önünden geçerken, otelin önünden kırk adım ötede tek başına duran bir kadın dikkatini çekti.

Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, açık kahverengi saçları uzun bir örgü halindeydi.

Ona Bej Kadın'ı hatırlatan mülayim bir yüzü vardı.

Ona bir test yapacaktı.

Ona doğru yürüdü ve "Merhaba, ben Neddie." dediğini duydu.

Konuşmadan arkasını dönerken bakışları onun üzerinden geçti.

Onun saygısızlığı ve *tiksintisi* Neddie'nin içini ürperti ve daha önce yaptığı hatayı bu şekilde düzeltebileceğini anladı. Duvara doğru döndü ve keskin silahını doldurdu.

Neddie onu kalçasından bıçakladığında, yükü verdiğinde, şırıngayı çıkardığında ve yan adımlarla sokağa çıktığında örgülü kadın uzaklara bakıyordu.

Kısa bir havlama sesi duydu ve arkasını döndüğünde kollarını uzatmış sessizce "YARDIM EDİN" diye bağırarak ölü kadının yürüdüğünü gördü.

Neddie onun yanından geçerken, "Üzgünüm, hayır," dedi. "Güle güle," dedi. "Seni tanımak neredeyse güzeldi."

Otelden dışarıya bir insan kalabalığı yığıldı ve hemen biri sokakta yatan kadını fark etti. Panik içindeki bir erkek sesinin "Dayan. Yardım çağırıyorum." Sonra, "Aman Tanrım. Kadın gitmiş."

Kalabalık dağılırken Neddie ölü kadına baktı ve zevkle iç çekti. İşini iyi yapmıştı. Ve şimdi gitmesi gerekiyordu.

Stockton Caddesi'nde normal bir tempoda yürüdü, Union Meydanı'nı geçti, karanlıkta kapüşonu ve kot pantolonuyla sıradan biriydi. Bu saatte ancak loş bir şekilde aydınlatılan Post Caddesi'ne saptı ve ardından Saint Vartan's görüldü. Hızlı yürüdü ama acele etmedi ve on dakika sonra Hyde ve Seek Loony Bin'in tuğla duvarları görüş alanındaydı.

Yönetim bloğu karanlıktı. Kuzey Kulesi ile Walgreens'in duvarları arasında daha da karanlık bir boşluk vardı ve Neddie o karanlığın içine süzüldü. Neredeyse görünmez olmuştu. Ama Neddie vücudunun içinde neon ışıklı bir gece gibi parlıyordu.

Görev tamamlandı.

Neddie güvendeydi. Ve Neddie iyiydi. Çok, çok iyiydi.

Bölüm 61

Otopsi odasında Claire'le **birlikteydim** ve paslanmaz çelik bir ameliyat kabının içindeki insan kalbine bakıyordum.

Kurban Sarah Summers Nugent yakınlarda bir masanın üzerinde yatıyordu, göğsü köprücük kemiğinden aşağıya doğru açılmıştı ve yüzü dinleniyordu.

Claire "Bu kalp kendi başına bir maraton koşabilir" diyordu.

"Sözünüze güveniyorum. Olaylar hakkında ne biliyorsunuz?" "Dün gece on sularında Amiral Dewey Oteli'nin önünde bekliyordu.

Kocasının kontrol etmesi için. Yetişmeleri gereken bir uçak vardı. Chicago'ya gidiyorlarmış. Kocası çantalarıyla dışarı çıktığında sokakta bir kalabalık ve karısının da kalabalığın ortasında yerde yattığını görmüş. İlk müdahale ekipleri beş dakika içinde gelmiş ve onu tepkisiz bulmuşlar. Bay Nugent, Sarah ile birlikte otobüse binmiş.

"Metro'daki acil servis durumu resmileştirdi. Bayan Nugent ölmüştü, kalbi durmuş gibi görünüyordu. Kocası doktora karısının sadece kırk bir yaşında olduğunu söyledi. Tam bir sağlık kontrolünden yeni geçmişti. Bildiği kadarıyla karısında kalp hastalığı belirtisi yoktu."

Claire'i dinliyordum, kurbanın kalbine bakıyordum ama aklım ölümlerini araştırdığımız diğer sözde kalp krizi kurbanlarının üzerinde dolaşıyordu.

Claire'in şüphelerini uyandıran ilk iki kurban vardı. Lois Sprague, Sci-Tron'da ölenlerle birlikte getirilen kadın turist. Claire, Sprague'in ölümünü, gerçekten de kalp hastası olan bir erkek taksi şoförünün ölümüyle ve sol kalçasındaki iğne iziyle ilişkilendirmişti.

Conklin ve ben bilinen üçüncü kurbanı, peyzajcı tarafından bulunan evsiz bağımlıyı araştırdık. Peyzajcının saldırgan hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve kurbanın bilinen hiçbir akrabası yoktu, bu da bize cinayet için hiçbir neden bırakmadı.

Geçen hafta Robert Riccardo adında otuz altı yaşında bir emlak komisyoncusu hava almak için ofisinden çıktığında, hiçbir uyarı olmadan kaldırıma düşüp ölmüştü. Claire şehirdeki tüm hastanelerdeki patoloğlara haber vermeseydi, ölümü kalp durması olarak değerlendirilecekti. I

onu dört numaralı kurban olarak düşünüyordum.

Cinayet Merkez İstasyonu Riccardo vakası üzerinde çalışacaktı, ancak baş müfettiş Marty Freeman beni arayarak kurbanı ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Toksikoloji raporu normaldi. Adamın kalbi normaldi. Kurbanın düşmanı yokmuş, hiçbir şeyi yokmuş.

"Boksör, bu adam ölmemeli," dedi bana.

Claire, bir cinayet kurbanıyla karşı karşıya olduğunu ve bunu kanıtlamayacağını çok iyi bildiği için ölüm şeklinin belirlenemediğine karar vermişti.

Claire gibi, Marty Freeman gibi ben de ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir resim oluşturmeyen bir model vardı. Hiçbir ortak noktası olmayan bu insanların ölüm nedeni ne olabilirdi?

Polisler "Nedenini bilersen, kim olduğunu da bulabilirsin" der. Neden bir gizemdi. Ama katil -her kimse, her nasılsa ve her ne sebeple olursa olsun- programını hızlandırıyordu.

İlk dört kurban birkaç ay içinde öldürülmüştü. Sarah Nugent'in ölümüyle birlikte son bir hafta içinde iki kurban öldürülmüş oldu.

Bu düşüncelerimi Claire ile paylaştım ve ona "Raporunda ne yazacak?" diye sordum.

"Ölüm şekli: 'Cinayet.' Sebep: "Sağ kalçaya enjekte edilen bilinmeyen madde. Bayan Nugent'in kanı az önce laboratuara gitti." dedi. "Bir ipucu bulmayı umalım."

Not defterine kocasının iletişim bilgilerini yazdı, en üstteki sayfayı yırttı ve bana uzattı.

Carl Nugent, oda 982, Admiral Dewey Oteli

"Ne olursa olsun," dedi.

Aslında, Bayan Nugent'in ölümü, iğne çıkartması davasıyla ilgili ilk yeni ipucumuzdu. Ve bu paha biçilemezdi.

"Seni sonra ararım," dedim. Kendimi dışarı attım.

Bölüm 62

Conklin ve ben Amiral Dewey'in açık kollarına girdiğimizde ve Carl Nugent'i neredeyse boş olan barda bulduğumuzda sabah saat ondan biraz önceydi. Beyaz tenli, ellili yaşlarının ortalarında, orta boylu ve kiloluydu ve sanki paketlenip dairesel kabinin arkasına fırlatılmış gibi görünüyordu.

Ortağımı ve kendimi Bay Nugent'e tanıttım ve ona katılıp katılamayacağımızı sordum, ardından deri koltuğa kayarak iki yanında oturduk.

Conklin, Nugent'e kaybı için üzgün olduğumuzu söyledi.

Nugent'in kelimeleri birbirine karıştı, "Evet, benim kadar üzgün değil... Sorry olmadan hiçbir işe yaramaz... Sorry'm olmadan tam bir karmaşa."

Sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, fark etmeden büyükçe bir içki bardağını devirdi, başını öne eğdi ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Conklin bir kolunu adamın sırtına uzattı ve onu okşadı. Bir garson elinde bulaşık beziyle çıkageldi. Alkolü sildi ve bir yığın kâğıt peçete bıraktı. Nugent yüzünü kuruladı ve kendini toparlamaya çalıştı, ama çok üzgün olduğu belliydi. Sonunda, "Bay Nugent, bize dün gece neler olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordum.

"Keşke bilseydim."

Garson, Nugent için bir şeyler doldurarak döndü ve bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Biz hayır dedikten sonra, dul adamdan San Francisco'ya yaptığı seyahatin nedenlerinden bahsetmesini istedik.

Nugent bize eşiyile birlikte mucit olduklarını ve buraya mağaza alıcılarıyla görüşmeye geldiklerini söyledi. Cebinden elektrikli uçları olan golf topu büyüklüğünde bir küre çıkardı ve bunun Smartlight adını verdikleri bir gece lambası olduğunu söyledi. Smartlight'ın hareketleri algıladığını, interaktif olduğunu ve komşulara, itfaiyeye ve polise kablosuz bağlantı sağladığını kısaca anlattı.

"Sorry'nin buluşu," dedi üzüntüyle. "Hayat kurtarabilir."

"Karınıza zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musunuz?" diye sordum.

"Bizim... aletin üzerinde mi? Whoaaaa. Nesin sen? Sorry'nin bir kalbi vardı.

saldırdı... değil mi?"

"Adli tabip tam bir inceleme yapıyor. Ölüm nedenini henüz belirlemedi." Bu hemen hemen doğrudu.

Nugent'e seyahat planları, evliliğinin durumu ve kendisinin ya da eşinin yüz yüze, telefonda ya da internette tacize uğrayıp uğramadığı hakkında sorular sordum.

Yaslı adamın hiçbir cevabı yoktu ve boş bardağını bıraktıktan sonra odaklanma yeteneği sıfırdı. Müdür onu odasına götürmesi için bir görevli tuttu ve Rich ile ben önümüzde duran iş hakkında konuştuk: Nugent'in mali durumunu, sigorta poliçelerini, internet hayatını kontrol etmek. Ama bu adamda karısını öldürdüğünü düşünmeme yol açacak hiçbir şey görmedim.

Bayan Nugent yere düştüğünde olay yerinde olan kapıcı da dahil olmak üzere gündüz müdürü, kapı ve lobi çalışanlarıyla görüştük. Ciddi ve profesyonel biriydi ve 911'i aramıştı ama bağırışmalar başladığında sırtı sokağa dönüktü.

Üç saat içinde geri dönüp gece personeliyle görüşme planıyla salona geri döndük.

Ortağıma dedim ki, "Erkek kurbanlarımız var, kadın kurbanlarımız var. Yerel halk ve dışarıdan gelenler. Bazılarının durumu iyiydi, bazıları da sokakta yatıp kalkıyordu. Hepsi fırsat kurbanı mıydı? Fail rastgele mi öldürüyor?"

Rich radyoyu kapattı. Bağırışmalarını fark ettim.

Tekrar söyledim. "Nugent'in adını bilgisayarda aratalım." "Anlaşıldı, Captain Obvious."

Brady aradığında Conklin gülüyordu.

"Boksör, Conklin yanında mı?" "O burada."

"Güzel. En sevdiğimiz fen öğretmenimiz dün gece fena dayak yemiştir. Bilinci yerinde ve konuşuyor. Neden San Francisco General'a gitmiyorsunuz?"

Bölüm 63

Connor Grant hastane yatağında yatıyor ve yüksek sesle horluyordu. Gözleri morarmış, burnu bantlanmıştı ve görebildiğim her yeri çürük, ezik ya da sıyrık içindeydi. Cehenneme kadar dövüldükten sonra bir kamyonetin arkasında birkaç mil sürüklenmiş gibi görünüyordu.

Conklin "Kahretsin" dedi.

Kabul ediyorum diye homurdandım.

Connor Grant'e duyduğum tiksintiye rağmen adam için üzüldüm.

Ama zihnimin kendi gündemi vardı. Joe'nun Sci-Tron'dan sedyeyle tahliye edildiğini gördüğüm an gözümün önüne geldi. Neredeyse tanınmaz haldeydi. Ölümle yaşam arasında sallantılı bir çizgide gidip geldiği koma günlerini hatırladım. Şimdi bile bu adam yüzünden acı çekiyordu.

"Bay Grant?" dedim.

Koluna dokundum ve sarsılarak uyandı, sanki ona vuracakmışım gibi geri çekildi.

"Bay Grant, ben Çavuş Boxer."

"Doğru. Ben yapmadım," dedi. "Gözlüklerimi verir misin?"

Parçalanmışlardı ve lenslerden biri ortadan çatlamıştı; sol kolunu kaldıramayınca takmasına yardım ettim. Aman Tanrım.

Grant benden yatağı kontrol eden kumandayı istedi. "Bana ne zaman duracağımı söyle." diyerek kumandayı aldım.

Grant yarı oturur pozisyondayken, ben bir sandalye çektim ve Conklin de aynısını yaptı.

Her zamanki ilk soruyu sordum: "Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?" Grant, "Bir çimento mikseriyle ateşli bir randevum vardı," dedi.

Serum torbasındaki ağrı kesici onu oldukça eğlendiriyordu. Ben de eşlik ettim.

"Çimento karıştırıcısını tarif edebilir misin?"

dedim. Grant baş döndürücü bir şekilde sırttı.

"Sanırım senden hoşlanmaya başlıyorum."

Hislerimiz karşılıklı değildi. Not defterimi çıkardım ve Conklin'in

Röportaj. Uyuşturucu almış olsa bile, Bay Grant hızlı konuşan biriydi.

"Dün gece. Arka kapıyı açtım ve yürüyüşe çıktım. Beni nasıl gördüler bilmiyorum ama kafama bir çanta geçirdiler. Kumaştan yapılmıştı. Kukuleta diyebiliriz sanırım. Sonra yumruklandım. Yere atıldım. Her yerimi tekmelediler. Çığlık attım. Çok yüksek sesle çığlık attığımdan eminim," dedi Grant. "Bayılmış olmalıyım. Hollister Caddesi'nde birkaç blok ötede çöp kutularının arkasında uyandım. Telefonum hala yanımdaydı. Polisleri aradım. Ve işte buradayım."

Pislik herif, kendisini korumakla görevli polislerden kaçmıştı.

Grant'in mahallesini, özelliksiz binaları, loş ışıklandırmayı, canlı San Francisco şehrinin kenarındaki tüm bölgeyi hayal ettim. Fen bilgisi öğretmeninın yaşamak istediği yer burasıydı; izole edilmiş, komşularının geceleri *patlayan* şeylere itiraz etmeyeceği bir yer.

Conklin Grant ile biraz daha konuştu. Bazı soruları tekrar sordu, tutarsızlıklar aradı, hikayesini kilitledi. Silahsız bir şekilde dürttü ve araştırdı ama öğrenecek bir şey yoktu. Çılgın fen öğretmeni saldırganları görmemişti. Onunla konuşmamışlar, herhangi bir koku almamışlar ve onu silahla dürtmemişlerdi.

"Nedense hâlâ hayattayım. Sanırım yarın serbest bırakılacağım."

Conklin, "Geçmiş olsun" dedi ve ben de ekledim, "Lütfen Bay Grant. Bir otele yerleşin."

Bir çift polisi Grant'in hastane kapısında bıraktık ve Brady'ye "Haber yok, ipucu yok, bildirecek pek bir şey yok, Lieu" türünden bir gün geçirdiğimizi bildirmek için salona geri dönüyorduk ki asansör bankosuna ulaştık ve kapılar açıldı.

Elise Antonelli dışarı çıktı.

"Müvekkilimi ziyarete mi geldiniz?" diye sordu. "Profesyonel bir görüşmeydi," dedim.

Antonelli, "Sanırım iyi olacak. Senin hakkında konuşuyorduk, Çavuş."

"Sadece güzel şeyler söylüyorum sanırım."

Antonelli güldü. "Yakında benden haber alacaksın," dedi ve elini sallayarak Grant'in odasına doğru yöneldi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Conklin. Kapılar nihayet açılana kadar asansör düğmesine tekrar tekrar ve sertçe bastı. İçeri girdik.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu ortağım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Ve bunu söyleme şeklini de beğenmedim."

Bölüm 64

Tımarhanede ışıklar kapandıktan **sonraydı**.

Koğuşun içinde, Mikey yan yataktan "Uyuyamıyorum," dediğinde Neddie en sevdiği uyku pozisyonundaydı.

Neddie son anılarla öylesine doluydu ki, o da uyuyamıyordu. "Bana hikâyeyi anlat," dedi Mikey.

"Kaleden başlamamı ister misin?" "Tamam..."

hayır," dedi Mike. "Baştan başla." "Kenara kay,"

dedi Neddie Lambo.

Mike, "*Scooch*," diye bağırdı ve yatağını Neddie'ninkine doğru iterek yorganın altına girdi. Dışarıdaki Hyde Sokağı'nın trafiği duvarlara yumuşak ışık çizgileri düşürüyordu. Mike ve Neddie'nin etrafında, Altıncı Koğuş'taki diğer hastalar uykunun çeşitli aşamalarında idi.

"Devam et," dedi Mike. "Ben hazırım Neddie."

Neddie Mikey'ye hayat hikâyesini belki yüz kez anlatmıştı. Tavşanı bunun korkunç bir peri masalı olduğunu düşünüyordu, çünkü Neddie öyle anlatıyordu.

"Eskiden bir kız kardeşim vardı," dedi Neddie.

Mike dedi ki, "Uh-huh, uh-huh. Victoria." Derin bir iç çekti ve Neddie'ye bakacak şekilde yan yattı.

Neddie küçük kız kardeşini çok iyi hatırlıyordu. Glen Park'ta sakin bir sokakta dul anneleriyle birlikte yaşarlarken o yedi, Vicky ise dört yaşındaydı. Vicky çok sevimli ve komikti, mükemmel yüz hatları ve yumuşak gamzeli elleri vardı.

Anneleri Vicky'ye "mükemmel küçük kızım" diyordu ve bu Neddie'yi çok üzüyordu, çünkü annesinin normal bir beyne sahip, "her ebeveynin katlanamayacağı" bodur bir hayata mahkum olmayan güzel bir çocuğa sahip olduğu için ne kadar rahatladığını biliyordu.

Neddie Mike'a, "Vicky yirmi çeşit belaydı," dedi. "Bana çeşitlerini söyle."

Neddie üç tanesini sıraladı: "Gürültücü, meraklı, otoriter," ve hikayenin bu kısmını hızlıca geçmek isteyerek, "Acı çekmedi. Nefes almayı bıraktıktan sonra onu biraz hırpalamak zorunda kaldım ki herkes bunun

"Beni bu kadar kızdırdığı için onun hatası."

"Uh-huh," dedi Mikey. "Saçlarını kesmişsin. Ve parmaklarını. Ve parmaklarını tüm bedensel lahanalarının içine soktun."

Neddie'nin avukatı Bay Paul, Neddie'ye öyle sorular sormuştu ki Neddie yargıca Vicky'ye yaptıklarının *yanlış* olduğunu bilmediğini nasıl söyleyeceğini biliyordu. Bu da mahkemeye çıkmak için akli dengesinin yerinde olmadığı anlamına geliyordu.

"Sayın Yargıç. O sadece yedi yaşında," demişti avukat.

Neddie hapse girmemişti. Bu onun aptal olmanın değerine dair ilk gerçek hayat dersi olmuştu.

Mikey, Neddie'nin bir sonraki durağı olan Johnston Gençlik Islahevi'ni duymaya bayılıyordu; Neddie yedi yaşındayken bile bunun tamamen cehennem azabı ve tamamen yanlış olduğunu biliyordu.

Mikey, "Şimdi bana Şato'yu anlat Neddie," dedi.

Hapishane, her katı bir alt kattan daha küçük olan kırmızı tuğlalı eski bir binaydı.

"Büyüktü, Mikey. Mumları, bayrakları ve tabii ki bir zindanı olan dev bir kırmızı çikolatalı pasta gibi. Mmmmmwah-hah-hah."

Mikey, "Mmmmmwah-hah-hah," dedi ve daha fazlası için yalvardı.

Neddie, bir köpeğin sığabileceği büyüklükteki karanlık ve küçük hücrelere tekrar tekrar dönerek, bu dağınık tesisi hastalıklı ayrıntılarla anlattı. Mahkumlar rastgele ve genellikle deneysel tıbbi bakım alıyor ve arada bir elektrikli yıkayıcı ile hortumla yıkanıyor. Yemekler lapa haline getirilip "beslenme somunu" olarak pişiriliyordu. Pencere küçük, yüksek ve parmaklıklıydı. Tuvaletler berbattı. Bütün gün, bütün gece süren çığlıklar dayanılmazdı ve iki yüz mahkum kafeslenmediğinde, zincirlenmediğinde ya da zindanda tecrit edilmediğinde kanlı kavgalar ve intiharlar oluyordu. Neddie için Johnston Islahevi hayatta kalma konusunda hızlandırılmış bir kurstu.

Bu pasif olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Neddie yine Mikey'e, "birisinin" *"kendisine bir bardak süt vermeyi reddettiği için"* bir hemşirenin boynunu kırmasının ardından Johnston Gençlik Islahevi'nin kapatıldığını söyledi.

Hiç pişmanlık duymuyordu. Nursey ona, oğlundan hem korkan hem de ondan tiksinen annesini hatırlatmıştı ve Johnston'a kapatılır kapatılmaz, hiçbir adres bırakmadan çok uzaklara taşınmıştı.

Neddie ondan bir daha haber alamadı.

Johnston kapatıldığında, "genç suçlular" eyalet çapındaki diğer tesislere dağıtıldı ve Neddie Hyde Street Psikiyatri'ye götürüldü. O sırada on iki yaşındaydı ve Hyde ve Seek Loony Bin, Johnston'a kıyasla bir tür cennet gibi görünüyordu.

Yiyecek grupları tanımlanabilir ve genellikle lezzetliydi. Gerçek psikiyatristler vardı.

ve doktorlar Neddie'nin tam olarak neyi olduğu konusunda hemfikir olmasalar da onunla ilgileniyorlardı.

Neddie biliyordu. O bir dahiydi. Nadir bulunan türden bir dahi.

Ve otuz yıl önce, on sekiz yaşına geldiğinde, ayrıcalıklar elde etmişti.

Neddie Mikey'e, "Nurse'y'i kim öldürdüyse isimsiz bir kahramanmış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Mike? Asla övgü almadı. O korkunç yaşlı kadını kimin öldürdüğünü kimse bilmiyordu."

Yan yataktan sessizlik.

Neddie uyuyan Mikey'nin battaniyelerini üzerine örttü ve yerleşti. Kapının hemen dışındaki hemşire odasındaki bilgisayardan eski gösteri müzikleri geliyordu. Bu güvenli ve rahat kozanın içinde Neddie Bin'deki hayatını sevgiyle düşündü.

Burada seviliyor ve ona güveniliyordu. Belki bir gün Neddie Lambo hak ettiği saygıyı görürdü. Belki değil. Bundan emindi.

Çünkü bunu *kesinlikle* hak etmişti.

Bölüm 65

Telefonumun alarmı çaldı ve uzun bir süre yataktan kalkacak gücü kendimde bulamadım.

Ama seçim benim elimden alınmıştı. Martha bana yarım yamalak bir yüz bakımı yaptı, Julie tam gırtlaktan ağlamasının ilk notalarını yükseltti ve eğer hızlı hareket etmezsem işe geç kalacaktım.

Kozamdan fırladım ve doğruca Julie'nin odasına gittim. Onu kucağıma aldıktan sonra Bayan Rose geldi ve birlikte küçük kız için yemek, köpek gezdirme ve benim için bol şekerli kafein içeren sabah rutinini başlattık. Bayan Rose bulaşık makinesini çalıştırırken ben de televizyon haberlerini kontrol ettim.

Connor Grant'ın avukatı Elise Antonelli, San Francisco General Hastanesi'nin önünde bir basın toplantısı düzenliyordu ve yara bere içinde, sargılı ve donuk bakışlı müvekkili de onun yanında duruyordu.

Antonelli şöyle diyordu: "Müvekkilim adına, Çavuş Lindsay Boxer hakkında San Francisco Polis Departmanı İç İşleri Bürosu'na şikayette bulunuyoruz. IAB, vatandaşlara ya da diğer polis memurlarına karşı işlenen suçları soruşturmakla görevlidir.

"Çavuş Boxer'ın davasında, kişisel özgürlüğün hukuka aykırı olarak ihlal edildiğini, yani haksız yere hapsedildiğini iddia ediyoruz.

"Ayrıca müvekkilim hakkında yalan söylediğini ve müvekkilimin yirmi beş cinayetten yargılanmasına neden olduğunu iddia ediyoruz. Müvekkilim yargılandı ve jüri tarafından tüm suçlardan suçsuz bulundu, ancak bu davanın yarattığı kamuoyu Bay Grant'ın hayatına yönelik ölümcül saldırılarla sonuçlandı."

Elise Antonelli gazetecilerin sorularını engellemek için elini kaldırdı.

"Bu sabah Belediye Başkanı ile yaptığımız görüşmede, Çavuş Boxer'ın kapsamlı bir şekilde soruşturulacağı ve hatalı bulunması halinde SFPD'den ayrılacağı, yani kovulacağı konusunda teminat aldık."

Basın artık kısıtlanamazdı. Her taraftan sorular geliyordu ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Antonelli'nin soruşturulduğuma dair kamuoyuna yaptığı açıklama çok gerçekti ve beni bir tür şoka soktu. Ağzım açık bir şekilde tüpe baktım, parmaklarım karıncalanıyor, gözümün önünde lekeler uçuşuyordu.

Bayan Rose mutfaktan seslendi, "Ne dedi?"

Televizyonu kapattım ve Bayan Rose'u Connor Grant'in dövülmesi ve *birilerine* zarar vermek istemesine şaşırmadığım konusunda bilgilendirdim.

"O bir fırsatçı ve bu onun hakkında söyleyebileceğim en nazik şey," dedim ona. "Ben iyi olacağım. İyi olacağım."

Bana hem sert hem de sorgulayıcı bir bakış attı. Beni iyi tanıyordu. Çok endişelendiğimi biliyordu.

Yarım saat sonra, hayali görünmezlik pelerinimi giyerek arka kapıdan salona girdim ve merdivenlerden yukarı koştum. Ekip asistanımız Brenda, boğa ağılına adımımı atar atmaz beni yakaladı. "Çok popülersin," dedi ve Brady, Jacobi, yeni halkla ilişkiler müdürümüz Nash ve Len Parisi ile benim için planladığı bire bir görüşmelerin listesini uzattı. Parisi'den gelen bir not da vardı: "Sendika temsilciniz ve listedeki kişiler dışında kimseyle konuşmayın."

Temsilcim mi?

Korkmuştum. Yanlış bir şey yapmamıştım. Ama ya Grant'in haklarını ihlal ettiğim için bir şekilde sorumlu bulunursam? O zaman ne olacaktı? Kaynaklarım sınırlıydı. Joe çalışmıyordu. Ve işten çıkarıldıktan sonra, bir daha asla polis olarak çalışamayabilirdim.

Masamdaki sandalyeye çöktüm ve Parisi'nin onay listesinde olmaması umurunda değildi, Conklin'e her şeyi anlattım. Daha sonra üst düzey yöneticilerle toplantılarıma gittim ve Joe'yu aradım. Yangın merdivenlerindeki koltuğumda bir saatten fazla konuştuk.

Claire, Cindy ve Yuki ile akşam yemeği için müsait olup olmadığını sormak için aradığımda, çılgına dönmüştüm.

Claire'e dedim ki, "Tanrım, yemeğe evet. Connor Grant yirmi beş kişiyi öldürdü ve *benim* peşimden *mi geliyor?* Hepinizi görmek istiyorum, gerçekten çok kötü."

Bölüm 66

İşten sonra uzun zamandır Kadın Cinayet Kulübü'nün merkezi olan Susie's Café'ye gittim. İlk ben geldim, arka odadaki "bizim" standımıza el koydum ve bir sürahi bira sipariş ettim.

Daha sonra Yuki ve Cindy gelip karşımdaki koltuğa oturdular. Cindy, "Aman Tanrım, Lindsay, Grant'in seni şikayet etmesiyle ilgili hikaye nedir?" dedi.

Yuki, Cindy'ye bir bira doldurdu ve "Biraz gerginsin Cin. Bunu içene kadar tek kelime etme."

"Oh, hayır. Bana birayla işkence mi yapacaksın?"

Yuki güldü, bu da benim ruh halimi düzeltti ve melodik kıkırdamasının menzilineki altı ya da yedi kişi üzerinde de benzer bir etki yarattı. Cindy küçük şakasına böylesine büyük bir kahkaha atılmasından memnun görünüyordu ve ben de bardağımı yeniden doldurdum. Henüz gülmüyordum. Biranın bana yardımcı olabileceğinden emin değildim.

Tam o sırada Claire sert bir rüzgâr gibi geldi ve diğer masalarla bizimki arasında gidip gelirken gümüş takımları yere düşürdü. Özür diledi, bir kaşığı almak için eğildi ve başka bir masaya çarparak daha fazla gümüş eşyayı dağıttı. Yuki o dar koridorda Claire'e yardım etmek için çabalarken garsonumuz domuz eti dolu tabakları dengeleyerek durdu. Herkes bizim sakar çeteye gülüyordu.

Claire, Lorraine'e, "Senin işini kolaylaştıracamız," dedi.

Salı Gecesi Spesiyali olan, tabağı yedi dolarlık baharatlı karides yemeği sipariş etti. Sonra Claire benden şikayet hakkında bildiklerimi anlatmamı istedi.

Ama kimseyle konuşmamam gerekiyordu, değil mi?

Claire'e, "Hayır, Parisi'den sessiz kalmam konusunda emir aldım, o yüzden sen devam et," dedim.

"Emin misin?"

"Konuşmaya başla Claire, yoksa biri senden önce davranacak."

"Tamam o zaman," dedi. "Şunu dinleyin. Sarah Nugent'ı Amiral Dewey Oteli'nin önünden alan acil yardım görevlilerinden biri, o anda fark etmediği bir şeyi hatırladı."

Tüm dikkatimiz Claire'deydi. Forks havada durakladı. "Ne hatırlıyordu?" Ben sordum.

Claire, "Olukta tıbbi bir şişe görmüş. Şimdi o ve ortağı otele gidiyorlar ve bu boş şişeyi buluyorlar. Üzerinde 'süksinilkolin' yazıyor."

Cindy, "Bu da ne?" diye sordu.

Claire, "Sux renksiz, kokusuz bir kas gevşetici, öncelikle entübasyon için kullanılan kısa süreli bir paralitiktir," dedi. "Damardan uygulanabilir. Kas içine de enjekte edilebilir."

Dedim ki, "Nereye varmak istediğini anlıyorum. Kurbanlara bunun enjekte edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Mantıklı," dedi Claire. "Damar yoluyla kullanılırsa, sux bir ya da iki dakika içinde etki eder. Eğer solunum cihazına bağlı değilseniz, nefes almanız durur ve ölürsünüz. Kas içine verildiğinde felcin etkisini göstermesi daha uzun sürüyor, yani bir dakika kadar daha zaman kazanıyorsunuz ama sorun yine aynı. Solunum cihazına bağlanmazsanız ölürsünüz."

Yuki ona "Neden toksikoloji ekranları bunu almadı?" diye sordu.

Claire, "Çünkü sux metabolize olarak süksinata dönüşür. Bu hepimizin kanında doğal olarak bulunan bir maddedir, bu yüzden -çok hızlı bir şekilde- tespit edilemez. Sanırım dumanı tüten silahımızı bulduk, Linds. Bundan eminim. Şişe laboratuvara gidiyor. Dua edelim de CSI üzerinde parmak izi bulsun, tamam mı?"

"Elbette" dedim.

Claire, "Hepiniz şaka yaptığımı düşünüyorsunuz" dedi.

Ellerini kavuşturdu ve gözlerini kapattı. Susie'nin gürültülü, köri kokulu Karayip lokantasında, çelik davul sesleri ve kahkahalar kulaklarımızda, Claire'in yolundan gittik.

Olay Yeri İnceleme'nin küçük bir şişe üzerinde seri katile ulaşmayı sağlayacak parmak izlerini bulması için dua ettik.

Gerçekten dua ettik.

Bölüm 67

Cindy tuvaletten masaya döndüğünde Lindsay'nin gitmiş olduğunu gördü.

Yuki, "Üzgün olduğunu ama eve gitmesi gerektiğini söyledi," dedi. Cindy, "Ah, dostum, onunla konuşmak istiyordum," dedi.

"Koşarsan onu hâlâ yakalayabilirsin."

Cindy, "Hemen döneceğim," dedi ve kapıdan çıkıp Montgomery'ye doğru hızla ilerledi. Lindsay'in arabasını bulmak için her iki yöne de baktı ve Explorer'ının karşı şeritten Susie'ye doğru geldiğini gördü.

Cindy ona el salladı. Lindsay yavaşlayarak durdu ve "Yarışıyorum Cin. Bayan Rose'un kızıyla randevusu var ve her an çıkabilir. Seni yarın arayayım mı?"

"Tamam," dedi Cindy. "Yakında konuşuruz."

Cindy'nin uyumadan önce yapması gereken işler vardı. Ve bu onu paniğe sürüklüyordu. Lindsay'e kalp krizi gibi görünen ama muhtemelen öyle olmayan ani ölümlerle ilgili bir haber yapacağını söylemek istemişti. Lindsay'nin iznine ihtiyacı yoktu. Masada konuşulan hiçbir şey kayıt dışı değildi ve ayrıca, haberi zaten iyi bir şekilde ele almıştı.

Claire haftalar önce adli tabiplik ağında bir BOLO yayınlamış, nedeni bilinmeyen bir şekilde aniden ölmüş gibi görünen insanlardaki iğne izleri hakkında bilgi istemişti. Başkalarının da bu ağa erişimi vardı. Örneğin *Chronicle* abone olmuştu, *Daily News* da öyle. Cindy Rich'ten teyit istemişti. O da onaylamıştı.

Ona gizli bir şey söylememişti ama henüz kırk bir yaşında olan Sarah Nugent iki gün önce otelinin önünde öldüğünde bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştı - ölüm nedeni bilinmiyordu.

Lindsay davanın baş araştırmacısıydı.

Ondan bir alıntı almak usuldendi ama Cindy'nin buna ihtiyacı yoktu. Yapması gereken, haberi başka bir gazete yayınlamadan önce duyurmaktı. Üzerinde "süksinilkolin" yazan boş şişeye gelince, ihbarın soruşturmaya yakın anonim bir kaynaktan geldiğini yazabilirdi.

Ama yazmalı mıydı? Hikayeyi Lindsay "Elbette" demeden yazmalı mıydı?

Devam et" mi?

Cindy restorana geri döndü ve Key lime turtası ve çay için kızlara katıldı. "Kayıt dışı" pek geçerli değildi, çünkü arkadaşlarının söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Lindsay'i düşünüyordu.

Lindsay'in izni olsun ya da olmasın, hikayeyi yazmak zorundaydı. Gazetecilik bir *hobi* değildi. Gerçeği yazmak için halka karşı sorumluluğu olan bir işti. Ayrıca, bu *onun* işiydi.

Çek ödendikten sonra Cindy Rich'i aradı ve eve doğru yola çıktığını haber verdi. Arabayı sürerken hikâyeyi zihninde düzenledi ve Rich sabah kahvesini içmeden önce hikâyeyi yayıncının posta kutusuna gönderebileceğini düşündü.

Evden bir blok uzaktayken Lindsay'i aramayı denedi ve o açmayınca mesaj bıraktı.

"Linds, ara beni lütfen. Sarah Nugent haberini yayınlamak ve daha önce kalp krizi geçirdiği varsayılan kişiler hakkında konuşmak istiyorum. Claire'den ismen bahsetmeyeceğim. Ama senden bir alıntı yapabilirim."

Hikaye kafasının içinde kendi kendine yazıyordu. Cindy kelimeleri yazıya dökmeye başlamak için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 68

Julie için kahvaltı **hazırlıyordum**, arka planda televizyon açıktı, o sırada Kanal 5'ten muhabir Susan Steinhardt'ın "Son dakika haberi. San Francisco'da başlangıçta *kalp yetmezliğine* bağlanan bir dizi ölümün cinayet olduğu ortaya çıktı."

Tekrar söyler misin?

Ocağı kısmış ve sesi yükseltmiştim. Bayan Steinhardt setteydi, siyah saçları mükemmel bir şekilde dalgalanıyordu ve bana hiç de havalı gelmeyen raporunu soğukkanlılıkla sunuyordu.

"*San Francisco Chronicle*'dan kıdemli polisiye yazarı Cindy Thomas bu haberi birkaç dakika önce verdi. Beş kadar kurbanın süksinilkolin adı verilen felç edici bir ilacın enjekte edilmesi sonucu öldüğünü yazıyor.

Steinhardt, "Kaynaklarını 'soruşturmaya yakın kişiler' olarak veren Bayan Thomas'a göre, kurbanlar sokakta saldırıya uğradı ve bilinmeyen bir saldırgan tarafından bu ilaç enjekte edildi" dedi. "Gelişmeler bize ulaştıkça sizlerle paylaşacağız."

İmkânı yok. Cindy soruşturmamızı *halka* duyurmuştu.

Telefonumu kaptım ve Cindy'yi aradım ve "Merhaba" der demez, tüm silahlarımı ateşleyerek ona saldırdım.

"Cindy, ne oluyor? Bektan bir hikaye mi anlattın? Katil artık onun peşinde olduğumuzu biliyor. Soruşturmamızı zorlaştırdın ya da *imkansız* hale getirdin, bu yüzden haberin için tebrikler ve çok teşekkürler."

Sonra da kapattım. Tuvalet düşürmenin yanı sıra, cep telefonlarıyla ilgili en kötü şey, onları beşiğe vuramamanızdır. Ama yine de Julie'nin yulaf ezmesine dönmeden önce telefonumu sertçe tezgâha vurdum.

Tam o sırada Bayan Rose bir çay gülü parfümü bulutu içinde geldi ve "Kızlar, ben geldim" diye seslendi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, "İyi misin?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

"Julie iyi mi?" "O

iyi."

"Hemen döneceğim," dedi Bayan Rose. Zıplayan, sıçrayan, ciyaklayan Martha'yı tasmaladı ve yürüyüşe çıkardı.

Telefonum çaldı.

Tereddüt ettim. Sonra cevap verdim. "Ne var, Cindy? Ne?"

"Beni dinle Lindsay," dedi. "Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylediğin günler resmen sona erdi."

"Bana bunu yapma."

"Bunu sana veriyorum ve eğer bunu kabul edemezsen arkadaş olamayız."

Öfkesi ve kızgınlığı karşısında o kadar afallamıştım ki, gerçekten verecek bir cevabım yoktu.

Dedi ki, "Önce seninle konuşmaya çalıştım, iki kez. Sokakta, hatırladın mı? Sonra aradım ve mesaj bıraktım. Geri dönmedin. Daha da önemlisi, ben artık bir muhabir değilim. Ve senin küçük kız kardeşin de değilim. Seninle ve Rich'le kaç suçu çözdüğümü biliyor musun? Çok fazla. Hatırladın mı? *Sana* silah doğrultan bir *katili* vurmuştum. Birini *öldürdüm*. *Vuruldum*."

"Hatırlıyorum," dedim. Ses tonum biraz düşmüştü. Beni duyduğundan emin değildim.

"Ben oyunu kuralına göre oynarım," dedi Cindy. "Claire söyleyene kadar sux'u bilmiyordum, ama onun adını kullanmadım ve bu arada, dün akşam yemeğinden önce bu hikayeyi *toplarım*. Claire bunu eyaletteki tüm adli tabiplere ve patoloğlara kendisi ilettili."

"Ben kırmısaydım başkası kıracaktı. Ben işimi yaptım. Söyleyeceklerim bu kadar, Lindsay. Dürüstlüğümü ve işimi sana kanıtlamaktan bıktım."

Konuşamıyordum. Hâlâ kızgındım ama utanç ensemleri ısıtmaya ve gözlerimi yere dikmeye başlamıştı. Ve sonra telefon kapandı.

Küçük kızımı temizledim ve işe gitmek için hazırlandım. Vicdan azabımı görmezden gelmeye çalıştım ama kendimi bundan kurtaramazdım. Telefonumu elime aldım ve Cindy'yi aradım.

Cevap vermedi.

Mesaj bıraktım.

"Cin, özür dilerim. Haklısın. Ben hatalıyım. Seni sonra arayacağım ama şimdi özür dilemem gerek. Kızgın kalma. Bunu halledebiliriz. Ara beni."

Bölüm 69

Neddie gazeteyi bodrumdaki çöp odasında, dağ gibi yığılmış çöp torbalarının yanında **buldu**. Manşet ona hızlı ve sert bir yumruk gibi geldi.

Gizli Katil Şehrimizde Dolaşıyor

Bu o muydu?

Gazeteyi kaptı ve haberi hızla okudu. Kurban Sarah'tı. Nugent, otelin dışında sıkıştırdığı kadın. Kadının ve kocasının bir fotoğrafı ve kapıcıdan alıntılar vardı ve -hayır-hayır-hayır-hayır- kolluk kuvvetleri sux şişesini bulmuştu. Cebine geri koymaya çalışırken karıştırmış olmalı.

Makalenin ikinci sayfasını gözden geçirirken Neddie'nin elindeki kâğıt titreyip sarsıldı. Bir tanık var mıydı? Görülmüş müydü? Yaptığı şeyi tanımlayan iki kelimedenden başka bir şey bulamadı: *Gizli Katil*.

İsim hoşuna gitmişti. Kulağa epik geliyordu. Kulağa film ismi gibi geliyordu. William H. Macy onu oynayacaktı, Edward Lamborghini. Oh, adamım. Ama bu düşünce ne kadar heyecan vericiyse, bir o kadar da korkuyordu. Bunca zaman ve onca cinayet boyunca tanınmayı dilemişti. Şimdi bunu elde edebilirdi.

Ödemeye hazır mıydı?

"Sakin ol Neddie," dedi kendi kendine. "Sakin ol."

Gazeteyi tam olarak bulduğu yere geri koydu. Embarcadero'da kendisini sorgulayan iki polisi düşündü. Bu ilk uyarıydı ve şimdi bu gazete haberiyle birlikte bu ikinci uyarıydı.

Kalmalı mı yoksa gitmeli mi?

Dikkatli davranırsa, aşırı tepki vermezse, güzel bir gece uçuşu yapabilirdi.

Sokağa açılan metal kapının kilidini açıp kapıya yaslandı ve seçeneklerini değerlendirdi.

Geçtiğimiz otuz yıl boyunca zihninde San Francisco'nun üç boyutlu bir şemasını çıkarmıştı. San Francisco'yu merkez alan beş mil karelik bir alanda yürümüşü.

Tımarhanenin üstünü ve altını. Her paslı kilidi ve bodrum kapısını, her ara sokağı ve kötü aydınlatılmış yolu biliyordu ve sonra nereye gideceğini biliyordu.

Zihninde burayı, Washington Meydanı'nı, Aziz Peter ve Paul Kilisesi'nin canlandırıcı manzarasını, evsizleri ve parktaki diğer ayaktakımını görüyordu. Parkta kimse ona bakmıyordu. Orada görünmezdi. Özgürdü.

Gece altmış iki derece gibi hoş bir sıcaklıktaydı.

Neddie birkaç temiz nefes aldıktan sonra bir buçuk blok kuzeye, asfaltın kaldırımla bulunduğu yerde bir ızgara bulunan Joice Sokağı'na doğru yürüdü. Bu ızgarayı daha önceki bir gezisinde yontarak açmıştı ve şimdi de zorlayarak açtı. Metal gıcırdadı ve metal merdivene ayak basana kadar kaldırıma tutunarak cereyanlı bir açıklığın içine düştü.

Su damladığını duydu ve Merkez Metrosu için henüz inşa edilmekte olan yeni tünele girerken serin hava onu karşıladı.

Tünel muazzamdı. Cebinden kalem fenerini çıkardı ve karanlıkta park etmiş ağır makinelerin -asansörler, burgular ve bekoların- üzerinde gezdirdi. Sonra yeni döşenmiş tren raylarının arasından kuzeye yöneldi.

Sıçanlar koşuşturdu. Koşu ayakkağıları alçak gelgite çarpıyordu. Işığını yeni dökülmüş beton duvarlara tutarak çıkışı aradı ve sonra ışığı duvardaki merdiveni öptü.

Neddie el fenerinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve el ele tutuşarak otuz metre tırmandı, sonunda omuzlayarak kanalı açtı. Bir an sonra tatlı havayı ve gece uçuşunun geniş özgürlüğünü içine çekti. Koştı; duvarları itti ve San Francisco'nun heyecan verici topografyasının zirvelerini ve vadilerini dolaştı.

Cordelia Caddesi'ne ulaştığında hâlâ uçuyordu. Yavaşladı ve üç gencin arkasına takıldı, Powell'a giden yol boyunca şakalaşıp gülüşürken onlarla aynı anda geride kaldı.

Neddie parka girişini hayal ediyordu, derin düşüncelere dalmıştı, gözlerini yere indirmişti ki yumuşak ve esnek bir şeye çarptı. Bu çok büyük bir adamdı.

Neddie'ye yetişkin bir lise futbolcusu gibi görünen iri adam, "Hey. Önüne baksana," dedi.

Sonra da "Sen deli misin?" diye ekledi.

"Ben *iyiyim*. Benim hatam," dedi Neddie, sesini falsetto aralığına yükselterek.

İri adam çantasını ve gazetesini toplamak için eğildi ve yoluna devam etti. Sonra sanki aklına yeni bir düşünce gelmiş gibi durdu ve Neddie'ye bakmak için döndü.

Neddie nedenini anladığını düşündü.

Şu gazete manşeti: ZEHİRLİ KATİL. Neddie'yle ilgili bir şey koca adamı çok fazla düşündürmüştü. Gözlerindeki yırtıcı zekâyı, Neddie'nin her zaman saklamaya çalıştığı o bakışı görmüştü. Ve koca adam bu bakış karşısında felç olmuştu.

Neddie tanındığını sandı. Bunu yüksek sesle söyledi. "Uh-oh."

Çabucak eli cebine gitti ve yumruğunu dolu bir keskinin etrafına sardı. Daha önce hiç başı belaya girmemişti ama iri adam ona bakıyordu. Bu farklıydı. Adam dövüşmek istiyordu.

Neddie'den 60 kilo daha ağırdı. Ama ne olmuş yani? Neddie hazırды. Büyük adama baktı ve "Oyun başlasın" dedi.

Dördüncü Bölüm

Bölüm 70

Conklin ve ben masalarımızda çalışıyorduk ki Claire kanlı bir cüppe ve kep giymiş olarak ekip odasının kapısından içeri girdi, maskesini indirmişti ve aklında büyük bir şey olduğu anlaşıyordu.

"Sux şişesiyle ilgili bir raporun var mı?" diye sordum.

"Hâlâ bekliyorum. Evime gelmeni istiyorum.

Görmeni istediğim biri var."

"Telefonunda bir sorun mu var?" Conklin en iyi arkadaşıma sordu.

"Aramalarım, Müfettiş, sesli mesaja düştü. Bu da benim İkınız de." Oh.

Üçümüz itfaiye merdivenlerinden gürültüyle indik, arka kapıdan geçtik ve Claire'in "evine", adli tabibin ofisine doğru yürüdük.

Bekleme odasından geçtik, kapıdaki görevliyi ve Claire'i görmek için bekleyen kolluk kuvvetleri kalabalığını atlattık. Bir elini kaldırdı ve bir adım bile atmadı, "Şimdi olmaz!" der gibiydi.

Claire'in ofisini geçtik ve koridorda ilerlemeye devam ettik, ta ki Claire süper soğuk otopsi odasına açılan paslanmaz çelik kapıları zorlayana kadar. Rich ve ben onunla kaldık, ışıkların altında yüzüstü yatan cesedin bulunduğu masanın yanında durduk.

Claire, "İğne etiketi yine yapışmış. En azından öyle görünüyor. Ralph Beardsley ile tanışın, Mali Müşavir, Öldü, RIP."

Bay Beardsley elli yaşlarında, iri yapılı, siyah bir erkekti. Claire adamın başını yana çevirerek, "Şuraya bak," dedi. Boynunda bir ısırık izi vardı. Claire çarşafı indirdi ve bana adamın sol göğüs kafesinde ortasında bir iğne izi olan bir çürük gösterdi.

Dedim ki, "Vay canına. İğne çıkartması ilk defa mı vücudun ön tarafına vuruyor?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Yani bu bir yüzleşmeydi," dedim. "Kurban katilini gördü." "Hiç şüphe yok. Ve karıştırdılar."

Çarşafı adamın mahrem yerlerinin üzerine örttü ve bize adamın geri kalanını gösterdi. Diğer taze çürükleri gösterdi, benim saydığımı göre dört tane; göğüs kafesinin altında bir tane, yan tarafında büyük bir tane, sağ kalçasının üstünde bir tane ve sol kaval kemiğinde bir tane.

"İyi haberlerim var."

Claire'e baktım. Tahmin bile edemiyordum.

"Yaşayan bazı insanlar katili iş başında görmüş." Tekrar söyler misin? "Tanıklar mı var?"

Claire, "Karı koca arabalarından vurulduklarını görmüşler. Bir kruvazör çağırılmışlar. İşte," dedi ve bana bir kağıt parçası uzattı. "Yeni iletişim bilgileri, sıcakken al."

Bölüm 71

Tanıklar Lynn ve Ray Schultz otuzlu yaşlarındaydı, North Beach'te bir içki dükkânları vardı ve yıllık içki dükkânı soygunları istatistikleri göz önüne alındığında, Schultz'ların oldukça dikkatli olduklarına bahse giriyordum.

Conklin ve ben onlara Mülakat 2'de kahve ikram ettik, karşılarında sandalyeler koyduk ve çalışmaya başladık.

Ray Schultz, "Dün gece, saat dokuzdan sonra, marketten eve dönüyorduk. Arabayı ben kullanıyordum. Hava karanlıktı ve ben sokağı izliyordum. Lynn, onlara sen söyle tatlım."

Lynn Schultz, "Union Caddesi'ndeki ışıklarda durmuştuk." dedi. Mavi cilalı tırnağıyla masanın üzerine bir çizgi çizdi.

"Pencereden dışarı, kaldırımdaki boş mobilyalara bakıyorum. Ve koyu renk kıyafetler giymiş, gözleri aşağıda yürüyen, ufak tefek, tuhaf görünümlü bir adam görüyorum.

"İşte." Hayali yol boyunca hayali bir noktada masaya bir çentik attı. "Bay Beardsley'e çarpıyor, o da gazetesini ve çantasını düşürüyor."

Lynn Schultz şimdi oldukça hareketliydi. Dedi ki, "Kağıt her yere savruluyor ve Bay Büyük kızgın görünüyor. İkisinin arası bir metre kadar açıktı ve karşı karşıyadılar. *Aman Tanrım* diye düşündüm ve duyabilmek için camı açtım. Ve Bay Büyük diğerine bir isim taktı. "Seni küçük çalgın karides" gibi bir şey.

"Ve küçük adam 'Hadi bakalım' dedi ve Bay Büyük'ün suratına doğru yaklaştı. Yani, agresif ve evet, *çalgınca*. Bay Büyük diğer adamdan iki tane yapabiliirdi.

"Ve Bay Büyük, Bay Küçük'ü *ön koluyla* iter."

Kocası şöyle dedi: "Ben görmedim ama Lynn'in tarif ettiği şey bir futbol hareketi. Bir defans oyuncusunun blokçuyu itmesi gibi. Buna önkol titremesi deniyor-"

"Ve küçük olan yere düşüyor," dedi Lynn Schultz. "Sanki yaralanmış gibi yavaşça ayağa kalkıyor ve elleri dizlerinin üzerinde bir saniye öylece duruyor, sonra *pat* diye Bay Büyük'ün üzerine bir erkek kedi gibi atlıyor ve sanki onu *boynundan* ısırtıyor gibi görünüyor ve bu Bay Büyük'ün dengesini bozuyor ve şimdi yerde."

Lynn Schultz şimdi her şeyi canlandırıyor.

"Ve küçük adam yerde, dirseğine dayanmış gibi duruyor ve o pozisyondan bir tekme savuruyor ve büyük adamı kaval kemiğinden vuruyor, tam buradan," dedi bacağını dizinin hemen altından sıvazlayarak.

"Büyük adam sırt üstü yere düşer ve bir saniye içinde küçük olan onun üstüne çıkar, kolunu yukarı kaldırır ve Bay Büyük'ün göğsüne yumruk atar gibi yapar."

Aman Tanrım. Bu, Bay Beardsley'in göğüs kaslarına nasıl ve neden iğne batırdığına dair soruma cevap oldu.

Ray Schultz şöyle diyordu: "Bunu şimdi görüyorum. Bay Büyük miyavlıyor ve başı belada. Şimdi ışık yeşile dönüyor. Kornalar çalıyor. Gitmeye başlıyorum ama Lynn bana kaldırıma çekip 'bir şeyler yapmam' için bağılıyor.

"Kenara çektim. Dışarı çıktım. Küçük adam *gitmişti*, hiçbir yerde görünmüyordu. Koşup Bay Beardsley'in yanına gittim, boğazını tutmuş nefes almaya çalışıyordu. Ama yeterince hava alamıyordu. "911'i ara." dedi.

"Telefonum arabadaydı ama yola koştum ve bir devriye aracına el salladım."

İçimde bir heyecan vardı. Tüm sahnenin neredeyse gözümün önünde gerçekleştiğini görebiliyordum. Bu tanıklar *iyiydi*.

Schultz'lara "Saldırganın küçük adam olduğundan emin misiniz?" diye sordum. Lynn Schultz, "Kesinlikle. Yüzde yüz."

"Tamam. Mümkünse onu bir kez daha tarif edin, elinizden geldiğince" dedim. "Elbette. Tahminen beş iki yaşlarında olabilir. Açık renk saç mı? Şöyle

soluk sarışın. Ceketinin altında bir yaka ya da kapüşon vardı. Ne yazık ki yüzünü göremedim."

Conklin, "Bize çok şey verdin Lynn. İlk iyi ipucumuz."

Beardsley'nin bir gazete taşıdığı da dahil olmak üzere notlar aldım. Eğer manşette GİZLİ KATİL yazıyorsa, belki de bu Beardsley'in merakını uyandırmıştı. Katili o yapmış ve katil de bunu bildiği için Beardsley'i dışarı mı çıkarmıştı?

Conklin şöyle diyordu: "Aklınıza başka bir şey gelirse, herhangi bir şey, doğrudan hattımı arayın. Geldiğiniz için çok teşekkürler."

Elimizde güzel, doğrulanmış görgü tanığı raporları ve iğne etiketinin iyi bir tarifi vardı. Conklin'in dediği gibi, bu bizim ilk iyi ipucumuzdu. İsteyebileceğimden bile daha iyiydi.

Ama daha fazlasına ihtiyacımız vardı. "Tuhaf görünümlü adam" dengesizdi ve sesi de korkusuz gibi geliyordu. Bildiğimiz kadarıyla eskisinden çok daha sık vuruş yapıyordu.

Bu katilin doğrudan bir sonucu olarak kaç vatandaşımız ölmüştü?

Claire'in Lois Sprague'in vücudunda bir çürük bulmasının üzerinden iki aydan fazla zaman geçti.

İğneyi batıranın kim olduğu konusunda o zamanki kadar fikrimiz yoktu. Dört kişi daha ölmüştü.

Katil iş başındaydı.

Bölüm 72

Connor Grant'in İçişlerine yaptığı şikâyet bütün gün aklımdan çıkmadı ve Teğmen William Hoyt tarafından sorgulanmayı beklerken her gece uykularımı kaçırdı.

O Pazartesi sabahı, sert ve kendini işine adanmış sendika temsilcim Carol Hannah Mülakat 1'e geldi ve Connor Grant'ı tutukladığımda söylediğim ve yaptığım her şeyi ve polis teşkilatına çaylak olarak katıldığımdan beri yaptığım veya yapmakla suçlandığım her şeyi gözden geçirdik.

Carol, "Bu şikâyetle Connor Grant'in intikam almak istemesi dışında bir şey göremiyorum. Eğer kaçırdığım bir şey varsa, lütfen şimdi söyleyin."

Avukatıma "Tüm olay on dakika sürdü," dedim. "Her saniyesini düşündüm ve prosedüre uydum. Bundan eminim Carol."

Carol, "Hoyt çizgiyi aşarsa, müdahale ederim." dedi.

IAB'ye yapılan bir şikâyetin işleme konulma şekli oldukça basitti. Mülakata alınıyordum ve mülakatım diğer kaynaklardan gelen raporlarla ve kişisel dosyamla karşılaştırılarak kötü bir davranış kalıbı olup olmadığına bakılıyordu. Eğer yasaları ihlal etmişsem, IAB savcılığa başvuracak ve Parisi bu suçlardan ya da polis prosedürü ihlallerinden yargılanmam için bir neden olduğuna karar verirse, polis komisyonu önünde bir duruşma yapılacaktı. Dava sonuçlanana kadar işimden uzaklaştırılacaktım, ancak suçlamalar reddedilse bile itibarım kalıcı olarak zarar görecekti. Başka bir deyişle, düşünmesi bile beni hasta eden, yaşayan, nefes alan bir kabus olacaktı.

Connor Grant beni dumanı tüten bir yığının altına atmıştı ve sendika temsilcimle yapacağım hazırlık ve onun yanımda olması bu yığının altından kalkmak için en iyi şansım olacaktı.

O öğleden sonra Carol ve ben bölge savcısının ofisine gittik ve Parisi'nin asistanı bizi koridordan geçirerek özel konferans odasına götürdü, her birimize birer şişe su verdi ve kapıyı kapattı.

Ben oturdum. Carol yanıma oturdu ve bekledik. Duvar saatinin saniye ibresinin ilerleyişini izlerken on beş dakika bana on beş yıl gibi geldi. Sonra kapı çalındı ve Teğmen Hoyt yanında bir adamla içeri girdi.

Çavuş Kreisler olarak tanıtıldı. Hoyt kel, keskin yüz hatlarına sahip ve bir hokey diski kadar sıcak ve samimiydi.

Kreisler'in gür saçları ve pembe bir teni vardı. Biraz *fazla* sıcak ve bulanık. Sanki bu buluşma fikrinden keyif alıyormuş gibiydi.

Carol bir kayıt cihazı kurdu ve Çal düğmesine bastı, Kreisler de aynısını yaptı.

Hoyt bana şöyle dedi: "Çavuş Boxer, bu toplantıda çok şey konuşacağız. Size karşı yapılan bir şikayet tüm polis teşkilatına karşı yapılmış demektir. Bu yüzden kişisel algılamayın ya da kişisel algılayın, umurumda değil. Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum.

"Suçlamaları biliyor musun?"

"Yanlış tutuklama. Yalan söylemek. Yargılamayla sonuçlanan bir itiraf uydurmak." "Yeterince iyi," dedi Hoyt. "Başlayalım."

Sonraki iki saat boyunca William Hoyt Cinayet Masası'ndaki kariyerimi vaka vaka parçaladı.

Üçüncü saat özellikle bir davaya ayrılmıştı: başka seçeneğim olmadığı için vurarak öldürdüğüm genç kız. Warren Jacobi o zamanlar ortağımdı ve o sevimli genç bayan bizi Tenderloin'de yüksek hızlı bir araba kovalamacasına sürüklemişti. Dediğim gibi, sevimliydi. Aldatıcı bir şekilde. Yakalandığında babasının altmış bin dolarlık arabasından indi ve ehliyetine uzandı. Bir silah çıkardı.

Beni ve Jacobi'yi vurdu. Ben kötü durumdaydım ve Jacobi daha da kötüydü, bilinci yerinde değildi ve asfalta kanlar içinde düşmüştü.

Silahımı kılıfından çıkarıp karşılık vermeyi başardığımda genç bayan hâlâ ateş ediyordu.

On beş yaşında bir polis katili adayı ölmüştü. Tamamen haklı bir nefsi müdafaa ateşi açmama rağmen, zengin ailesi bana haksız ölüm davası açtı ve sivil mahkemede yargılandım.

Korkunç bir deneyimdi. Aynı hayal kırıklığı ve adaletsizlik duyguları şimdi de üzerime geliyordu.

Hoyt'un vurulma olayıyla ilgili sorularını cevapladım. Nefsi müdafaa için ateş etmişim.

O kızı öldürmek zorunda kaldığım için pişmanlık duyuyordum ama durum bunu gerektiriyordu.

Evet, evet, evet, son birkaç yıl içinde birkaç kişiyi daha vurmuştum ve tüm bu vuruşlar tamamen haklıydı ve sonuçta herhangi bir disiplin veya yasal işlem yapılmamıştı.

Soğukkanlılığımı korudum ve Connor Grant ile ilk kez yaptığım kritik öneme sahip görüşmeyle ilgili pek çok soruyu yanıtlamaya devam ettim. Bana Sci- Tron'u havaya uçurduğunu söylediğinde onu doğru duyduğumdan emin olduğumu açıkça söyledim.

"Ondan kendini tekrar etmesini istedim. Övünmelerini detaylandırdı. Ona haklarını okudum ve anlayıp anlamadığını sordum. Anladığını söyledi. Onu tanıdığım devriyelere teslim ettim, onlar da onu nezarethanede bekleyen amirime götürdüler.

"Söylediğim ve yaptığım her şey kitaba uygundu."

Hoyt, "Onun sözüne karşı sizinki, ama elimizde kocanızın yeminli ifadesi var ve bu dikkate alınacak," dedi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Kayıt cihazları kapatıldı. Carol ve ben önce konferans salonundan çıktık ve merdivenlerden yukarı çıkarken bana, "Mükemmel iş çıkardın Lindsay. Dürüstçe ve inanarak cevap verdin. Burada şikâyetin reddedilmesinden başka bir şey göremiyorum."

Gülümseyemedim bile. Parisi, Yuki, Brady ve benim, Grant'in olay yerindeki itirafının onu mahkûm edeceğine dair aynı kesin kanıya sahip olduğumuzu hatırladım. Şimdi fen bilgisi öğretmenin mahkemede neler yapabileceğini biliyordum.

Eğer Hoyt suçlamayı ileri götürmek istiyorsa, bunu yapardı. Eğer Parisi, siyasi nedenlerden dolayı, konunun polis komisyonuna gitmesine izin vermek zorunda kalırsa, departmanın adını temize çıkarmak için ben feda edilebilirdim.

Kovulacaktım, ibretlik olacaktım, aşağılanacaktım ve muhtemelen bir daha asla kolluk kuvvetlerinde bir işim olmayacaktı.

Son.

Bölüm 73

O hafta sonu Joe ve ben Pacifica Rehab'ın bahçe avlusunun peyzajlı kucağında rahatladık. O tekerlekli sandalyesindeydi, ben de onun yanında yüksek kaliteli ergonomik bir şezlonga uzanmıştım ve birlikte konuşurken bir yandan da Julie'yi izliyorduk.

Küçük bambina'mız, aralarında deniz canavarı oyunu uydurmuş olan dört yaşındaki Joey'in de bulunduğu üç çocukla birlikte çocuk havuzundaydı. Başrolde o vardı ve diğerlerine kaçmalarını ve çılgılık atmalarını söylemişti. Julie korkusuzca basamaklara oturdu, suya vurdu ve kıkırdadı. Joe ve ben de güldük. Bahçede kelebekler uçuşuyordu ama Joe'ya İç İşleri tarafından sorguya çekildiğimi anlattığımda aklım daha karanlık bir yere kaydı.

Dedim ki, "Şişte kızartıldım ve Hoyt beni kızartmaya devam etti, ateşi yükseltti. Bunu size anlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"İyi olacaksın ve umarım benimle görüşmek isterler. Ama bunun çok stresli olduğunu biliyorum. Ben buradayım. Bana her şeyi anlat."

"Tamam," dedim. "Hoyt dudağını büktü ve bana 'Cevabınızı anlamadım Çavuş' dedi. Sahne karmakarışık. Bay Grant'in sözlerini kelimesi kelimesine hatırladığınızdan bu kadar emin misiniz?"

"Dedim ki, 'Bu bir söz değildi, Bay Hoyt. Bu bir konuşmaydı. Bir palavraydı. Zorlama olmadan yapılan bir itiraftı.

"Aliterasyon konusunda bana iltifat etti. Sonra dedi ki, 'Kulağa biraz prova gibi geliyor, Çavuş. Sana başka bir şey sorayım. İş başında hiç hata yaptın mı? Yanlış kişiyi tutukladın mı? Birini vurup öldürdün mü? Kaç kişiyi öldürdünüz, Çavuş Boxer? Üç mü? Daha fazla mı? Ondan az mı?"

"Kaç kişi olduğunu biliyordu, Joe. Bu bir taktikti." "Tabii ki öyleydi. Devam et."

Bir nefes aldım ve Joe'ya hatırlamaya dayanabildiğim kadarını anlattım. "Neden teğmenlikten çavuşluğa indirildin? Neden polis şefi olarak seçilmedin? Herhangi bir konuda söylediklerine neden inanalım?"

Joe içini çekti. "Üzgünüm, Linds. Bak, halk polislerin delileri sokaklardan çekmesini istiyor ve sen de bunu yaptın. Senin sorumluluğun burada bitiyor."

Kişisel deliliğimiz hakkında konuşurken, Grant'in jüri üyelerine Sci-Tron bombalamasının kapsamının dokuzuncu sınıf fen bilgisi öğretmenin yeteneklerinin çok ötesinde olduğunu söylediğinde söylediklerini hala tam olarak kabullenemediğimi fark ettim.

Peki bunu gerçekten

yapmış mıydı? Eğer

öyleyse, nasıl?

Peki Kızıl Köpek Parisi'yi mahkemede yok etmeyi nasıl başarmıştı?

Connor Grant'i hiç tanı mıyorduk. FBI tarafından soruşturulmuştu. DHS tarafından. Yine de fen bilgisi öğretmeni hakkında bildiklerimiz üç inç karelik bir post-it notunun yüzünü kaplayabilirdi.

Joe ve ben sandviçlerimize ve cipslerimize dokunmamıştık bile. "Hepsi bitti mi?" dedi.

"Ben bakarım Joe," dedim, öğle yemeğimize arta kalanları

kastederek. "İzin ver." dedi.

Ve sonra en iyi ve en şaşırtıcı şey oldu. Joe tekerlekli sandalyesinden kalktı ve sanki hiçbir sorunu yokmuş gibi ayağa kalktı. Yürüdü. Öğle yemeğimize arta kalanları çöpe boşalttı, tepsileri hazneye yerleştirdi ve sonra dönüp küçük bir dans yaptı.

Julie bir Haziran böceği gibi havuzdan uçtu ve "Baba!" diye bağırdı. Joe kollarını açtı ve Julie ona doğru koşarak "Baba dans et" diye cıvıladı.

Dans ettiler. Adam onu kolunun altında döndürdü. Kendi hareketlerini yaptılar. İlk adımdan son adıma kadar, zıplama ve dönme sadece bir dakika sürdü. Ama hayatımın en tatlı lanet dakikasıydı.

Bölüm 74

Neddie o dev orospu çocuğunun kendisini engelleyip düşmesine ve başını kaldırıma çarpmasına neden olduğu andan beri **hâlâ** deli gibi acı çekiyordu. Başı hâlâ acı içindeydi.

Kimseye haber vermek gibi bir niyeti yoktu.

Bütün hafta sonunu Çatlak Neddie olarak, kâğıt oynayarak ve aptal Neddie numaraları yaparak geçirdi ama birden fazla açıdan yara almıştı.

Yetişkin futbolcuyu Union Caddesi'nde bırakırken, ışıklarda bir adamın arabadan atladığını ve ölü ya da ölmek üzere olan adama doğru gittiğini görmüştü.

Arabadaki adam onun yüzünü görmüş müydü? Kahretsin, önemi yoktu. Neddie temiz bir şekilde kaçmıştı.

Şimdi Altı-Altı-Altı Koşuşu'nda akşam yemeğinden sonra ve ışıkların sönmesinden hemen önceydi. Neddie, Mikey, On'a Çeyrek Kala, Fred Mouse ve Oscar hikâyelerini paylaşacaklardı.

Mikey, Neddie'nin ranzasına yerleştiği yere doğru eğilip bombayı patlattığında Oscar banyodaydı.

"Dr. Hoover'a *seninle* ilgili bir hikaye anlattım Neddie. Gerçek bir hikaye."

Neddie yıldırım çarpması gibi bir korku sarsıntısıyla sarsıldı, bu sarsıntı omurgasından başının arkasına kadar uzandı ve sonra parmak uçlarına kadar dallanıp budaklandı. Başının döndüğünü hissetti. Mikey'ye odaklanmaya çalıştı.

"Ne hikâyesi?" diye sormayı başardı.

Neddie, Mikey'nin Hoover'a bir Johnston Islahevi hikâyesi anlattığını söyleyeceğini umuyordu; Johnston gerçekte, yayınlanmış, belgelenmiş, mahkûm edilmişti. Johnston hikâyesi yüzünden Neddie'ye bir zarar gelemezdi. Ama gerçekleri kontrol et Neddie. Mikey, Hoover'a Johnston'dan bahsetmemişti. Hoover Johnston hakkındaki her şeyi biliyordu.

Mikey, "Dr. Hoover'a gece uçmaya gittiğinizi ve neredeyse sabaha kadar dışarıda kaldığınızı söyledim" dedi.

Mikey, Neddie'nin yüzünü okuyacak ve belanın yaklaştığını görecektik kadar zeki idi. Yatakların karşısındaki iki dolabın arasına gelene kadar geri geri gitmeye başladı. Bir saniye sonra Neddie yatağın kenarından fırladı, gölgesi yükseliyordu

boyunun üç katı uzunluğunda bir koruma gibi duvara yaslanmıştı.

Neddie yaklaştı. Mikey altına işedi.

"Bunu neden *yaptın* Mikey? Bunu ne için *yaptın*?"

"*Canımı yakma*," diye bağırdı. "*Canımı yakma Neddie.*"

Neddie bir dolap kapısını tokatladı. Tekmeledi. Sonra Mikey çömelirken Neddie bir eliyle onun saçını yakaladı, diğer eliyle çenesini kavradı, onu saklandığı yerden zorla çıkardı, sonra da kafasını duvara çarptı. Yere düşerken Mikey uzun, dalgalı bir feryat kopardı.

Neddie arkadaşının kulağına, "Onu geri alacaksın," diye havladı.

Mikey ağladı, "*Canımı yaktın. Kolumu incittin.*"

Mike'ın miyavlaması ve dolaplardan gelen metalik şangırtılar Altıncı Koğuş ve çevresindeki herkesi ayağa kaldırmıştı. Fred Mouse "Yip-yip-yip" diye ciyaklıyordu. On'a Çeyrek Kala dönüyordu ve Randy yatağının altında boğazı kesilmiş gibi inliyordu.

Ve şimdi Hemşire Mimi kapıdaydı.

Arkasından Dr. Hoover iterek odaya girdi. "*Freeeeeeeze.*"

diye bağırdı.

Neddie, nemli, çiş kokan bir kukla yığını halinde yere yığılmış olan Mike'ın yanından uzaklaştı. Hemşire Mimi Mike'ın yanına gitti ve Mike "*Neddie kolumu kırdı*" diye feryat etti.

Dr. Hoover Neddie'nin tepesinde belirdi ve "Ayrıcalıkların askıya alındı, Edward. Şu andan itibaren geçerli."

Neddie, kendine özgü tiz mızımlılığıyla ağlayarak büyük şişman bebek korosuna katıldı.

"O *başlattı*. Ona zarar vermek *istememiştim*. Bu bir *kazaydı*. *Özür dilerim*, Mikey."

Hemşire Mimi, "Dr. Hoover, ona inanıyorum. Neddie hiç yaramazlık yapmaz. O çok tatlı, değil mi canım?"

Hoover Mike'a, "Michael, Aziz Vartan'a gidiyorsun, tamam mı?"

Hemşire Mimi, bir sandalye getirin ve Mike'ı acile götürün."

Neddie'ye döndü ve, "Edward, bir sonraki emre kadar geceleri revirde kalman gerekiyor. Bana sokağın anahtarlarını ver."

"Anahtarlar? Hayır, Dr. Hoover. Lütfen. Anahtarlar

benim." Hoover elini uzattı. "Şimdi, Edward."

Neddie değerli anahtarlarını, uçuş kartını dolabındaki kancadan çıkardı ve doktora uzattı.

"Yastığını al."

Neddie yatağından yastığını aldı ve onu tutarak Dr. Hoover'ın önünden benekli muşamba koridora, hemşire odasının yanından geçerek erkekler revirine doğru yürüdü.

"Ne zaman dışarı çıkabilirim, Dr. Hoover? Ayrıcalıklarımı ne zaman geri alabilirim?"

"Uslu dur, Edward. Sabah seni almaya geleceğim ve konuşacağız. Geri kalan her şeyi bana bırak."

"Evet, tamam, tamam, Doktor."

Neddie yatağın kenarına oturmuş, kendisini küçük, orta yaşlı bir kaçık melodisinin görünebileceği kadar uysal ve zararsız gösteren bir duruş takınmıştı. Revirin kapısı kapandı ve kilitlendi.

Gözetleme deliğinin açılıp kapanmasını bekledi ve sonunda yalnız kaldığında Neddie başını tuttu ve acısını bastıramadığında, Johnston'da yattığı köpek kulübesinin dört katı büyüklüğündeki çok küçük odada öfkeyle dolaştı. İçinde bulunduğu durumun kötü bir hava koşuluna denk geldiğini biliyordu. Tehlikeli rüzgarlar. Elektrikli fırtınalar. İzole hortumlar. Bunların hiçbirisi onun yoluna çıkamazdı.

Hoover, Bin'de geçirdiği bunca yıl boyunca hiç yedek anahtar almayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? Hoover yedek anahtarları nereden aldığını bilseydi, muhtemelen kendini öldürürdü.

Neddie kollarını ırttı, öfkелendi ve planlar yaptı.

Bölüm 75

Claire aradığında, sabah koşuşturmacası içinde Salon'a doğru yola çıkmıştım.

"İyi haberlerim ve kötü haberlerim var."

Ses tonunu okuyamadım. Bir çukurdan kaçınmak için direksiyonu sağa-sola kırdım ve Masonic Caddesi'nde ilerlemeye devam ettim.

"Önce kötü haber," dedim. "Bana doğruyu söyle. Her şeyin üstesinden gelebilirim ve bunu her gün kanıtlıyorum."

Claire güldü. "Sen benim kahramanımsın,

Lindsay." "Evet, evet, vur bana, Kelebek."

"Hazır mısın? Ezilerek toz haline getirilmiş sux şişesinde kullanılabilir parmak izi yoktu ve üzerinde DNA da yoktu."

"Oh, harika. İyi haberi hayal etmekte zorlanıyorum."

"Kendini hazırla. O şişenin nereden geldiğini biliyorum. Parti numarası bana öyle söyledi."

"Ya-hooo."

Bu değildi. a dava . iyi Haberler. Bu oldu a dava .
fantastik, çığır açıcı, muhtemelen vaka kırıcı bir haber.

Claire'e "Sen *benim* kahramanımsın," dedim.

"Oh, kapa çeneni," dedi. Sonra ikimiz de güldük.

Ekip odasına varır varmaz Rich ve Brady'ye bilgi verdim, o da ayağa kalktı, ellerini birbirine vurdu ve "Hadi çıkın buradan" dedi. Telefon etmeyi unutmayın."

Rich ve ben Claire'in ofisinde durup lot kodlu flakon etiketinin fotokopisini aldık. Sonra da yola çıktık.

Saint Vartan's, Pine ve Bush arasındaki tüm bloğu kaplayan büyük, saygın bir eğitim hastanesidir. Büyük derken, on dört kat, üç yüz yatak, 180 doktor ve bin çalışandan bahsediyorum.

O kadar büyük.

Ortağım ve ben beklenen bürokratik engelleri aştıktan sonra hastanenin eczanesinden sorumlu müdür Dr. Merrilee Christianson ile bir araya geldik.

Dr. Christianson, Saint Vartan'ın kurum içi eczanesindeki depolama ve dağıtım sistemini açıklarken, altmışlı yaşlarında, işine sıkı sıkıya sarılmış, orta derecede savunmacı bir kadındı. Şifreler, anahtar kartları ve bir ünite ilaç kilitli çekmecelerden ve dolaplardan mobil arabalara her taşındığında gerekli kayıtlar da dahil olmak üzere protokolleri işaretledi.

Conklin, "Dr. Christianson, Saint Vartan'a satılan ve sokakta bulunan bir şişenin kaynağını bulmaya çalışıyoruz. Bir cinayetin kanıtı olabilir. Lütfen bir göz atın."

Ona, on rakamlı kodu sarı renkle vurgulanmış olan sux flakon etiketinin kopyasını uzattım.

"Bekleyebilir misin?" diye sordu.

Masasından ayrıldı ve sadece on dakika sonra geri döndü.

"Bu ürünün son kullanma tarihi geçen yıl doldu. Bu parti imha edildi." "Bu şişe hariç hepsi mi?" diye sordum.

"Doğal olarak," diye homurdandı, "tek tek şişelerin hesabını veremem, ama bu kutudan geriye kalanlar 'Kurum İçinde İmha Edilenler' listemizde yer alıyor."

Kadınlarla arası en iyi olan Conklin, kahverengi saçlarını gözlerinin önünden çekerek bir dizi soru sordu: "Son kullanma tarihi geçmiş ilaçlar nerede ve nasıl imha ediliyor?" "Bu şişelerin eczaneden çıktıktan sonra çalınması mümkün mü?" "Örneğin ameliyathaneden alınmış olabilirler mi?" "Sux son kullanma tarihinden sonra ne kadar süre etkili olur?"

Dr. Christianson derinlemesine cevap verdi.

Hiç kimse dispanserden şişeyi iz bırakmadan çalamazdı ve böyle bir iz takip yazılımını aydınlatmamıştı. Bu durum ameliyat ünitesi için de geçerliydi. Saint Vartan'ın bodrum katında, son kullanma tarihi geçmiş ilaçları imha etmek için DEA tarafından onaylanmış bir yakma fırını vardı. Elbette kayıtlar titizlikle tutuluyor ve muhafaza ediliyordu.

"Elbette," dedi Conklin.

Christianson şöyle devam etti: "Sux, son kullanma tarihinden sonra beş ila sekiz ay boyunca etkili olmaya devam edecektir. Ondan sonra etki gücü azalacaktır."

"Ama yine de enjekte edilen bir kişiyi felç eder mi?" Ben sordum.

"Elbette. Ama üreticinin son kullanma tarihinden sonra asla bir ilaç kullanmayız, tamam mı? İşimin başına dönmem gerekiyor," dedi kesin bir ifadeyle.

Conklin raporumuzu tamamlayabilmemiz için ilaç imha tesisini görmek istedi. Christianson bir telefon etti ve genç bir eczane asistanı olan Kelly Caine bizi B katına götürdü.

Asansör kapıları açıldı.

Saint Vartan'ın altında gizlenen şeye ilk bakışıma hazırlıklı değildim. Bodrum sadece büyük değildi. Geniş bir alana yayılmıştı. Yüksek tavanları ve birçok

Alice Harikalar Diyarında kapıları.
Bir yeraltı şehri görünümündeydi.

Bölüm 76

Saint Vartan'ın altındaki geniş, uğultulu, endüstriyel sınıf bodrum katını

görmeye **çalıştım**.

Kirli beyaza boyanmış duvarlar aralıklarla kesişme noktaları ve kazan dairesine, soğutma cihazlarına, bakım servislerine, mutfak tesislerine, çamaşırhaneye açılan mavi kapılarla çentiklenmişti. Borular ve tüpler, bu mekanik yeraltı dünyasını ağartan ve parlatan floresan aydınlatmalı panellerle kaplı yirmi ayak yüksekliğindeki tavanlara tırmanıyordu.

Büyük pompaların gümbürtüsü ve vantilatörlerin gürültüsünün yanı sıra, bol miktarda trafik vardı: bakım çalışanları, mutfak çalışanları ve tekerlekli sandalyeleri ve sedyeleri iten hasta bakıcılar. Elektrikli arabalar hızla geçiyordu.

Mekânın neredeyse fütüristik, makine güdümlü niteliğinin biraz ürkütücü olduğunu söylememe izin verin.

Nasıl karşıladığını görmek için Conklin'e baktım ve Kelly Caine'in iri kahverengi gözlerini Müfettiş Hottie'ye diktiğini ve onun kişisel alanına girdiğini gördüm.

Ben araya girdim.

"Yakma tesisi mi?" Ona hatırlattım. "Bu taraftan."

Genç kadını ana koridorda takip ettik, bir kavşağa geldik ve sağa dönerek üzerinde FURNACE ROOM yazan bir kapıya ulaştık. Kapıdaki bir pencereden içeri baktık ve büyük, bloklu bir fırının kullanıldığını gördük. Bir bakım görevlisi bizim için bitişikteki depo odasını açtı.

Uzun bir masanın üzerindeki bilgisayarın yanında bir kayıt defteri göze çarpıyordu. Odanın üç tarafını saran raflar yangında kullanılmak üzere gönderilmiş ilaçlarla doluydu. Kelly'ye göre her iki kapıda da kilit vardı ve "çoğu zaman" bir operatör hazır bulunuyordu.

"Çoğu' ne demek?" diye sordum.

"Günde on sekiz saat. Ama kapılar her zaman kilitli, yüzde yüz."

Ama belki de anahtarlı adam arada bir mola veriyordu. Benim

Sux'un bilinen son yerine kadar izini sürme heyecanı yatışmıştı. Şimdi ne olacak?

Asansöre doğru yürürken Kelly, Conklin'e "Gizli Katil için buradasınız, değil mi?" diye soruyordu.

"Olabilir. Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Şey," dedi Kelly, ortağıma gözlerini kırptırarak, "muhtemelen bunu söylememeliyim ama birkaç hafta önce depo o gün için kapatıldıktan sonra bir yardımcının burada gizlice dolaştığını gördüm."

"Gerçekten mi?" Heyecanım biraz daha artmıştı. "Bu yardımcının adını biliyor musun?"

"Doreen bir şey."

"Doreen neye benziyor?"

Kelly, "Benim boylarımda, sarışın, hippy." dedi.

Bir erkek arıyorduk ama Kelly'nin tarif ettiği kadın "tuhaf görünümlü" bir adam olabilir miydi?

Dedi ki, "Doreen Tımarhane'de çalışıyor. Psikiyatri koğuşu mu? Hyde'ın karşısında ve Bush'un köşesinde. Önünde ferforje çit olan kırmızı tuğlalı bir yer mi? Bizim bodrumdan Bin'e kestirme bir yol var, biliyor musun?"

"Bilmiyordum," dedi Conklin. "Bu çok ilginç Kelly."

"Evet, bu koridor doğrudan Hyde Street Psikiyatri'ye gidiyor," dedi omzumun üzerinden işaret ederek. "Psikiyatri hastaları hastaneden Bin'e ya da tam tersi şekilde nakledilir. Mesela Doreen, Bin'den fırına gelmiş olabilir ve kimsenin bundan haberi olmaz. Yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Conklin, "Sanırım Hyde Caddesi'nden sapacağız. Yardımınız için teşekkürler. Minnettarız."

Ortağımla birlikte yeraltından psikiyatri hastanesine doğru yola çıkarken, kafamın içindeki küçük ses yalvarıyordu: *Doreen Something, katilimiz sen misin? Lütfen, Tanrım. Bize bir işaret ver.*

Bölüm 77

Gizli Katil'le zamana karşı oynadığımızı, bu manyağın rastgele bir saldırı için hazırlanıyor olabileceğini hissediyordum. Yakınlarda olması, Hyde Street Psikiyatri Merkezi'nde çalışıyor olması mümkün müydü?

Conklin ve ben Dr. Terry Hoover'ı Merkez'in Kuzey Koğuşu'nun ortak salonunda bulduk. Uzun boylu ve gözlüklüydü, kravatını gevşekçe düğümlemiş ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Bizi, Altıncı Koğuş ve hemşire istasyonunun önünden geçen yoğun koridoru 360 derece gören cam duvarlı ofisine buyur etti. Biz onunla konuşurken gözlerini 360 derecenin tamamından ayırmadı.

SFPD'nin bu ani ziyaretinin nedenini önemsiz gösterdim ve Dr. Hoover'a Conklin ve benim yasadışı süksinilkolin kullanımını araştırdığımızı, bir cinayet mahallinin yakınında bulunan boş bir sux şişesinin bizi Aziz Vartan'a götürdüğünü söyledim.

Şişenin, hastane fırınında imha edilmek üzere işaretlenmiş olan son kullanma tarihi geçmiş bir partiden geldiğini açıkladım.

"Biz Saint Vartan'dayken hemşire yardımcılarınızdan birinin ilaç yakma fırınına kurcalarken görüldüğü söylendi."

"Yardımcılarımızdan biri mi? Anlamıyorum. Bekle, bu okuduğum cinayetlerle ilgili değil mi?"

"Sadece kontrol etmemiz gerekiyor," dedim doktora. "İlk adı Doreen olan hemşire yardımcısı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Doreen Collins. Yaklaşık dört yıldır bizimle birlikte. Çok nazik bir kadın. Neden fırının yakınında bir yerde olduğunu anlayamıyorum," dedi Hoover. "Bir avukata ihtiyacı var mı?"

"Hayır, hayır," dedi Conklin. "Ona sadece birkaç soru sormak istiyoruz." "Bırakın onunla ben konuşayım," dedi Hoover.

Conklin ve ben doktorla birlikte uzun koridordan geçerek Doreen Collins'in bir hastanın ellerine masaj yaptığı yoğun bir koğuşa gittik. Otuz yaşlarında görünüyordu, kalçaları genişti, en fazla beş iki yaşındaydı, kısa, dalgalı sarı saçları vardı.

Hoover hastaya, "Özür dilerim Bay Fritz. Sizinle birkaç kelime

Doreen."

Hemşire yardımcısı yanımıza geldi ve çok korkmuş görünüyordu. Neden?

Hoover sordu, "Doreen, bunlar polis memurları, kayıp süksinilkolini araştırıyorlar. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Başını sertçe salladı ve "Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Neden biri sux istesin ki? Neden bana soruyorsun?"

Hoover, "Anlaşılan biri seni bodrumdaki fırının etrafında dolaşırken görmüş" dedi.

Kadının elleri yüzüne gitti ve gözyaşlarına boğuldu. "Ben şeker hastasıyım," dedi. "Özür dilerim, Dr. Hoover. İnsülin arıyordum.

Kapı kilitliydi. Şifremi girdim ve işe yaramayınca çıktım. Hiçbir şey almadım."

"Lütfen bunu bir daha yapma, Doreen. Uyuşturucu çalmak seni kovdurur. Son kullanma tarihi geçmiş insülin sizi öldürebilir. Anlıyor musunuz?"

Hoover gözlerini Bayan Collins'ten ayırdı ve kapının önünden yavaşça yürüyen hasta ve personel kalabalığının a r a s ı n d a n geçirdi.

Dedi ki, "Çavuş, Doreen aslında şeker hastası. Hyde Street Psikiyatri'de mükemmel bir performans kaydı var. Şüpheli mi?"

Doreen dedi ki, "Bunu sadece bir kez yaptım. Yemin ederim, hiçbir şey almadım. Yemin ederim."

Bölüm 78

Conklin ve ben

Bayan Collins'i Dr. Hoover'ın ofisinin koridorunun sonundaki bir muayene odasında sorguladık. Bay Beardsley öldürüldüğü sırada nerede olduğunu anlattı. Hyde Street Psikiyatri Merkezi'nde olduğunu, öğleden sonra dörtte hemşire istasyonuna geldiğini, hastalarla ve diğer personelle çalıştığını ve gece yarısına kadar merkezden ayrılmadığını söyledi. Bizi dolabına götürdü, el çantasını açtı ve bize mesai kartını gösterdi. Biz oradayken çantasını ve dolabını aramamız için bize izin verdi.

Kısacası, Beardsley'nin ölüm saati için sağlam bir mazereti vardı. Onun, annesinin ve oda arkadaşının iletişim bilgilerini aldım, ona kartımı verdim ve SFPD'ye yardımcı olabilecek herhangi bir fikri varsa bizi aramasını istedim.

Conklin ve ben Dr. Hoover'ın ofisine döndük. Dikkati dağılmıştı ve biz ona kartlarımızı verdikten sonra işi bitti.

"Size daha fazla nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

Hoover'ı ofisinde bırakıp ortak salondaki hasta kalabalığının arasından geçtik ve içlerinden biri yanımıza geldi. Saçları gümüş sarıydı. Boyunun 1.80 olduğunu ve muhtemelen ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettim. Garip bir duruşu, orantılı olarak kısa kolları ve genel olarak gnome benzeri bir görünümü vardı.

"Ben Neddie," dedi tiz, karikatürize bir sesle. Bana sırtıttı. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Ben de ona gülümsedim ve "Merhaba Neddie. Herkes iyi."

Dr. Hoover'ın koğuşundaki diğer hastalara baktım ve bariz zorlukları olan insanlar ve herhangi bir kalabalıktaki herhangi biri kadar normal görünen diğerleri gördüm. Bazı hastalar dolaşüyor, bazıları oyun oynuyor, bir tanesi iki koridorun kesiştiği yerde yatarken "The Star-Spangled Banner" şarkısını söylüyordu. Başka bir grup televizyonda *Dr. Phil*'i izledi.

Etrafta gürültü vardı ama benim iç alarmlarım sessizdi. Aziz Vartan ve bu psikiyatri merkezi hakkında bildiklerim beni hem çok fazla şüphelimiz olduğu hem de hiçbir şüphelimiz olmadığı sonucuna götürdü.

Conklin ve ben labirent gibi Hyde Street'ten çıktık.

Psikiyatri Merkezi. Sokakta ortağıma "Birinci kareden nefret ediyorum" dedim.

"Öğle yemeği yiyelim," dedi Conklin. "Yarım olmadığım zaman daha iyi düşünüyorum.

açlıktan ölüyorum."

"Anlaşıldı."

Bölüm 79

Neddie iki polisin Doreen Collins'le konuşmasını **izledi** ve onun ağladığını duydu: "Şeker hastasıyım. Özür dilerim, Dr. Hoover. İnsülin arıyordum."

Neddie panikten felç olmuştu. Polisler *buradaydı. Tam buradaydılar.*

Hiç anlamadı.

Onları Bin'e getiren neydi ve neden *Doreen*'i sorguya çekiyorlardı?

Aptalca düşürdüğü sux şişesi. O kodlanmıştı. Hastaneye kadar izini sürmüşlerdi. Ve geri kalanı korkunç, kokuşmuş bir flaşta bir araya geldi.

Amiral Dewey'nin dışındaki kadını sıkıştırdığında ya da belki de futbol oynayan adamı sıkıştırdığında *görölmüştü*. Dikkatsiz davranmıştı. *Birisi* onu görmüş ve polislerle tarif etmişti.

Bu kötüydü.

Doreen'i dört yıldır öylesine tanıyordu ama şimdi birbirlerine en kaba, en genel şekilde benzediklerini görüyordu. İkisi de kısa boylu ve sarışındı.

Ama Neddie polislerin Doreen'le konuştuklarında onun ne kadar aptal olduğunu, hiçbir koşulda cinayet işleyemeyecek kadar kalın kafalı olduğunu anlayacaklarından emindi. Peki ya zarif cinayetler? Asla.

Aklına başka bir düşünce geldi.

Mikey Hoover'a gece uçuşlarından bahsetmişti. Hoover polislerle onun bazen tüm gece boyunca ortadan kaybolduğunu söyleyecek miydi?

Bunu düşünmek bile onu üşüttü ve uyuşturdu.

Hoover çok zekiydi ama kibirliydi. Neddie o kadar uzun zamandır mükemmel bir aptaldı ki, Hoover Neddie'nin bir katil olduğunu düşünebilir miydi? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Asla.

Yoksa bu konuşan kendi kibri miydi?

Emin olmak için bunu kontrol etmesi gerekiyordu. Hoover'ın yüz ifadesini görmek istedi. Polislerin ona bakarkenki gözlerini görmek istiyordu. Takıntılıydı, biliyordu ama hapishanedeki yaşamı boyunca pek çok ders almıştı. Bu derslerden biri de yüzleri okumaktı.

O kişilerin gözlerinin içine baktığında şüpheli olup olmadığını anlayacaktı.

Polisler.

Neddie, Hoover'ın ofisinin önündeki aval aval bakan küçük çetenin arasından geçerek Waterside Restaurant'ın önündeki verandada kendisini durduran iki polis olabilecek bir adam ve bir kadına yaklaştı.

"Ben Neddie," dedi ciyaklama modunda. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Hoover'ın sesi gürledi. "Neddie, Carlos, Tommy, lütfen koridoru boşaltın. Teşekkürler."

Uzun boylu, sarışın kadın polis Neddie'nin gözlerinin içine baktı, onu kontrol etti, belki de kendi kendine, "*Bu bir katil mi?*" diye sordu. Sonra ona gülümsedi, herkesin her zaman yaptığı gibi Neddie'yi görmezden geldi.

"Merhaba Neddie. Herkes iyi," dedi. Buna güvenebilir miydi?

Yedek anahtarları hâlâ yanındaydı. Koridorun sonundaki elektrokonvülsif ünitedeki arabadan aldığı içkiyi bulamamışlardı. Polislerin elinde hiçbir şey yoktu.

Kaçabilirdi. Nereye gidebilir?

Bölüm 80

Connor Grant, bilinmezliğe doğru kalkış için hazırlanırken ses

sisteminden Pavarotti ile birlikte **mırıldandı** ve şarkı söyledi.

Kaburgaları ağrıyordu. Çenesinin sağ tarafı hâlâ yeşil ve mavi tonlarındaydı ama bir haftalık sakalı yediği dayağın izlerini gizliyordu ve gayet iyi hareket ediyordu.

Yatak odasından, içinde dört gün yetecek kadar temel malzeme bulunan ve yurtdışına çıkar çıkmaz atacağı çantasıyla aşağı indi.

Ofisinin içinde, tenor ona eşlik ederken, menteşeli kitaplığı açtı ve dijital kodu arkasındaki duvar kasasına dokundurdu. Bantlanmış bir deste para, çeşitli isimlerle kabartılmış yarım düzine kredi kartı, birkaç pasaport ve Zürih'e tek yön birinci sınıf bir uçak bileti çıkardı. Bileti ve seçtiği pasaportu "neşeli" mavi ceketinin iç göğüs cebine yerleştirdi.

Küçük şömine, piramit şeklinde yığıldığı bazı defterler üzerinde çalışıyordu ve alevler düzenli bir şekilde yanıyordu. Masasının çekmecelerinden birkaç dosya aldı ve onları alevlere verdi. Tüm hatıra eşyalarından, Maynard, Wisconsin'deki ilk yangının kupürlerinden kurtulmanın zamanı gelmişti. Anıları yeterince canlıydı. Küçük bahçeyi boydan boya geçen bir ot yangını başlatmış, bir propan tankını tutuşturmuş, bu da küçük ahşap iskeletli evi havaya uçurmuş ve içerideki herkesi öldürmüştü: anne, baba ve küçük kardeş Lane Kingsley.

Yangını dokuzuncu sınıf öğrencisi Adam Kingsley çıkarmıştı. Camların kırılmasını, patlamayı ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar yanan cehennemi izledi. İnsan kalıntıları bile tanımlanamıyordu. Ailesini hiç önemsememişti, onlar da onu önemsememişti. Bir esinti küllerin ve cürufaların arasından geçerken, başka biri olma fırsatını gördü. Daha iyi biri.

Michigan'a gitti, yeni bir isim aldı, bir doğum belgesi hazırladı ve Ann Arbor Lisesi'ni kendisini on birinci sınıfa almaya ikna etti. Ertesi yıl Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden ehliyet aldı. O yıl üniversiteye başladı ve dört yıl sonra, bir arabaya konan bomba lise son sınıfta okuyan üç çocuğu öldürdü.

sınıfından olduğu ve o arabadaki dördüncü kişi olduğu tahmin edildiğinden, yeni bir kasabada yeni bir kimliğe büründü.

Miami Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden Sam Marx olarak mezun olduğunda, hayat değıştirme yöntemlerini mükemmelleştirmişti: kayıp kişiler, ölü bebekler, ayarladığı yangın ve patlamaların tanımlanamayan kurbanları, hepsi onun nakit akışı ve yeni hayatların çerçevesi oldu.

Sci-Tron patlaması, San Francisco'daki tüm itfaiye ve kurtarma insan gücünü emdiğinde, Nob Hill'de Jonathan Bishop adlı bir bekarın yanı sıra o binada yaşayan diğerk birkaç kişinin cesedinin de yandığı apartman yangını kimsenin aklına gelmedi.

Gerçek Jonathan Bishop bir yatırım bankacısıydı ve bedeni artık küllenmiş olsa da hayat hikâyesi devam edecekti. "Connor Grant" Jonathan Bishop'ın hayatıyla ilgili belgeleri içeren dosyayı topladı ve çantasına attı.

Jonathan Bishop'ın geçmişi, kariyer yolu ve aile geçmişi, Amerika'daki elit bir yüzde birlik kesimin iyi planlanmış ve şanslı hayatı zihnini dolduruyordu.

Peki, kendi kalıntılarıyla ne yapacaktı?

Grant, küçük odayı geçerek büfenin üzerindeki fotoğraf galerisine gitti. Duvardaki birkaç çerçeveli fotoğrafı kaldırdı: kendisinin çocukluk fotoğrafları; üçüncü eski karısı RIP'in baştan çıkarıcı fotoğrafı; Kingsley'lerin elindeki tek fotoğrafı; ve çerçevenin arkasında, kartonun arkasında Sam Marx'ın Miami Üniversitesi'nden aldığı diploma.

Gitmeleri gerekiyordu.

Fotoğrafları ve diplomayı çerçevelerinden çıkardı, sonra da ateşe attı. Jonathan Bishop'ın Zürih'te onlara ihtiyacı olmayacaktı.

Grant ateşi bir maşayla karıştırdı. Sonra tüm yedek CD'lerini aldı ve onları parçaladı. Sabit diskini çoktan silmişti; tertemizdi ve onunla birlikte denizaşırı ülkelere gidecekti.

Güle güle, Connor Grant.

Buzlu çay yaptığında ateşin sıcaklığından terlemiş, biraz nefes nefese kalmıştı. Bardağı oturma odasındaki koltuğa götürdü ve alevler sönene kadar çayını yudumladı.

Sonradan aklına gelmiş gibi kitaplıktan uluslararası bankacılıkla ilgili bir kitap çıkardı ve onu da çantaya atıp fermuarını kapattı.

Connor Grant olarak bilinen adam şehirden ayrılacağı için çok mutluydu. Ama San Francisco'ya kocaman bir veda öpücüğü vermeden yola çıkmayacaktı.

Bölüm 81

Grant mavi-beyaz küçük babaannesinin evinden mutfak kapısından çıktı ve araba yoluna girdi. Büyük kanvas spor çantası, eski Hyundai'sinin yanındaki bagaj arabasında bıraktığı yerde duruyordu.

Seyahat çantasını ön koltuğa attı, spor çantasını dikkatlice bagaja yükledi ve spor çantasının üzerine bagaja yerleştirdiği el arabasını katladı.

Arkasına uzanarak yarı otomatik tabancasını belinden çıkardı ve sürücü koltuğunun altına sabitledi.

Bitti, bitti ve bitti.

Çakıllı yoldan geçip ön bahçeye doğru yürüdü.

Üniformalı memurlar devriye arabalarını kaldırımın kenarına park etmişlerdi, ellerinde kahve kapları, araç telsizleri sonuna kadar açıktı. Memur Brad Jamison çaylaıktı. Ortağı Ray Baxter ise eski topraktı. İkisi birlikte bir sivrisinek kadar bile beyin gücüne sahip değildi. Bu San Francisco Polisi'nin koruma anlayışydı.

"Memur beyler," dedi. "Çavuş Boxer'ın tavsiyesine uyacağım. Evimden ayrılıyorum ve bir süreliğine bir otele yerleşiyorum. Sigorta şirketim bunun için ödeme yapıyor."

"Peki, sorun değil Bay Grant. Çavuş Boxer'a nereye gittiğinizi bildirmelisiniz."

"Zaten yaptım," dedi Grant.

"Bagajınız için yardıma ihtiyacınız var mı?" Memur Baxter sordu. "Hayır, hayır teşekkürler."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Biz değil. Sadece küçük yaşlı ben. Çavuşa da söylediğim gibi, birkaç hafta korumaya ihtiyacım olmayacak. Yeni bir yer ararken Marriott'ta kalacağım."

Jamison dedi ki, "Okeydoke. Ayrıca postanede bir form doldurmalısınız ki postalarınız ellerinde kalsın."

"İyi fikir. Teşekkürler."

Grant garaj yolundan dönüp eve doğru yöneldiğinde öğlen olmuştu.

Bayshore Bulvarı. Dikkatli sürdü. Artık hata yok. Trafik durdurması yok. Ehliyet kontrolü yok. İronik anlar yok. Dikkatle uygulanmış ve güzel bir metamorfoz için iyi hazırlanmış planını uyguluyordu.

Yakında başka bir ülkede olacak, daha da büyük bir sahnede daha da büyük bir rol oynayacaktı. Ve geçmişteki tüm rollerinin anıları içinde yaşamaya devam edecekti.

Tanrım, hayatını seviyordu.

Bölüm 82

Conklin ve ben kırmızı tuğlalı Hyde Street Psikiyatri

Merkezi'nin önüne park etmiş, yumurtalı sandviçlerle öğle yemeği yiyorduk.

Ortağım bana, "Bu hep uzak bir ihtimaldi," dedi. "Elimizdeki tek şey, üzerinde hiçbir iz, hiçbir şey olmayan *bu kadar* büyük bir etiketti."

"Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" Ona sordum.

"Evet, öyle. Birinci kare ve kabuklu yumurta salatasından nefret ediyorsun-"

"Bu konuda bir şans daha elde edebilmek için başka bir cinayeti beklemekten nefret ediyorum-"

Conklin burnumun ucunu ve yan camı göstererek, "Bak," dedi. "Neye bakıyorum ben?"

"Şu adam. O bir hasta. Dışarıda ne işi var?"

Onu şimdi gördüm. Adı Neddie'ydi. Psikiyatri merkezinin tuğla yüzü ile Walgreens'in boş beton tarafı arasında uzanan bir ara sokaktan çıkıyordu. Elleri ceplerindeydi, gözleri yere bakıyordu, duruşu ve yürüyüşü daha yarım saat önce sergilediği garip hareketlerden tamamen farklıydı.

Ortağım ve ben arabadan indik ve Neddie'yi uzaktan takip etmeye başladık. Neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar onu sorgulamaya hazır değildim.

Jones Caddesi'nden sağa döndüğünde tam önümüzdeydi. Ona o kadar yakındık ki köşeyi döndüğümüzde olması gerektiğini düşündüğüm yerde olmadığını görünce şok oldum. Aslında onu hiçbir yerde göremedim. Ne sigara dükkânının tentesinin gölgesinde, ne gazete bayisinden gazete alırken, ne de karşıdan karşıya geçerken. Sanki bir portaldan dördüncü bir boyuta geçmiş gibiydi.

"Oh, hadi amannn. Rich, nereye gitti?"

"Sırt çantası taşı mıydı, değil mi? Çantası yok muydu?" Conklin sordu.

"Hayır. Elleri ceplerinde. Omuzlarında ya da ellerinde bir şey yoktu, eminim. dedim.

"O zaman geri dönecek."

Zihnim taklalar atıyordu. Neddie'yi kaybetmemiş olsaydık bile, onu neyle suçlayabilirdik? Psikiyatri merkezinden ayrılmak mı? Belki de gitmesine izin verilmişti.

postaneye ya da her neyse. Çaresizlikten bir şeyler mi uyduruyorduk?

Jones'a bir aşağı bir yukarı baktık, vitrinlere baktık ama Neddie'yi göremedik. Ayrıldık. Ben Geary'ye çıktım, Richie de O'Farrell'ı aldı. Birbirimize telefonla haber verdik ve Neddie'yi kaybettikten on beş dakika sonra Conklin ve ben arabada buluştuk. Yerimize oturduk ve gözlerimizi sokaktan ayırmadık. Lanet olsun! Bu adamı nasıl kaybetmiştik?

Sonra Neddie *yanımızdan geçip gitti*. Gözleri hâlâ aşağıdaydı ve kendi kendine konuşuyordu.

Sadece birkaç kelime duydum: "...biraz paraya ihtiyacım var." Conklin'e "Şimdi" dedim.

Plakasız arabadan fırladık ve Neddie ara sokağa dönerken ona doğru yürüdük.

Bizi gördüğünde üç metre uzaktaydık *ve çılgılık* atmaya başladı. Binaya açılan yeşil metal kapının kilidini açtı ve içeride kayboldu. Kapının arkasından kilitlendiğini duydum. Yine de kolu çektim ama sağlamdı.

Yüksek sesle birkaç küfür savurdum.

Conklin silahını çekti ve kilidi açtı.

Bölüm 83

Conklin metal kapıyı **açtı** ve biz de kapıdan hızla geçerek inşaat torbalarıyla dolu bir çöp odasına girdik. Oda yaklaşık on beş metre kareydi ve iki kapı ile çevrelenmişti.

Çöp odasını ara sokağa bağlayan ilk metal kapıdan geçmiştik. Neddie, yeraltı koridoruna açılan uzak duvardaki ahşap kapıya doğru çömelmiş, "İyiym, iyiym" diye bağııyordu. Ben iyiym."

Bir yandan da anahtarı kapının kilidine sokmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Boyunun uzunluğu, kollarının kısalığı ve korkusu anahtarı sokmasına engel oluyordu.

Durumu çok hızlı bir şekilde değerlendirdim. Neddie ağlıyor ve feryat ediyordu ama yine de onu normal yürürken görmüştüm. Eğer şu anda yaptığı şey bir rolse, yarım desteyle oynayan bir adamın çok inandırıcı bir rolüydü.

"Neddie." dediğimde silahım elimdeydi. Anahtarlarını ver."

Kapana kısılmış küçük bir hayvan gibi korkunç inleme sesleri çıkarıyordu. Bir dizi anahtarla silahlanmış bir akıl hastasına silah tutarak ne halt ettiğimi düşündüğümü merak ettim.

Cidden onu vuracağımı mı düşündüm? Ne için?

Yarım düzine ya da daha fazla insanı öldürmüş olabilecek "tuhaf görünümlü adam" bu muydu? Yoksa sadece görüldüğü gibi, gezintiye çıkmış bir akıl hastası mıydı? Bunu bilemezdim. İşimi şansa bırakamazdım.

Conklin dedi ki, "Neddie. Ben Richie. Kimse sana zarar vermeyecek. Gördün mü?" Neddie'ye silahını gösterdi, sonra ceketini açtı ve silahı kılıfına yerleştirdi.

"Ortağım Lindsay de silahını bırakacak." Ben de yaptım.

Rich devam etti, "Seni korkuttuğum için üzgünüm Neddie. Gürültü için de özür dilerim. Yukarı çıkalım da konuşalım."

Arkamda torbalar hışırdadı. Arkamı döndüm ve çöp torbaları ile duvar arasında saklanan bir bakım işçisi gördüm, elleri kulaklarının üzerindeydi.

kendini görünmez yapmak için.

Neddie Conklin'e dedi ki, "Konuş. Sadece konuş, tamam mı Richie?" Rich ona güvence verdi ve Neddie, "Pes ediyorum, pes ediyorum," dedi.

Neddie başının üzerinde küçük bir anahtar demeti tutuyordu ve Rich onlara uzandı. Neddie Rich'in kolunun altından sıyrıldı ve kendini yüzükoyun hademenin üstüne attı.

Bu da ne?

Neddie adama, "Lawrence, buradan birlikte ayrılıyoruz," dedi.

Lawrence dedi ki, "Neddie, beni bu işe karıştırma. Git ya da gitme. Bu beni ilgilendirmez."

"Artık öyle," dedi Neddie.

Sesindeki ciyıklama gitmişti. Neddie'nin normal bir sesi vardı ve elinde bir şey vardı. Conklin ve ben aynı anda gördük. Bu bir şırıngaydı ve Neddie iğneyi Lawrence'ın boynuna batacak şekilde yerleştirmişti.

Bir dakika önce bir şüpheliyi bir dizi anahtarla etkisiz hale getirmeye çalışıyorduk. Şimdi ise daha dengesiz olamayacak bir rehine durumuyla karşı karşıyaydık. Bu durum yetkinlik ve zarafetle ele alınmalıydı, yoksa insanlar ölecekti.

Sakinleştirici rehine pazarlıkçısı ses tonumu kullandım. "Neddie. Bana ne istediğini söyle ki herkesi güvende tutabilelim."

Neddie, Lawrence'ın bedeni ve çöp yığınının oluştuğu yatağında daha rahat bir pozisyon almak için eğildi. Lawrence'ın boynunda iğnenin ete battığı çukuru görebiliyordum. Derisinde boncuk boncuk kan birikmişti.

Neddie şırınganın pistonuna basarsa Lawrence felç olacak, nefes alamazsa da ölecekti. Hastaneden sadece kısa bir mesafe uzaktaydık ama sux'un etkisini anladığım kadarıyla Mars'ta da olabilirdik.

"Neddie," dedim. "Bana ne istediğini söyle."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi. "Ama ben bunu çözene kadar silahlarınızı yere bırakın. Eğer yardım çağırırsanız, eğer herhangi birinin kapıdan girmesine izin verirsiniz, arkadaşım Larry bir ceset olacak. Bunu garanti ederim."

Bölüm 84

Neddie'deki değişiklikler **beni hâlâ şaşırtıyordu**. O tiz, şarkı söyler gibi konuşması gitmişti. Gözlerini benimkilere diktiğinde soğukkanlı bir kararlılık gördüm. Köşeye sıkışmıştı ve öldürmeye hazırdı. Ölmeye de razı olabilirdi.

Durduğum yerden on adım ötede Lawrence yüksek sesle nefes aldı ve boynunu iğneden uzaklaştırmak için hafifçe gerdi.

Neddie buna uygun olarak pozisyonunu ayarladı ve tüm ağırlığıyla Lawrence'a bastırarak iğneyi daha derine gönderdi.

Dedim ki, "Sanırım ne istediğini anlıyorum Neddie. Silah yok. Kimse girmeyecek ve kimse çıkmayacak. Aklında ne var?"

Dedi ki, "Sekiz kişiyi öldürdüm. Larry dokuzuncu olmak için sıraya girdi, ama şöyle bir şey var. Tek sayıları sevmem. Eğer onu öldürürsem, sizden birini öldürmek zorunda kalacağım. Bunu yapmanın zor olacağını kabul ediyorum. İşte anlaşma.

"Silahlarınızı parmak uçlarınızla çıkarın ve bana doğru atın. Ben gideceğim ve kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Peşimden gelen olursa ateş ederim. Bu bok çukurundan çıktıktan sonra beni bir daha asla görmeyeceksiniz."

"Bunu yapamayız," dedim. "Bizim yolumuz olmalı. İğneyi bırak Neddie. Başka bir günü görmek için yaşa."

"Bayan Polis, gerçekten pes edip beni hapse atmanıza izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Hayatım boyunca hapisteydim. Bu yeterli değil mi?"

Cehennemden çıkma bir çatışmanın içindeydik. Adrenalin kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Silahımı kılıfımdan çıkarmadan önce Neddie'nin Larry'yi bokla doldurabileceğinin tamamen farkındaydım.

Toparlayabildiğim en sakin ses tonuyla, "Seni duyuyorum Neddie ve işte karşı teklifim. Larry'nin gitmesine izin ver. Ortağım ve ben savcıyla birlikte çalışıp hikayeyi senin açından anlatacağız. Yaşadığın istismarı. Seni bu noktaya getiren hafifletici sebepleri. Bizi dinleyecektir."

Neddie sadece birkaç metre önümde çömelmiş duruyordu. Larry için işler iyi gitmiyordu. İnledi ve "Neddie, dostum, ben sana hiçbir şey yapmadım," dedi.

Neddie, "Kapa çeneni, Larry." dedi. Bana öyle geliyordu ki

Seçenekler. Ben de kendiminkileri tartıyordum. zerine atlayabilir miydim? İğneyi elinden alabilir miydim?

Neddie konuştuğunda mesafeyi ölçüyordum.

"Eğer pes edersem," dedi, "medyaya kendi sözlerinizle anlatmak zorundasınız. Herkesi kandıran bir dahi olduğumu anladıklarından emin ol. Profesyonel görüşünüze göre Edward Lamborghini'nin bu yüzyılın en zeki seri katillerinden biri olduğunu açıkça belirtmelisiniz. Bunu yap. Bana söz ver."

Ona güvenmiyordum ama bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Dedim ki, "Tamam Neddie. Bu anlaşmayla yaşayabilirim. Sana söz veriyorum. Şimdi iğneyi yavaşça aşağı atın."

Yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı. Bu psikopat ne düşünüyordu? Gözlerini benimkilere kilitledi. Ve-hayır! Pistonu itti.

Aynı anda silah sesini duydum.

Conklin!

Neddie bağırdı ve iğne elinden fırladı. Öğürdü, Lawrence'ın ve çöp torbalarının üzerinden yuvarlandı ve hareketsiz yattı.

Conklin Lawrence'ın yanına gitti, o da boynuna sarıldı ve "Beni... bıçakladı," diye soluk soluğa kaldı.

Anahtarları yerden aldım ve birbiri ardına bodrum kapısının kilidine soktum. Üçüncü denemede anahtar kolaya döndü ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kavernöz ve iyi gezilmiş bodrum koridoruna koştum.

Bir sağıık ekibinin sedyedeki bir hastayı Aziz Vartan'a doğıru taşıdığını gördüm. Rozetimi gösterdim ve bağırdım, "*Yardıma ihtiyacımız var. İki adam yerde. Birinin solunum cihazına ihtiyacı var, HEMEN. Acil durum birimine ihtiyacımız var, HEMEN.*"

Bölüm 85

Neddie vurulduğundan beri kımıldamamıştı ama Lawrence Janes en sık nefesleri alıyordu.

Elini tuttum. Sux'un eski olduğunu düşünüyordum. Neddie'nin Larry yere yığılmadan önce ona tam doz vermemiş olma ihtimali vardı. Sux atardamar yerine kaslara enjekte edilirse, ilacın vücudu felç etmesi daha uzun sürerdi. Bu Larry için iyi bir şeydi.

Küçük bir umut alevini körükledim ve onunla kaldım, ona "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın. Ben buradayım. Yardım alacağız. Dayan, Larry. Dayan."

Bir acil durum ekibi kapıdan içeri girdi. "Ona sux enjekte edilmiş," dedim.

Sağlık görevlisi hiçbir soru sormadı, doğrudan işe koyuldu ve Larry'yi hemen orada yere yatırdı. Göğsünün inip kalktığını görmek beni o kadar rahatlattı ki gözlerim yaşardı.

Neddie'ye başka bir doktor baktı. Kalbini dinledi ve "Öldü" dedi. Çöp poşetlerinin üzerine serilmiş, gevşek bedeniyle Neddie aldatıcı bir şekilde genç, masum ve *iyi* görünüyordu.

Richie'nin silahını aldım ve Brady'yi aradım.

"İyi bir atıştı, Brady," dedim. "Conklin'in başka seçeneği yoktu." "Yoldayım," dedi Brady.

Sağlık personeline Neddie'nin cesedini olduğu gibi bırakmalarını söyledim. Polisin geleceğini. Bir sonraki emre kadar bu odadaki her şeyin bizim olduğunu söyledim.

Sokak kapısını açtım ve Richie'yle birlikte kapı aralığında durup boş beton duvara baktık.

Ortağıma dedim ki, "Neddie'nin hiçbir çıkış yolu yoktu ve bu yüzden *senin* tarafından intiharı seçti, Rich. Hapishanede bir gün daha geçirmek istemediğini söyledi. Silahlı olduğumuzu biliyordu. Dokuz numaralı cinayet kurbanını öldürmek istedi. Larry'nin hayatını kurtardın ve torunlarına anlatacak harika bir hikayesi olacak. Yapman gerekeni yaptın. Ve bunu mükemmel bir şekilde yaptın."

Başını salladı. "Teşekkürler" dedi ama canı yanıyordu. Ve sonra dedi ki, "Sen

Neyden nefret
ettiğimi biliyor
musun?" "Ben
nefret ederim."

Birini vurmaktan nefret ederdi. Bir can almış olmaktan nefret ederdi. Ortağıma birazdan döneceğimi söyledim, sonra Rich'in duyamayacağı bir şekilde ara sokağa girdim ve Cindy'yi aradım.

"Senin için bir şeyim var," dedim. "Gizli Katil öldü ve evet, bu kayıtlarda var. Bana birkaç saat verin, Brady'nin bunu size resmi olarak ve alıntılarla vermesini sağlayacağım."

"Bu muazzam olurdu, Lindsay."

"Ama şimdi Richie'yi arayabilir misin? Sanırım seninle gerçekten konuşmaya ihtiyacı var."

Bölüm 86

Cindy, *San Francisco Chronicle*'daki ofisinde "Gizli Katilin Son Duruşu" başlıklı haberini parlatıyordu.

Lindsay ona Edward Lamborghini'nin vurularak öldürülmesinden bahsetmişti, namı diğer Neddie Lambo'nun adı açıklanmayan bir cinayet masası müfettişi tarafından öldürüldüğünü ve kurbanın hastane çalışanı Lawrence Janes'in canını almaya ne kadar yaklaştığını anlattı. Lindsay ayrıca Brady'yi telefonla arayarak hikâyesini teyit etmiş, ardından Cindy Hyde Street Psikiyatri Merkezi'nin müdürü Dr. Terry Hoover ile konuşmuştu.

Dr. Hoover'a göre Neddie'nin "ayrıcalıkları" vardı. Bunların başında, akşam sokağa çıkma yasağına kadar döndüğü sürece gündüz saatlerinde tesisten tek başına ayrılma iznine sahip olması geliyordu.

Sersemlemiş olan Dr. Hoover, Neddie'nin herkes tarafından sevilen bir dost olduğunu ve geriye dönüp baktığında bu hastayı fazlasıyla hafife almış gibi göründüğünü kabul etti.

"Hoover, "Edward'ın burada, psikiyatri merkezinde, Saint Vartan'daki eczanede ve tüm San Francisco'da uyuşturucuya erişimi olması mümkün, sanırım," dedi. Ama hiç suç işledi mi? Benim tanıdığım Neddie Lambo bunu asla yapamazdı."

Ama vardı.

Hoover ile konuştuktan sonra Cindy, Edward Lamborghini'nin geçmişini araştırmış ve sabıka kaydını açamasa da, henüz yedi yaşındayken Johnston Gençlik Islahevi'ne gönderilmesi için korkunç bir suç işlemiş olması gerektiğini düşünmüştü. Johnston kapandığında Neddie, sıfır güvenli bir hastane olan Hyde Street Psikiyatri Merkezi'ne nakledilmişti. Tesisin "ayrıcalıklar" politikasını sıkılaştıracığını düşünüyordu. PDQ.

Cindy sayfasının en üstüne doğru ilerledi. Başlığın altında baş paragrafı vardı.

Hyde'daki Bush Caddesi'nde bulunan Hyde Street Psikiyatri Merkezi'nde hasta olan Edward Lamborghini bugün bir cinayet masası müfettişi tarafından vurularak öldürüldü.

SFPD.

Olay sırasında olay yerinde bulunan Çavuş Lindsay Boxer, "Bay Lamborghini sekiz kişiyi öldürdüğünü itiraf etti. Silahlıydı ve bir görgü tanığını rehin tutuyordu. Silahını bırakmayı reddetti ve yakalanmadan önce rehinesini ölümcül bir iğneyle öldürmeye çalıştı."

Lindsay'in alıntısı mükemmeldi. Richie, Neddie Lambo'yu alaşağı edişiyile ilgili olarak onunla konuşamamıştı ama yazının arka planını renklendirmişti: Çöp odasındaki tabelalar, çöp kokusu, mağaramsı yeraltı tünelinin görünümü.

Hikaye iyiydi. Canlı. Doğru. Hareketli.

Cindy dört bin kelimelik yazının tamamını tekrar okudu, birkaç yeri sıkılaştırdı, her şeyi imla kontrolünden geçirdi.

Sonra hikayesini baş editör Henry Tyler'a gönderdi.

Onun okumasını beklerken Richie'yi aradı. O sabah yanından ayrıldığında

Richie derin bir uykuya dalmış, hak ettiği ve ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi yapıyordu. "İyi gidiyorum bebeğim," dedi ona. "Çikolatalı çikolata yiyorum cipsli dondurma ve yoğun kremalı kahve. İnsan bir kere yaşar, değil mi?"

"Kesinlikle haklısın."

"Ve şimdi sanırım yatağa geri döneceğim."

Cindy onu hayal ederek gülümsedi. "Sonra görüşürüz. Seni seviyorum," dedi. "Ben de seni seviyorum, Cin."

Tyler onu aradı.

Konsolundaki bir düğmeye bastı. "Henry?"

"Harika iş, Cindy. Başla bakalım. Öğle yemeğinden sonra buluşalım ve bu konudaki takibinizi konuşalım."

Cindy "Gizli Katil "i redaksiyona gönderdi ve anın tadını çıkarmak için arkasına yaslandı.

Tyler parçayı sevdi. Ve "Gizli Katil "den korkan insanlar artık sokakta kendilerini daha güvende hissedeceklerdi.

Cindy masasını topladıktan sonra geç bir kahvaltı için kafeteryaya gitti. Masasına dönüp postalarını açtığında gelen kutusunun dolup taşıdığını gördü. E-postaların hepsinde aynı tema işleniyordu: *"Ne harika bir haber! Tanrı'ya şükür bitti."*

Neredeyse çığ gibi büyüyen e-postalar arasında Lindsay'den gelen ve Kadın Cinayet Kulübü üyelerine bu akşam bir toplantıları olduğunu hatırlatan bir e-posta vardı; baharatlı bir yemek eşliğinde gülmek için değil, Adalet Sarayı Cinayet Masası ekip odasında bir çalışma toplantısı.

Lindsay, eğer kaynaklarını bir araya getirirlerse ve

Connor Grant, Lindsay'e karşı haksız, intikamcı ve düpedüz şeytani şikâyetine karşı koyacak kadar lanetleyici bir şey bulabilir.

Eğer bu mümkün olsaydı, Cindy dördünün bunu yapabileceğinden emindi.

Bölüm 87

Toplantımız için dinlenme odasına el koymuştum çünkü orada uzun, iyi kullanılmış bir masa ve dört katlanır sandalye vardı. Ayrıca elimizin altında bir kahve makinesi ve tezgahın üzerinde Müfettiş Samuels'in ikramı olan büyük bir kutu yulaflı kurabiye vardı.

Duruşmasından önce Connor Grant'in garaj laboratuvarından aldığımız düzinelerce kutuyu getirmeleri için eşya odasından rica etmiştim; onları geri istememişti. Şimdi on iki eninde, sekiz yüksekliğinde bir duvara karşı dizilmişlerdi.

Conklin ve ben duruşmadan önce kutuların yaklaşık yarısını incelemiş ve karıştırdıklarımızı X ile işaretlemiştik. Bulduğumuz hiçbir şey fen bilgisi öğretmenine karşı kanıt oluşturacak düzeyde değildi. Hayır. Kutular düzgün bir şekilde sınıf ödevleriyle ilgili kağıtlarla doluydu, ancak bulmayı umduğumuz gibi bombalar, toplu katliam, GAR veya herhangi bir hükümet karşıtı faaliyetle ilgili materyal yoktu.

İş yoğunluğu ve insan gücü yetersizliği nedeniyle ellinci kutudan sonra pes etmiştik. Bu gece WMC geri kalanları kazacaktı.

"Neden bununla uğraşıyorsun?" Kızlara retorik olarak sordum. "Çünkü IAB'ye yaptığı şikayet bana yalancı diyor ve işime ve kariyerime mal olabilir. Ayrıca ve muhtemelen daha önemlisi, adamın suçlu olduğunu düşünüyorum. Bana Sci-Tron'u bombaladığını söyledi. Neden?"

"Benim teorim," dedi Claire, "onun bir kundakçı gibi olduğu. Patlamayı gerçekleştirdiği için çok mutluydu. Kafası iyiydi. Bu yüzden size övündü ve sonra tutuklandığında gerçekler ortaya çıktı."

Yuki, "Ya da riskleri arttırmak istedi. Hem Sci-Tron'u havaya uçurmak hem de adalet sistemini alt etmek."

Dedim ki, "İki teoriyi de seviyorum. Connor Grant bir sustalının insan eşdeğeri. Kendi parlak avukatı gibi davrandı ve kurtuldu. Bence bu, kariyer sahibi bir lise fen öğretmeninın kişiliğiyle bağdaşmıyor. Yuki, katılıyor musun?"

"Hem de fazlasıyla. Aynı anda hem yumuşak, hem kurnaz hem de sempatikti. Hey, pantolonumuzu indirdi."

Dedim ki, "Kendi kendime sorup duruyorum, kim bu maskeli adam? Kabul edildi,

kutularını karıştırmak yine dokuzuncu sınıf fen bilimlerine dalmak olabilir ama eğer burada bir ipucu varsa..."

"...görürsek anlarız," dedi Cindy.

"Aynen öyle," dedim. "Kirli resimler, kabataslak banka hesapları, daha önce işlediği suçlar için arama emirleri ve tabii ki büyük bir kamusal alanı havaya uçurma planları olmasını umuyorum. Ya da, hey, Bay Grant, bizi şaşırtın. Hiç suçlanmadığı bir suça dair kanıt bulursak bu gerçek bir bonus turu olur.

"Ama bu gece için, en azından, bu adamı korkutacak ve bana karşı şikayetini geri çekmesini sağlayacak çirkin bir şey bulmak istiyorum."

Dörtlü bir yumruk tokuşturması yaptık ve kutuları bölüştük.

Claire müzikle çalışmayı seviyor. Akıllı telefonunu açtı ve klasik bir müzik dinlemeye başladı. Sonra bir dosya kutusu aldı, içinden bir tomar kâğıt çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu. Yuki ve Cindy bir ekip olarak çalıştı, her biri bir seferde bir kutuyu ayıklıyor, ilerlerken birbirlerine çeşitli kâğıt parçalarını gösteriyorlardı.

Herkesi izledim ve kendi kutum üzerinde de çalıştım.

Üçüncü kutumun dibini kazıyordum ki daha önce gördüğüm bir isim gözüme çarptı.

Bağırdım, "Yuki, burada Miami Üniversitesi'nden Samuel Marx tarafından yazılmış dava üzerine bir makale var. Grant'in evinde Sam Marx'a ait olduğunu söyleyen kitap plakaları olan hukuk kitapları buldum."

Yuki, "Şimdi Samuel Marx'ı arıyorum," dedi.

Dizüstü bilgisayarına dokundu, sonra "Skokie'de bir avukattı, yaklaşık on yıl önce bir ev yangınında öldü" dedi.

"*Sam Marx* artı *Connor Grant* yazarsanız ne elde edersiniz?" diye sordum.

Başını salladı. Hiçbir şey. Grant, Marx'ı tanıyor muydu? Marx'ın kitaplarını bir etiket satışından mı almıştı? Grant ve kanun arasında bir bağlantı vardı ama hiçbir şey ifade etmiyordu. Henüz bir şey yok.

Bölüm 88

Saat altıdan ona kadar **çalıştık**, Claire "Hadi beynimizi havalandıralım, tamam mı?" dedi.

Kocası Edmund'un orkestra eserlerinden birini, Vanhal'ın Re Majör Kontrbas Konçertosu'nu çaldı. Müzik kesinlikle ruh halimizi hafifletti. Kahve fincanları dolduruldu ve kırıntıları da dahil olmak üzere yulafli kurabiye kutusunu cilaladık. Cindy, Claire ve Yuki sevgililerine mesaj attılar ve ben de Bayan Rose'u arayarak birkaç saat içinde evde olacağımı söyledim. "Umarım öyledir."

Ama açılmamış kutular çağırıyordu. Aradan sonra tekrar eleme ve ayıklamaya başladık.

Esas olarak, astronomi, paleontoloji ve temel kimya testlerinin arasına rastgele serpiştirilmiş patlamalarla ilgili gazete kupürlerinin fotokopilerini bulduk, daha fazla tartışmak için bir kenara ayırdığımız kağıtlar.

Tüm kutular arandıktan sonra, bulgularımız hakkında ileri geri konuştuk. Örneğin benim elimde oldukça şaşırtıcı bir şey vardı.

Otuz yıl önce bir ailenin öldüğü bir ev yangınıyla ilgili bir Wisconsin gazetesi makalesinin kopyasıydı. Habere göre, arka bahçedeki bir ot yangını propan tankını tutuşturmuş, banliyödeki bir evi yok etmiş ve enkaza çevirmişti. Evde dört kişi yaşıyordu ve o kadar yanmışlardı ki cesetlerin kimlikleri tespit edilememişti.

Önemli görünüyordu, ben de zemine kadar açtım.

"Bu Connor Grant'in hikayesinin başlangıcı mı? Bu gaz patlaması onu bombaların gücü ve ihtişamı hakkında düşünmeye mi itti? Yoksa neden kurtarsın ki?"

Claire, "Aileyi tanıyor olabilir mi?" diye sordu.

Google'da kasabanın adını ve Connor Grant'in adını aradı, sonra da "Hiçbir şey bulamadım" dedi.

İnternette birkaç tur daha attık ve *Connor Grant fen öğretmenini* araştırdığımızda Grant hakkında bir düzine yıl öncesine dayanan küçük çaplı bilim fuarı yazıları bulduk.

Cindy, "Bunlar gerçek hikâyeler de olabilir, uydurma da," dedi. "Bu

Bir sohbet odasında ya da blogda kendinizle ilgili bir şey yayınlamak, bir web sitesi kurmak, küçük bir kasaba gazetesi için bir makale yazmak çok zor. Sonra başka yayınlar tarafından alınıyor, doğruluğu kontrol edilmiyor ve ardından Google'da birden fazla kez görünüyor."

"Şunu dinleyin," dedi Claire. Makaleden bir bölüm okudu. "William Tilley, bir uçak kazasında hayatını kaybeden iklim bilimci arkadaşı Connor Grant için düzenlenen anma törenini yönetti."

Claire yukarı baktı. "Bu Connor Grant'ın cesedi yanmış enkazdan asla çıkarılamadı." dedi.

"Bir resim var mı?" Cindy sordu.

Vardı. Ama uçak kazasında ölen bilim adamı Connor Grant bizim Connor Grant'a hiç benzemiyordu. Baş yas tutan William Tilley'nin fotoğrafına baktım. Connor Grant'ın ikizi değildi ama ölü adamdan çok bizim Connor Grant'a benzediğini düşündüm.

Tilley'in adını Google'da arattım ve karşıma dört bin tane *William Willy Bill Billy Tilley* çıktı.

Nerede kalmıştık? Aslında birbiriyle bağlantısı olmayan birkaç kişinin şiddetli ve ateşli ölümlerinden bahseden bir makaleler koleksiyonumuz vardı. Bu insanlar Connor Grant için ne ifade ediyordu?

Neden bu tür trajedilerin hikâyelerini topluyordu?

Onlar onun kurbanları mıydı?

Bu gece tüm bu ölümlerin peşine düşemeyecektik. Altı saat süren sıkı bir çalışmanın ardından her bir kutunun üzerini çizmiş, pek bir şey ifade etmeyen ve kesinlikle düşmanımın üzerine atılacak kirli bir bomba olmayan yarı ilgi çekici bilgiler bulmuştuk.

"Gerçekten iyi denediğin için teşekkürler," dedim.

Kızlar üzgün olduklarını söylediler ve temizlenip eve gitmeden önce hepimiz birbirimize sarıldık.

Lake Street'e dönerken Grant'i düşündüm. Var olmayan bir şeyi mi arıyorduk? Connor Grant tam olarak söylediği kişi miydi - derin ve geniş kapsamlı bir zekâyâ sahip bir lise öğretmeni? Eğer öyleyse, neden toplu cinayetten paçayı sıyrarak hepimizi dolandırdığını düşünmekte ısrar ediyordum? Grant asla çözölemeyecek bir gizem miydi?

IAB şikâyetiyle beni hâlâ sıkıştırıyordu, ama ona karşı elimde ne vardı?

Hala en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bölüm 89

Son yirmi dört saatini Connor Grant olarak geçirecek olan adam parasını saydı. Beşlikler halinde kırk beş doları, sekiz tekliği ve biraz bozuk parası vardı. Uçağa binmeden önce hepsini kullanmak istiyordu.

Son iki gündür orta halli işadamlarının kaldığı Travelers' Inn'deki süitinde kalıyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu; ne avukatı, ne polisler, ne de okul. Körfez Kenti'ne büyük vedasından önce dinlenmek için bu küçük yalnızlık yastığını istemişti.

Zamanı iyi geçirmişti, büyük yatağın ortasında uzanmış, iPhone'unda en sevdiği şarkıları dinliyordu. Oda servisi talep üzerine. Anılar da talep üzerine.

Acele etmedi ve San Francisco'da geçirdiği beş yılı gözden geçirdi. Saint Brendan'daki sınıflarındaki çocukları düşündü ve saydıkça her birini hatırladı.

Okyanus manzaralı yemekleri, teleferik ve feribot yolculuklarını, küçük evindeki ateşin başında okuduğu kitapları hatırladı. Yattıkları kadınları ve onların hikâyelerini düşündü ve konuşmaları ya da vedalaşmaları atlamadı.

Viskisini yudumladı ve müziğini çaldı, zihnindeki görüntüleri ortaya çıkardı. En iyisini sona saklamak istiyordu ama işte oradaydı. Bir yangın söndürücüyle basınç bombası yaptığını, gazla doldurduğunu, perklorat eklediğini, bombayı kubbeye çıkan spiral merdivenden birkaç metre ötedeki uzay yolculuğu sergisinin eteklerinin altına bıraktığını hatırladı.

Bir avuç dolusu C-4'ü bir zamanlayıcı ile Hoş Geldiniz Galerisi'nin önündeki sayborg sergisine yerleştirdiğini hatırlıyordu, böylece büyük sıkıştırma bombası patladıktan yirmi beş dakika sonra kapılar patlayacaktı.

Ve o gün birkaç saat önce parasını ödediği kızı düşündü. İrlandalı diye düşündü. Çekingen. Mütevazı, hatta. Kızın paraya, adamın da ona ihtiyacı vardı. Kazan-kazan.

Pencerelerinin dışında gün batımı devam ederken, "Grant" o akşamın geri kalanını zihninde kurgulamadan oynattı. Zamanlayıcı basınçlı bombayı patlattığında 15 numaralı iskeleden çok da uzak olmayan Embarcadero'da durduğunu kristal netliğinde hatırlıyordu. Patlamanın büyüklüğü ve kapsamı beklentilerinin ötesindeydi. Cam yağmuru havayı buza çevirmiş, dondurmuş ve böylece bina dizlerinin üzerine çökerken ışığı ve kükreyen ihtişamı yansıtmıştı.

Görüntüler üst üste bindi: yıkım hala devam ediyordu, itfaiye araçlarının ve kalabalığın çığlıklarıyla örtüşüyordu, çok sayıda insan. O patlama hayatının zirvelerinden biriydi.

Duruşmaya hazırlanırken hapishanede geçirdiği iki ay çok çabuk geçmişti. Planlamasını zevkle yapmıştı ve uygulamada hayallerinin ötesine geçmişti. Jüriyi en iyi arkadaşlarına dönüştürürken iddia makamının yüzünü izlemek çok kolay ve hatta komik olmuştu.

Lindsay Boxer'ın SFPD'den atılması sırasında burada olamayacak olması çok kötü. Bu aşağılanma onu mahvedecekti ama onun için şikâyet, bir sonraki hamlesini planlarken dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Grant viskisini bitirdi ve oda servisi menüsüne baktı. Siparişini verdi ve beklerken yarın çıkış yapmadan önce yapmak istediği bir şey vardı. Arkadaşı Dylan Mitchell'a, büyük Haight'in kendisine teşekkür etmek istiyordu. Kullan-at telefonunu eline aldı ve bir e-posta yazdı.

Haight, bir jet uçağıyla gidiyorum. Rehberliğiniz, ilhamınız ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Sensiz batan bir güneşin altında cam yağmuru yapamazdım.

Hibe

Mesajı gönderdi ve hemen yanıtladı.

Grant, harekete damganı vurdun. Vizyonunuzun doğmasına yardımcı olduğum için mutluyum. Not defterini hediye ettiğin için teşekkürler. Telefonunu yak. AN

AN, "Apocalypse Now."

Grant mutlu bir şekilde iç çekti. Artık hatıra eşyası yoktu. Telefondaki çipi çıkardı ve tuvalete atıp sifonu çekti. Sonra oda servisi garsonu ve duble çizburgeri için kapıyı sonuna kadar açtı.

Bölüm 90

Jacobi önümde belirlediğinde masamda geç saatlere **kadar çalışıyordum**, bilgisayarı kapatmama az kalmıştı.

"Seni yakaladığıma sevindim."

"Sadece iyi haberler, lütfen, Jacobi."

"Görev gücünün sana ihtiyacı var."

"Hayır, hayır, hayır, yok. Ben bittim. İşim bitti."

Jacobi beni duymamış gibi konuşmaya devam etti ve işitmesinde bir sorun olmadığından oldukça emindim.

"Haight adında bir Dylan Mitchell tanıyor musun?" "Nefret mi?"

Dedim. "Nedir o? Bir çeşit etiket mi?"

Jacobi, "H-a-i-g-h-t. Sokak gibi."

Bilgisayarımı kapattım. Kahvemin kalanını içtim ve kabı çöpe attım.

"Hiç sanmıyorum. Peki ya o?" Ben sordum.

"Terörist yeraltı dünyasında büyük bir oyuncu. Hükümet karşıtı çiçek gücü devrimiyle büyüdü ve yeni canlı bomba neslinin amigosu haline geldi."

"Anladığımdan emin değilim."

Jacobi güldü. "Benim hatam. Bakalım anlayabilecek misin? Bu Haight denen adam ortalığı karıştırıyor. Sistemin sözde kaçınılmaz çöküşü üzerine videolar yayıyor. Sloganı 'Her şekilde halka güç', özellikle de şiddet içeren yollarla. Kurnaz biri. Hızlı bir teslimatı var. Ama bunun nereye varacağını biliyoruz. Lanet olsun. Sorun şu ki, o sadece bilgilendiriyor ve atıp tutuyor ama dikte etmiyor ya da tavsiyede bulunmuyor. Yani teknik olarak yaptığı şey yasadışı değil."

"Can alıcı noktayı bekliyorum."

"Sabırlı ol, Boksör. Sana görevin hakkında bilgi veriyorum." "Eğer kabul etmeyi seçersem."

Beni görmezden geldi. "DHS, J.'nin Tenderloin'deki o apartmanda temizlemeye çalıştığı ve geride bıraktığı bilgisayarını inceledi. Ayrıca DHS Yang'in bilgisayarını da incelemiş. Ingleside. Bu ikisi ve Haight arasında bir bağlantı buldular."

Şimdi ilgimi çekti. Hem de çok.

Jacobi, "J.'nin bilgisayarıyla Yang'ın bilgisayarının ortak bir noktası var, dişli kafalıların hash code dedikleri şey. Parmak izi gibi, Federallerin uzun zamandır hacklediği Haight'in bilgisayarıyla teması gösteriyor."

"Ama bu üçünün temas halinde olması bir suç mu?"

Etrafımdaki polisler evlerine gidiyordu. Chi'ye iyi geceler diledim. Cappy'ye el salladı. Samuels, "Yardıma ihtiyacın var mı, Boksör?"

dedi. "Ben iyiyim."

Jacobi masamın köşesine oturdu.

"Boksör."

"Dinliyorum."

"Güzel. Çünkü asıl konuya burada geliyorum. Bu iş gerçekten bir yere varacak. Haight gündemde çünkü bilinen iki terörist onunla temasa geçti. Şimdi de DHS Haight'in bilgisayarında bir şey buldu. Connor Grant Haight'a e-posta göndermiş, o da cevap yazmış."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi Jacobi. "Kilit gerçek bu. Grant Haight'a desteği için teşekkür etti. Desteğin Grant'in Sci-Tron'a saldırısı için olduğunu tahmin ediyorum. Grant, Haight'e şehirden ayrılacağını söylüyor. Ne zaman olduğunu söylemedi ve Grant'in nerede olduğunu bilmiyoruz ama DHS Bay Çiçek Gücü'nü alıp sorgulamak istiyor. Şehrimizin yirmi beş vatandaşını öldüren bir terör eyleminin suç ortağı olabilir."

Şaşırmıştım. Grant'ten neredeyse ümidimi kesmiştim ve şimdi de Sci-Tron felaketinde sanal bir parmak izi bırakmış ve daha da büyük bir suçu ortaya çıkarmış gibi görünüyordu.

"SWAT ön tarafta sizi bekliyor. Conklin yolda. Keşke ben de gidebilsem," dedi Jacobi. "Şimdi git buradan."

Bölüm 91

Haight stüdyosunda, güçlendirilmiş camın ötesinde gökyüzünün kobalt mavisine dönüşmesini izliyordu. Sci-Tron bombasının yaratıcısı Connor Grant ile yaptığı kısa görüşmeden sonra Haight IP adresini değiştirdi. Grant'e yazmak bir hataydı, Grant ona ilk kez cevap yazıyordu ama ödüllü öğrencisine veda etmek zorundaydı. Grant'in berrak zekâsından, bilimsel aklından her zaman hoşlanmıştı.

Sabit diskini temizlemeyi bitirdi ve akşamını planladı. Kök sebzeler pişiriyordu ve onlar pişerken bir podcast yayınlayacaktı. Bu hafta New York'ta ve Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde bazı cüretkâr yalnız kurt bombalamaları gerçekleşmişti.

Sadık askerlere her yerde tezahürat yapması çok önemliydi. Diğerlerini motive etmek için bir mesaj göndermek önemliydi.

Yirminci Cadde'den fabrikasına doğru gelen bir araba kuyruğu gördüğünde notlarını alıyor, podcast'i için düşüncelerini toparlıyordu.

Oh. Kahretsin.

Arabalar aşağıdaki park alanını doldururken Haight helikopterin kanat seslerini duydu. Çatıya koştu ve ellerini havaya kaldırarak etkisiz *bir şekilde* "Ateş etmeyin" diye bağırdı.

Lanet olsun. Tabii ki hacklenmişti. Sürpriz değil ama küçük bir hata, 122 karakter, hemen silinmiş ve ölümüne temizlenmiş.

Ve hala lanet ağ kapanmıştı.

"Ateş etme."

Bölüm 92

Dogpatch'in sanayi bölgesindeki bozuk asfaltın üzerinden geçerken taktik kuvvet komutanı William Niles ile birlikte öndeki arabada ön koltukta **oturuyordum**. Helikopterler hava desteği veriyordu ve Niles telsizden ekibine talimat veriyordu.

Helikopterlerden gelen parlak ışıklar eski bir fabrikayı aydınlatırken, taarruz araçlarımız sıraya girerek yolu kapattı ve koruma sağladı.

Bir adam fabrikadaki evinin çatısında elleri havada duruyordu, ancak kör edici ışıklar ona çarptığında binaya geri koştu.

Niles arabadan inmiş ve megafonla konuşuyordu.

"Dışarı çıkın Bay Mitchell. Etrafınız sarıldı."

Conklin ve ben araçtan indik.

Haight ne yapacaktı? Niles'in işaretiyle taktik ekip ileri koşup tüm çıkışlarda pozisyon aldı ve iki adam ön kapıdan içeri daldı.

Flaş bombaları camları aydınlattı.

Ve bir dakika sonra terörle mücadele ekibimizin öncüleri içeri girdi. Sersemlemiş bir Dylan Mitchell, nam-ı diğer Haight'i yatağına uzanmış, bilinci yerinde değilken buldum.

Niles bir tencereye su doldurdu ve Amerika'da ve dünyanın geri kalanında çılgın anarşistleri kışkırtan adamın üzerine döktü, sonra onu ayağa kaldırıp oturur pozisyona getirdi.

"Ne?" diye sordu adam.

"Sizi son bombalama ve diğer terör eylemlerinde komplo kurmaktan tutukluyoruz. Evinizi aramak ve telefonunuz ve bilgisayarınız da dahil olmak üzere elektronik cihazlarınıza el koymak için federal arama emrim var. Bir sonraki emre kadar kışın DHS'ye ait."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bir *blog* yayınladım."

"Pekâlâ, Sci-Tron'un bombalanmasında Connor Grant ile birlikte komplo kurduğunuzu ve yirmi beş kişinin ölümüne karıştığınızı söylüyoruz. Bu başlangıç için."

"Connor Grant diye birini tanımıyorum. Ve gerçek bu."

Conklin yatağın altında saklı duran bir şeye bakıyordu.

tekerlekler. Altına uzandı ve eldivenli eliyle, el yazısıyla yazılmış gibi görünen ve kulakları çınlayan kalın bir defter çıkardı.

Ne olduğunu biliyordum. Aslında Conklin bu defteri ya da buna benzer bir defteri Grant'in garajındaki laboratuvarında bulmuştu.

Başlığı yüksek sesle okudu. "'Bomba Nasıl Yapılır: Yirmi Beş Dakikada Yirmi Beş Dolara, yazar Connor A. Grant. Yatmadan önce mi okuyorsunuz, Bay Mitchell?'"

Haight, *ne olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmediğim* sıradan ve aptal protestoyu yutmuş gibi *görünüyordu* ama yüzünde yenilginin asık ifadesi vardı.

Siyah giysili bir adam Conklin'i defterden kurtardı ve poşete koydu. Niles bana döndü.

"Çavuş Boxer? Bu şerefe nail olacak mısınız?"

Yatağında oturan adamla konuştuğumda Conklin de yanımdaydı.

"Dylan Mitchell?"

Yüzüme baktı ve gülümsemeye başladı.

"Aman Tanrım," dedi. "Domuzun üzerindeki ruju gerçekten görecektir kadar uzun yaşadım."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." dedim.

Conklin arkasından yürüdü ve onu sıkıca kelepçeledi.

"Bay Mitchell, sessiz kalma hakkına sahipsiniz, anladınız mı?"

Ona tüm haklarını okudum ve ayağa kaldırılıp bir saldırı aracına götürülürken kenara çekildim.

Şimdi bağıırıyordu.

"Bundan asla kurtulamayacaksın. Bunu garanti ederim."

"Bunu avukatına söyle," diye bağırdım. "Uzun bir gün geçirdim."

Bölüm 93

O gece **iyi uyudum** ve ertesi gün güzel bir şekilde şekilleniyordu.

Haight -öldür, işkence et ve patlat hareketinin gurusu, Haight konuşmasını yeniden icat eden ve GAR isminin arkasına saklanan bir adam- geceyi federal gözaltında geçirmişti. Tek umudumuz ve duamız, onu tedavülden kaldırmanın, gezegenin dört bir yanına gönderdiği kışkırtıcı mesajları ortadan kaldırmanın, her yerdeki terörü yavaşlatıcı bir etkisi olmasıydı.

Diğer bir haber ise, o sabah işe gittiğimde masamda bir mektup vardı.

Conklin mahcup bir şekilde sırtarak, "Okudum. Kendime engel olamadım. Ben bir dedektifim, biliyorsunuz."

Dedim ki, "Tamam, tamam. Seni yine de seviyorum, seni meraklı."

Mektup IAB'den Teğmen William Hoyt'tan geliyordu ve "daha fazla soruşturmaya gerek olmadığı" gerekçesiyle hakkımdaki şikâyeti resmen reddediyordu. Hoyt şöyle yazmıştı: "İşinizi kitabına göre yaptınız ve her şeyin ötesine geçtiniz. Senin gibi bir memura sahip olduğumuz için şanslıyız."

Parisi elinde keklerle uğradı ve bana sarıldı. Parisi bana sarıldığında, iyice sarılmış olduğumu *anladım*.

Joe'yu işten aradım ve "Bizim evde yemeğe ne dersin?" dedim.

Bu büyük bir adımdı ve buna hazır olduğumu düşünüyordum. Saat altıda kimse önüme çivili şerit atmadan işten çıktım ve olaysız bir şekilde eve döndüm.

Fazla zamanım yoktu ama bu duruma uygun olarak dar, yıpranmış bir kot pantolon ve bol beyaz bir gömlek giydim ve saçlarımı Joe'nun sevdiği şekilde açtım. Yalınayak dolaşarak gösteriş yaptığım su mavisi ayak tırnaklarımla gösterimi tamamladım.

Joe saat tam yedide kapıyı çaldı ve herkes tarafından karşılandı - Julie, en iyi köpeği ve ben. Ve bilemezsiniz, kısa sürede bile Kuzey İtalya'daki küçük bir kasabadan ithal sos, b. Patisserie'den tatlı ve caddenin aşağısındaki likör dükkanından aldığı Toskana'dan bir şişe Brunello getirdi. O şişenin yüz dolar gibi abartılı bir fiyata mal olduğuna eminim.

Joe sevdiğim ve pek çok yönüyle tanıdığım Joe'ya benziyordu: aşık,

kocam, yoldaşım, çocuğumun babası ve her şeyi düzeltmeye yemin etmiş sır saklayıcıım. Koyu renk bukleleri uzamıştı, bu yüzden ellerimi saçlarına koyabilmek için yaralarını görmek istedim.

Ve sonra onun kollarındaydım.

Beni öptü ve yıllar önce ilk kez birlikte bir davada çalıştığımız zamanki gibi hissettirdi, o FBI'da, ben SFPD'de bir teğmenim ve ikimizin de bildiği bir an gelmişti - bu, ikimiz, gerçekleşecekti.

Joe, "Grant'in şikayetinin bir yere varmayacağını biliyordum," dedi.

"Yapmadım. Ama bir B planı yapamadım. Bir B planı istemedim." "A planından gerçekten memnunuz."

"Ben de."

Beni tekrar öptü ve neredeyse ocaktaki makarnayı ve babasına benzeyen, ayak altında olan küçük tatlı kızı ve Martha'yı unutuyordum. Bir öpücük daha çaldık. Ve söz, kelimeler olmadan verildi.

Daha fazlası da olabilir.

Joe özel kırmızı sosunu karıştırdı ve ben de radika, romaine, escarole ve olgun Campari domatesleriyle salatayı hazırladım. Joe'nun kendi tarifine göre baharatlandırılmış bir balzamik salata sosu hazırladım.

Yemek pişirirken Haight'ı yıkmaktan bahsettik tabii ki. Julie'den, ne kadar zeki olduğundan, ne kadar konuşkan olduğundan, "çitsiz" bir yatak istediğinden bahsettik ve buna güldük. Yakında anaokuluna gidecekti ama henüz değil. Julie okula gitmeden önce bolca zaman vardı. Aile zamanı.

Masayı hazırladım ve Joe Julie'yi sandalyesine oturttu. Joe'dan bu gece kalmasını isteme fikri üzerinde çalışıyordum. Bu bana bağlıydı. Yemeği öpücükler ve sarılmalarla geçiştirmek ve gelecek hafta başka bir randevu ayarlamak daha iyi olabilirdi. Ama onu özlediğimi ben de biliyordum, o da biliyordu. Julie onu özlemişti. Ayrıldığımızdan beri o kadar çok zaman geçmiş ve o kadar çok şey olmuştu ki, geçmişe takılıp kalmak delilikti. Değil mi?

Joe, Julie ve benim için yemek hazırlıyordu ki telefonum çaldı ve oturma odasının çok uzağındaki sehpanın cam tablasını salladı.

Joe, "Alma, Linds." dedi. Sonra sabit hat çaldı.

"Gitsem iyi olur," dedim. "Çabucak halledeceğim."

Joe'nun Julie için spagetti kesmesini izleyebildiğim mutfaktaki duvar telefonuna cevap verdim.

"Şu *anda mı*?" Jacobi'ye söyledim. "Tamam."

Oturma odasındaki televizyonu açtım ve kocamı çağırdım.

"Joe. Bak."

Ayağa kalktı, yanıma geldi ve gördüğüme inanmadığım Şeye odaklandı. Retinayı yakan bir patlama televizyon ekranını aydınlatmıŐtı. Haber spikeri patlamanın belediye binasının önünde meydana geldiğini söylüyordu.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Aman Tanrım. Warren, lütfen bana ne dediğini tekrar anlat."

Konuştu, konuştu ve ben de sürekli "Aman Tanrım" dememe rağmen dinledim. Aman Tanrım."

Bölüm 94

Connor Grant odada bırakılmış bir şey olup olmadığını **iki kez kontrol etti** ve temizlikçi için şifonyerin üzerine on beş dolar koydu. Büyük spor çantasını el arabasına bağladı, seyahat çantasını omzuna astı ve resepsiyona yöneldi.

Connor Grant'ın kredi kartının durumu şu anda iyiydi ve asla ödenmeyecek ücretler tahsil edildikten sonra, spor çantasını kapılardan geçirip motelin önüne doğru yuvarladı.

Bir taksi bekliyordu.

Şoför jokey gibi yapılı bir kadındı. Çantasını taşımasına yardım etmek istedi ama adam, "Hayır, hayır. Lütfen sadece bagajı açın. Ben hallederim."

Taksiye bindi ve şoföre "İki durak lütfen. Önce, Belediye Binası. Ve sonra SFO, uluslararası kalkış."

Şoför, "Tamam patron," dedi ve taksimetreyi çevirdi.

Mavi şapkalı adam arkasına yaslandı ve yolculuğun tadını çıkardı. Planları zihninde canlanıyordu.

Veda öpücüğünün kışkırtıcı ve unutulmaz olmasını istiyordu. Belediye Binası mimari bir şaheserdi. Erişilemezdi elbette ama o zayıf bir nokta bulmuştu. McAllister Caddesi'nde, cadde seviyesinin hemen altındaki vale park alanına çıkan kısa bir rampa vardı.

Geceleri orada vale olmayacaktı ve ona göre, zamanlayıcıyı bulutların üzerinde olduğu zamana ayarlayarak spor çantasını bırakabilirdi.

Şoförün adı Minnie'ydi.

Dikkatli bir sürücüydü ve bu hoşuna gitmişti. Hız yapmıyordu, agresif değildi ve dönüş sinyallerini bile kullanıyordu. McAllister boyunca ilerlediler, ışıktandırılmış ve az miktarda trafik vardı. Polk kavşağını geçtikten sonra Belediye Binası'na yaklaştılar ve Grant öne doğru eğilerek şoförle konuştu.

"Şuraya çek."

"Vale parkı mı demek istiyorsun?" Minnie sordu. "Yapamam. Buna izin yok." "Sorun değil. Hiç sorun değil," dedi Grant. "Sadece yarım saatliğine duracağız."

dakika."

O baktı içine ve arka görüş Ayna, yakalandı onun Gözleri. O gülümsedi

cesaretlendirici bir şekilde. Yön işaretini verdi, McAllister'ı geçti ve kısa rampanın tepesinde durdu.

"Tamam, bu iyi," dedi Grant. Spor çantasını girişe kadar götürebilirdi. "Benim için bagajın mandalını aç yeter."

"Neden?" diye sordu. "Hâlâ havaalanına gidiyoruz, değil mi?" "Evet.

Sadece bagajdan bir şey alıyorum."

"Hayır, efendim. Bunu yapamam. Lütfen anlayın, ücretini ödemedi kaçan insanlar oldu. Bana on üç dolar elli sent borçlusunuz."

"Aç şu lanet mandalı," dedi öfkesini zorlukla kontrol altında tutarak. "Yol parasını ödemeyeceğim."

Taksiden indi ve bagaja doğru yürüdü. Sonra kadının elini uzattığını gördü.

"Lanet olsun."

Cüzdanı arabanın içindeki seyahat çantasındaydı. Lanet olası on üç dolar.

Küfrederek arka kapıyı tekrar açtı.

Bölüm 95

Başçavuş Cary Woodhouse, babası Micah, erkek kardeşi Jeff ve kendisinden oluşan üç kişilik kanunsuz ekibin bir parçasıydı.

Connor Grant jüriyi büyülediğinde ve aralarında Cary'nin sevgili karısı Lisa'nın da bulunduğu yirmi beş cinayetten paçayı kurtardığında, mahkeme salonunda dimdik durmuş ve Grant'a yaptıklarının bedelini ödeyeceğine dair söz vermişti.

Bunlar sadece kelimeler değildi. Sıradan bir söz değildi.

Jeff, o sapık Jamestown Caddesi'ndeki garaj yolundan çıkıp Lombard Caddesi'ndeki Travelers' Inn'e giden 101 numaralı yola girdiğinde Grant'in evini izliyordu.

Jeff, Micah'nın bir sonraki vardiyaya geçmesini beklemiş, Cary de moteli arayıp Bay Grant'la görüşmek istemişti - oda numarası neydi? Operatörle tatlı tatlı konuşmuş, sadece Öncelikli mektup gönderebilmek için oda numarasını istediğini söylemişti. Denemişti ama kurye servisi resepsiyonu adres olarak kabul etmemişti.

Operatör pes etmişti. "Kimseye söyleme," dedi.

Woodhouse, "Söz veriyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Bundan sonra Woodhouse'un üç adamı sekiz saatlik vardiyalar halinde Lombard caddesinin karşısında, Gala Restaurant and Lounge'un önüne park ettikleri yerden Grant'in penceresini izlemeye başladılar. Ne zaman uyuduğunu biliyorlardı. Ne zaman uyanık olduğunu da biliyorlardı. Grant, Travelers' Inn'den iki çanta taşıyarak ayrıldığında Cary nöbetçiydi. Biri omzuna asılmıştı. Diğeri ise, taksinin bagajına kendi elleriyle yüklediği büyük bir spor çantaydı.

Cary Woodhouse arabayı trafiğe soktu ve Grant'in taksisinden dört araba geride kaldı. Şehir merkezine, ağaçlı bir meydanı çevreleyen beş altı blokluk görkemli eski granit binalara doğru yöneldiğinde Woodhouse biraz telaşlandı. Belediye Binası, Washington'daki Kongre Binası'nın tepesindeki kubbeden bile daha uzun olan devasa yaldızlı kubbesiyle Civic Center'ın odak noktasıydı.

Civic Center Plaza her zaman açıktı. Halka açık bir meydandı ama Grant neden gece vakti buraya gelsin ki? Cary Woodhouse McAllister boyunca taksiyi takip etmeye devam etti, Polk'u geçti. Taksi hızını azalttı ve sola dönmek için işaret verdi. Taksi, Belediye Binası'nın önünden aşağıdaki vale park alanına inen kısa rampayı kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra taksi rampanın tepesinde durdu.

Woodhouse arabasını seyrek trafikten uzakta, yangın şeridine çekti ve elli metre öteden Grant'in taksisini izledi. Micah ve Jeff'i aradı, onlara gördüklerini ve Connor Grant'in o geceki programında ne olduğundan emin olduğunu söyledi.

Grant'in Sci-Tron'a yaptıkları onun karakterini tam olarak tanımlıyordu ve bir adamın karakteri değişmezdi. Woodhouse, Grant'in başka bir yüksek değerli hedef aradığını kuvvetle hissediyordu. Vale park alanı, bir aracın San Francisco'nun tacındaki mücevher olan güzel ve tarihi bir bina olan Belediye Binası'nın kuzey girişine ulaşabileceği kadar yakındı.

Taksi hâlâ rampanın tepesinde duruyordu ve hareket etmiyordu. Grant'in bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalıştı. O izlerken, taksinin sol arka yolcu kapısı açıldı ve Grant dışarı çıktı. Şoförün penceresine doğru eğildi, taksi şoföründen bagajı açmasını talep ediyor gibiydi. Woodhouse'a şoför de reddediyor gibi göründü. Elini camdan dışarı çıkarmıştı, bu evrensel bir işaretti: *Parayı bana ver.*

Woodhouse şoförün parasını almak istediğini ve taksiyi daha uzağa götürmeyeceğini anladı. Belki de yolcusundan bir kaçık kokusu almıştı.

Eski bir asker olan Woodhouse'un bu anlaşmazlığın çözülmesini beklemesine gerek yoktu. Arabasının kapısını açtı ve Ruger 10/22 tüfeğini kapının pervazına yerleştirdi. Grant'in şakağına nişan aldı ve yumuşak bir sesle, "Bu senin için Lisa," dedi.

Ateş etti.

Woodhouse'un silahı patlamadan bir saniye önce Grant taksinin arka koltuğuna uzandı. Tüfekten çıkan ses hem Grant'i hem de taksi şoförünü şok edecek kadar yüksekti.

Sürücü taksiden atladı ve koşmaya başladı. Bir kadındı, zayıftı, hızlıydı ve hemen kaçtı. *İyi*, diye düşündü Woodhouse. *Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.* Sonra Grant'in taksinin arka yolcu kapısının arkasında pozisyon aldığını fark etti. Grant tabancasını Woodhouse'a doğru ateşledi. Üç hızlı atış yaptı. İlki Woodhouse'un omzuna isabet etti ve diğer ikisi ön camından.

Woodhouse geri ateş etti ama omzundaki acı ve kanama nişan almasını engelledi. Grant'in kafasında bir delik açmak yerine, atışı

taksinin bagajında.

Cary Woodhouse'un o siyah, yıldızlı gökyüzünün altında beklediği son şey, gürültülü ve güneş kadar parlak bir şeyin her şeyi yok etmesiydi.

Bölüm 96

Jacobi ile **telefonu kapattım** ve Joe'ya güçlükle anlayabildiğim ya da inanabildiğim şeyleri anlatmaya çalıştım.

Televizyonun sesi açıktı ve patlama kısa bir döngü halindeydi. Tekrar tekrar oynamaya devam etti ve ekranın altında "Civic Center'da bomba patladı. Bomba imha ekibi, itfaiye ve polis çevreyi kontrol altına alırken bölge kapatıldı."

Joe, "Jacobi ne dedi?" diye sordu.

Dedim ki, "Connor Grant hakkındaydı. Jacobi bana Grant'in Belediye Binası'nı havaya uçurmaya çalıştığını söyledi."

"Bunu nereden biliyor?"

Joe, Jacobi'nin bana söylediği her kelimeyi tekrarlamamı istedi. Oturma odasındaydık, Julie'nin duymayacağı bir yerde.

Joe'ya, "Patlamadan hemen sonra bir adam polis merkezini aradı ve şefi sordu. Adı Micah Woodhouse'du. Sci-Tron kurbanlarından Lisa Woodhouse'un kayınpederiydi. Micah, Jacobi'ye oğlu Cary'nin Grant'i izlediğini ve bir daha hiçbir şeyi havaya uçurmadığından emin olduğunu söylemiş.

"Micah Woodhouse'a göre Cary, Grant'i Civic Center'a kadar takip etmiş ve şüphelendiğini söylemek için babasını aramıştı. Sonra belediye binasının önünde bir taksi havaya uçmuş.

"Micah oğlunun patlamada öldüğünü düşünüyor."

Joe ve ben tekrar televizyona döndük ve yeni görüntülerin gelmesini izledik. Yolların tahrip olduğu, birkaç aracın devrildiği ve Belediye Binası'nın henüz tespit edilemeyen bir miktar hasar aldığı görülüyordu. Ancak birçok ikonik bina hâlâ ayakta idi. Henüz ölü sayısı belli değildi ama Joe Twitter'a girmek için telefonunu eline aldığı anda bana olayın doğrulandığını söyledi: taksideki yolcu ölmüştü.

Julie'yi yatağına yatırırken sarsıldığımı belli etmemeye çalıştım. Cary Woodhouse Grant'in planını bozmuş muydu? Yoksa Grant'in tüm kaçamağı bir intihar arabası bombasıyla mı sona erecekti?

Connor Grant.

Son *patlamanın* gizemi hâlâ çözülemedi.

Bölüm 97

Ben bambinamızın yatma zamanı itirazlarını **bastırırken**, Joe Martha'yı yürüyüşe çıkardı. Kapıdan geri döndüğünde, artık randevu geceleri hakkında bir şey söylemek zorunda olmadığımı fark ettim.

Tüm telefonların zillerini kapattım. Joe beni kollarına aldı.

Yatağa girdik. Çok fazla duyguyla doluydum. Connor Grant artık hayatımızda değildi. Güvendeydik. Joe evdeydi.

Joe evdeydi.

Joe ve ben uzunca bir süre birbirimize sarıldık, sonra öpüşmeler ısıyı artırdı ve giysilerimiz hızla çıktı. Joe'yla sevişmek, uzun zaman önce son kez birlikte olduğumuz zamanki gibi sade bir sevişme değildi ve hikâyemiz ilk başladığında hissettiğimiz o umutsuz tutku da değildi.

Bu hem *kocamla* sevişmek hem de uzun zamandır içimde biriktirdiğim öfke ve kızgınlığın boşalmasıydı. Ben ona onu sevdiğimi söyledim, o da bana beni çok sevdiğini söyledi.

"Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim." Gecenin geri kalanını eskiden yaptığımız gibi konuşarak geçirdik.

Hiç uyumadık ve gökyüzü aydınlanmaya başladığında Julie'nin beni çağırdığını duyduk.

Odasına girdim ve onu "çitlerin" üzerinden tutup yatak odamıza taşıdım. Joe ve benim aramda süründü, başını çevirip her birimize baktı.

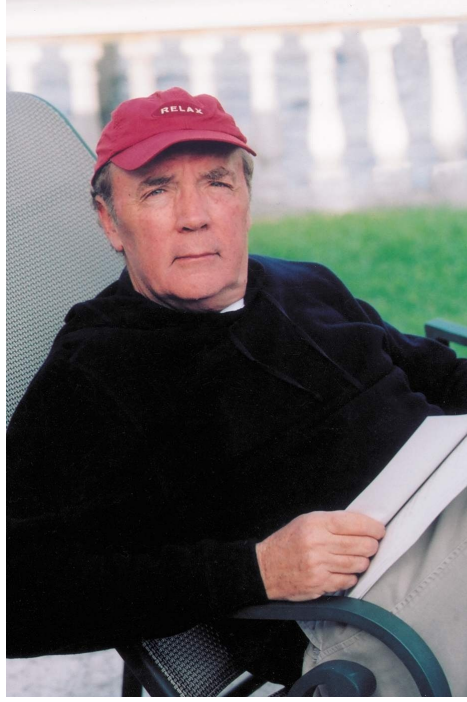
"Güzel," dedi.

"Öyle değil mi?" Sevimli, mavi gözlü, kıvrıcık saçlı çocuğumuza sırtarak söyledim. Güzelden daha iyiydi. Önemli olan tek şey buydu.

Teşekkür

BCI komutanı, Stamford, Connecticut Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Richard Conklin'e; adli tabip ve adli tıp uzmanı, Trumbull County, Ohio'dan Humphrey Germaniuk'a; ve IAAI sertifikalı yangın müfettişi, Youngstown, Ohio'dan Chuck Hanni'ye bilgeliklerini ve uzmanlıklarını paylaştıkları için teşekkür ederiz. Ayrıca Pryor, Cashman, NYC'den avukatlar Philip R. Hoffman ve Steven Rabinowitz'e bilge hukuki danışmanlıkları için minnettarız. Ev sahibi ekip John A. Duffy, Mary Jordan, Lynn Colomello ve muhteşem araştırmacımız Ingrid Taylar'a (Batı Yakası, ABD) da çok teşekkür ederiz.

Yazarlar Hakkında

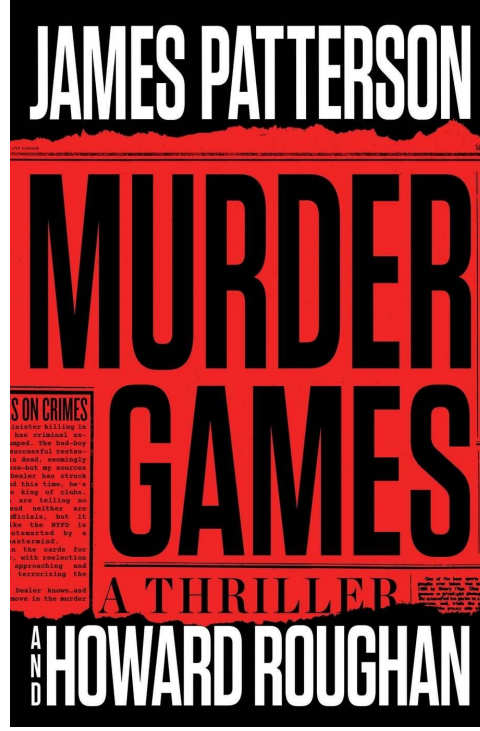

James Patterson, 2015 Ulusal Kitap Ödülleri'nde Amerikan Edebiyat Topluluğuna Üstün Hizmet için Edebiyatçı Ödülü'nü aldı. *New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı kitabı olarak Guinness Dünya Rekoru'nu elinde bulunduran Patterson'ın kitapları dünya çapında 350 milyondan fazla satmıştır. Kitapların ve okumanın gücünün yorulmaz bir savunucusu olan Patterson, misyonu basit olan JIMMY Patterson adlı yeni bir çocuk kitabı baskısı yarattı: "Bir JIMMY kitabını bitiren her çocuğun 'LÜTFEN BANA BİR KİTAP DAHA VERİN' demesini istiyoruz." Öğrencilere ve askerlere bir milyondan fazla kitap bağışlamış ve yirmi dört kolej ve üniversitede dört yüzden fazla Öğretmen Eğitimi Bursunu finanse etmiştir. Ayrıca bağımsız kitapçılara ve okul kütüphanelerine milyonlarca bağışta bulunmuştur. Patterson, JIMMY Patterson Books'un satışından elde ettiği geliri okuma yanlısı girişimlere yatırmaktadır.

Maxine Paetro üç roman ve iki kurgusal olmayan eserin yazarıdır.

James Patterson ile birlikte yazdığı yirmiden fazla çok satan kitabı bulunmaktadır. Bunlar arasında Kadın Cinayet Kulübü, İtiraflar ve Private serilerinin yanı sıra *Tanrı'nın Kadını* ve diğer kitaplar da bulunmaktadır. Paetro kocasıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

Dr. Dylan Reinhart'ın kurtardığı hayat kendi hayatı olabilir

Bir alıntı için sayfayı çevirin.

İçeri girdiğim anda konferans salonu iğne ucu kadar sessizliğe büründü, her konuşma bir anda durdu, her çift göz bana odaklandı, her hareketimi izledi.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, egosunu tatmin etmek için bu tür şeylerden az da olsa hoşlanmadığını söyleyen her profesör tamamen saçmalıyor demektir. Hepimiz buna bayılıyoruz.

Sessizliği birkaç saniye daha sağdıktan sonra omuz çantamı kürsünün yanındaki masaya bıraktım ve yavaşça sınıfa dönerek yıllardır yaptığım açılış konuşmasını yaptım. Değişen tek şey, bu konuşmayı her yaptığımda bana bakan yüzlerin her zaman biraz daha gençleşmiş gibi görünmesi.

Otuz dört yaşındaki bir adamın kendini tepede hissetmesi için üniversite kampüsü gibisi yoktur.

Ve gidiyoruz.

"Günaydın, bir araya getirilmiş dahilerim, hepiniz eski sınıf başkanları ve birinciler, A tipi girişimciler ve amansız aşırı başarılılar ve umarım sadece anneleri ve babaları Yale kabul komitesindeki doğru insanları tanıyan küçük bir kısmınız. Genellikle Psikopatlarla Giriş ya da daha iyisi Eski Erkek Arkadaşınız ya da Kız Arkadaşınız 101 olarak adlandırılan Anormal Davranış Analizine hoş geldiniz. Benim adım Profesör Dylan Reinhart; Dylan'ın *y ile yazılışı* ve evet, annem büyük bir Bob Dylan hayranıydı. Şimdiye kadar sorusu olan var mı?"

Her yıl birileri yemi yutuyor.

Üçüncü sıradaki bir sarışın, flörtün sınırlarında dolaşan rahat bir güvenle elini kaldırdı. Belli ki benimle ilgili ev ödevini yapmamıştı.

"Evet? Adın ne?" diye sordum.

"Heather," diye cevap verdi. Heather'ın gülümsemesiyle.

"Teşekkür ederim Heather, ama herhangi bir sorun olup olmadığını sormak benim açımdan retorik bir soruydu. Henüz size bir şey öğretmeye başlamadım, bu yüzden sormanız gereken bir şey olmamalı," dedim. "Ve böylece bu dersin ilk kuralına gelmiş bulunuyoruz. *Sadece anlamadığınız şeyleri sorun.*"

Bazen çok sert olabiliyorum.

Yine de sizi temin ederim ki bu öğrenciler için akıllarında daha büyük bir amaç yok değil. Büyük çoğunluğuna ilk günden beri dahi muamelesi yapılıyor.

Üçüncü sınıftalar ve öyle olmadıklarını ne kadar çabuk anarlarsa o kadar iyi. Çılgın saçlı eski bir patent ofisi memurunun bir keresinde söylediği gibi, "Gerçek bir dahi hiçbir şey bilmediğini kabul eder." O adamın adı Einstein'dı.

Bu arada, üçüncü sıradaki zavallı Heather sanki kötü bir istiridye yemiş gibi görünüyordu. Merak etme, bir ara telafi ederim.

Devam ettim. "Bu dersin ders kitabının adı *İzin Teorisi: Anormal Davranışların Yeniden Tanımlanması* başlıklı bu kitabın yazarını tanımayanlar için, yakışıklı bir şeytan olduğunu ve kendi sesini dinlemekten en az başkalarını dinlemeye zorlamak kadar hoşlanan bir narsist olduğunu belirtmek isterim."

Salonun çoğu güldü. Gülmeyenler ise kafalarını ders kitaplarına gömüp, evet, ben, Dylan Reinhart, gerçekten de söz konusu ders kitabının yazarıyım, dediler.

"Bu da bizi tabii ki ikinci kurala getiriyor," dedim. "*Her derse katılacaksınız.* Bir dersi kaçırmak için tek mazeretiniz kendi ölümünüz ya da bir başkasının ölümü olacak, tabii bu başkasının sizi emzirmesi, Küçükler Ligi takımınıza koçluk yapması ya da çocukluk doğum günü kartınıza düzenli olarak beş dolarlık banknot koyup *Sevgiler, Büyükanne ve Büyükbaba* diye imzalaması şartıyla."

İlk sırada oturan ve birinci sınıf öğrencisi olduğu belli olan bir öğrenci hararetle dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Sonunda bana bakana kadar sessiz kaldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sertçe yutkundu ve kafası karışmış bir halde klavyesine baktı. "Ben... şey... not alıyordum," dedi uysalca.

"*Kural üç,*" diye sesimi biraz daha yükselterek duyurdum. "Bu derste not almayacaksınız. Tekrar ediyorum, not almayacaksınız. Yapacağınız şey dinlemek. Bu dersin amacı anormal davranışlar hakkında uzun süredir var olan geleneksel düşünceye meydan okumaktır ve bana kalırsa benim bir oda dolusu stenograf karşısında ders vermemden daha anormal bir şey olamaz." Gülümseyerek durakladım. "Sorusu olan var mı?"

Bu sefer kimse elini kaldırmadı. Dahi olsunlar ya da olmasınlar, hepsi hâlâ Yale'de öğrenciydi. Oraya *yavaş yavaş* öğrenerek gelmediler.

"Güzel," dedim. "Şimdi başlayalım."

Ama ben bunu yapamadan odanın arkasından gelen bir ses herkesin başını döndürdü. Sadece kapı açıldı, başka bir şey olmadı.

Yine de onda farklı bir şeyler vardı.

Bazen o odaya girmeden önce bile belanın sesini bilirsiniz.

"KAHRETSİN!" Herkesin kendisine baktığını fark edince koridorun başından bir anons yaptı. Hemen alnını tokatladı. "Kahretsin, az önce bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

"Evet, öyle yaptın," dedim. "Şanslısın ki sınıfımda birinin küfür etmesi umurumda bile değil." Kürsünün önüne çıktım. "Hoş geldiniz."

Yazarlar kendi kitaplarını bir mil öteden fark edebilirler ve o da benimkini kolunun altına sıkıştırmıştı. "Siz Profesör Reinhart'sınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Peki ya sen?" "Açıkça sözümü kesiyorsun," dedi.

Ya bir öğrenciydi ya da yaşına göre genç görünen biriydi. Anlayamadım.

Yine de çekici olduğu kesindi. Bunun kanıtı erkek öğrencilerin ona bakmasından ziyade kız öğrencilerin ona bakmasıydı. Bunu anlamıyorsanız, muhtemelen kadınların neden pahalı ayakkabılar satın aldığına dair hiçbir fikriniz yok demektir. İpucu: bunun erkeklerle hiçbir ilgisi yok.

"Özür dilerim, adınızı hâlâ öğrenemedim," dedim.

"Ben Elizabeth," diye cevap verdi. "Elizabeth Needham."

"Burada öğrenci misiniz, Bayan Needham?" diye sordum.

"*Yale'de mi?*" İçinden derin bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Görünüşe göre öyleyim," dedim.

Odanın etrafına bakındı. "Yani, alınmayın tabii ki."

"Alınmadığınızı söylerken buradaki herkes adına konuştuğuma eminim.

Ama eğer öğrenci değilseniz..."

"O zaman ben kimim? Evet, bu güzel bir soru," dedi. "İyi bir cevabı olacak mı?"

"Sadece derse girsem ve daha sonra konuşsak nasıl olur?"

Parmak ucunda arka sıradaki boş bir sandalyeye doğru ilerledi. İyi bir önlem olarak, "Devam et" der gibi başını salladı.

Her kimse, taşaklı biriymiş.

Sanki tüm sınıf Wimbledon'da orta sahada oturuyormuş gibi, hepsi kafalarını bana çevirdi -vay canına!/- bundan sonra ne olacağını görmek için. Top açıkça benim sahamdaydı.

"Altmış sekiz bin iki yüz otuz dolar," diye seslendim.

Herkesin kafası ona döndü. "Affedersiniz?" dedi.

"Bu Yale'de bir yılın maliyeti Bayan Needham, bunun yaklaşık kırk dokuz bin doları okul ücreti," dedim.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, çek defteriniz yanınızda mı diye soruyorum."

Whoosh! Whoosh! Whoosh!

Bunu söyledikten sonra hışım ile ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. İçimi bir suçluluk duygusunun kaplamasına engel olamadım. Lanet olası vicdanım. Bu benim Aşil topuğum.

"Umarım sizi kırmamışımdır, Bayan Needham," dedim.

Avucunu kaldırarak durdu. "Sorun değil. Bilin diye söylüyorum, ben *Dedektif* Needham. Burada olmamın sebebi, birinin sizi öldürmek istediğinden emin olmam."

Sonra *whoosh!*

O gitmişti.

Birkaç öğrenci "Peşinden gidin!" diye bağırdı.

Cazip gelmişti ama eğer biri gerçekten ölmemi istiyorsa, potansiyel tanıklarla dolu bir odadan daha iyi bir yer olamayacağını düşündüm.

Yerimde kaldım ve planladığım gibi konferansımı verdim. Tamam, belki de şimdiye kadar verdiğim en iyi konferans değildi ve belki de biraz aceleye getirmiştım. Bir erkek ancak bu kadar bölümlere ayırabilir.

Belli ki bu kadınla konuşmam gerekiyordu ve hâlâ kampüste olup olmadığını öğrenmek için dersten sonra tek bir telefona ihtiyacım olduğunu biliyordum.

New Haven polis departmanında telefona cevap veren adam "Hayır," dedi. "Elimizde Dedektif Elizabeth Needham diye biri yok."

Ben öyle düşünmüyordum. Onda "büyük şehirli" bir şeyler vardı. Ya da en azından New Haven'dan daha büyük bir şehir. Bu da beni görmek için belli bir mesafeyi kat ettiği anlamına geliyordu. Konuşmadan gitmesine imkan yoktu.

Elbette, saniiyeler içinde bir mesajın titreşimini hissettim. *O bir dedektifti, rozetini gösterdi ve dekan ya da başka bir gizli görevli cep telefonu numaramı verdi.*

Jojo'nun yerinde buluşalım.

Adres yok ve gerek de yok. Kampüsteki herkesin bildiği bir kahve dükkanı. Çok da yakındı.

Birkaç dakika sonra arka taraftaki bir masada ona doğru yürüyordum. Kitabımı ve bazı renkli klasörleri özenle yerleştirmişti, her şey mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Büyük boy bir kupanın üzerinden koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Sizinle burada tanışmak ne güzel," dedim ve oturdum.

Elbette Chapel Caddesi'ndeki Jojo's'un cazibesi hiç de gösterişli bir yer olmamasından kaynaklanıyor. Aşınmış ahşap zemin üzerinde ahşap masa ve sandalyeler etrafa dağılmıştı ve pencerelerde büyükanne tarzı perdeler asılıydı. Çok kolejli.

"Sınıfın geri kalanı nasıldı?" diye sordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmesi gereksiz olurdu.

"Öğrencilerin üçte biri sizin peşinizden koşmamı isterken, diğer üçte biri de sizin aslında bir bitki olduğunuzu düşündü - bilirsiniz, işe aldığım biri. Kurs

sonuçta anormal davranışlar hakkında."

"Peki ya geri kalan üçte biri?" diye sordu.

"Dönem bitmeden biri beni gerçekten öldürürse ne not alacaklarını düşünmekle çok meşguller," dedim.

Bana biraz melodramatik davrandığını, kimsenin beni gerçekten öldürmek istemediğini söylemesini bekledim. Onun yerine hemen önündeki dosyayı açtı. Yeşil renkteydi.

"Biraz geri çekilelim," dedi.

Kendini yeniden tanıttı. Elizabeth Needham, NYPD ikinci sınıf dedektifi. Yine de ona Elizabeth diyebilirim.

Sonra beni kendimle tanıştırdı.

Orada oturmuş, hayatımı hızlıca bir dizi maddeye indirgemesini dinliyordum, dosyadaki elle yazılmış bir kağıt parçasından neredeyse monoton bir tonda okuyordu. En azından bir kokteyl peçetesi değildi.

"Dr. Dylan Reinhart... Yale mezunu... Psikoloji doktorası, yine Yale... Cambridge Üniversitesi'nde üç yıllık araştırma bursu... Sonra bir doktora daha, bu kez MIT'den, Bayesian çıkarımına odaklanan istatistik alanında." Durakladı ve başını kaldırdı. "Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor? Bayesian çıkarımı mı?"

Belki Nate Silver'la çıkıyorsan.

"Bayesçi çıkarım, çoğu kadının elli yaşına gelene kadar rutin mamografi çektilmemesinin nedenidir" dedim.

"Peki neden?"

Dosyaya başımı salladım. "Görünüşe göre araştırma yapmayı seven s e n s i n , Elizabeth."

"B u seni rahatsız ediyor, değil mi?" diye sordu. "Geçmişini araştırmam mı?"

"Hayır. Beni rahatsız eden şey, beni kimin öldürmek istediğini hâlâ açıklamamış olman. Ne zaman hazır olursan."

Ellerini dosyanın üzerine koyarak dosyayı kapattı. Alyans yok. Herhangi bir mücevher de yoktu. "Allen Grimes'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Suçlar Üzerine Grimes?" Adam *New York Gazetesi* için günlük bir köşe yazısı yazıyordu. Adını falan duymuştum ama hiç okumamıştım.

Elizabeth başıyla onayladı. "Bu o," dedi. "İki gün önce Grimes postadan isimsiz bir paket aldı. İçinde senin kitabın vardı."

"Bu bir suç mu?" Ben sordum.

Yarı şaka yapıyordum. Ama Elizabeth öyle değildi. "Anlaşılan o ki, bu bir suçmuş," dedi.

ELIZABETH soluna doğru uzandı ve önüne başka bir dosya çekti. Bu kırmızıydı. *Kırmızı asla iyi değildir.*

"Kitabınız bir kitap ayracıyla birlikte geldi," dedi.

Dosyayı açtı ve küçük bir kanıt torbası çıkardı. Mühürlü, etiketli ve bir jambonlu sandviç alacak büyüklükteydi. Bu da onu aslında içinde ne olduğu için ideal boyuta getiriyordu.

Eğilip ona baktım. "Bir oyun kartı mı?"

Bu bir soru değildi; ne olduğu çok açıktı. Bir oyun kartı. Sinek papazı.

"Bunun senin için bir anlamı var mı?" diye

sordu. "Bu çok saçma. Neden olsun ki?"

Elizabeth gözlerini devirerek, "Evet, haklısın," dedi. "Belli ki Manhattan'dan buraya kadar gelmemin sebebi sana aptalca ve alakasız sorular sorabilmektir."

"*Alınan* kelimesini çok duyuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"*Ruhlu* olmayı tercih ederim," dedi. "Kendini beğenmiş yerine ne tercih edersin?" "Aslında, kendini *beğenmişlik* bana uyar."

Hakkını yemeyelim, gülümsemeden önce beş saniye boyunca suratını asmadı. *Bariş bir gülümsemeyle başlar*, demiş Rahibe Teresa.

"Hayır, kart bende hiçbir şey kaydetmiyor," dedim. "Tabii ki, insanların oyun kartlarını yer imi olarak kullanması oldukça yaygın."

"Katılıyorum," dedi. "Ama burada o kadar da yaygın olmayan bir şey var. Aslında, oldukça nadir görülen bir şey."

Elizabeth çantayı çevirdi, böylece kartın arkasını görebildim. Harlequin desenli mavi-beyaz zemin üzerinde koyu kırmızı bir leke vardı. Bu kandı.

"Sanırım zaten test yaptırmışsınızdır," dedim.

"AB tipi negatiftir," dedi. "Nüfusun yalnızca yüzde 1'i bu hastalığa sahiptir."

"Evet, bunun nadir olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca bunun kasıtlı

olduğunu da söyleyebilirim." "Sen de ben de," dedi başını sallayarak.

"Ekmek kırıntıları gibi kan grubu." "Peki bu seni nereye götürdü?" diye sordum.

ELIZABETH tekrar kırmızı dosyasına uzandı ve 8'e 10 ebadında siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı. Suç mahalli olarak bu özellikle tüyler ürperticiydi. En sadık Wes Craven hayranı bile irkilirdi.

"Kurbanın adı Jared Louden, büyük bir hedge fonu yönetiyor," dedi. "En hafif tabiriyle altı gün önce Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinin girişinde bıçaklanarak öldürülmüş. Tanık yok, ipucu yok. Hiçbir şey yok."

Louden'ın kendi kanıyla dolu bir havuzdaki görüntüsüne baktım, şık görünümlü takım elbisesi görünüşte sonsuz giriş yaraları yüzünden parçalanmıştı. Kesinlikle acımasızdı. "Kaç gün önce demiştiniz?"

"Altı," diye cevap verdi, "ve o zamandan beri iki yüz mil yarıçaplı bir alanda AB negatif kana sahip başka bir cinayet kurbanı olmadı."

"Peki ya bu adamdan öncesi?" Ben sordum. "Çözülmemiş başka davalar var mı?" "Sekiz ay öncesine ait bir tane var. Bir fahişe vurularak öldürüldü. Queens'te." Elizabeth iskambil kâğıdının arkasını başıyla işaret etti. "Bu kan sekiz aylık değil. Laboratuvara göre en fazla bir haftalık."

"Kitabımla birlikte kartın da postalandığını söylemiştiniz, değil mi? Kurye tarafından teslim edilmedi mi?"

"Evet, kesinlikle postalanmış. Farley üzerinden yönlendirilmiş."

Orasının Manhattan'daki ana postane olduğunu bildiğimi sanıyordu.

A. Farley binası, nam-ı diğer meşhur yazıtlı olan. *Ne kar, ne yağmur, ne sıcak, ne de gecenin karanlığı bu kuryeleri belirlenen turlarını hızla tamamlamaktan alıkoyar.*

"The adres değildi. El yazısıyla, oldu Bu mu?"I sordu, konuşan yazıtların. Hiç şansımız olmadığını düşündüm.

"Aslında öyleydi," dedi. "Ama Toys'R'Us'tı."

Bu referansı bilmiyordum. "Toys'R'Us mı? Oyuncakçıdaki gibi mi?"

"Çocuksu olsun diye diğer elinizle yazmak gibi," diye açıkladı. "En azından biz öyle diyoruz. İzini sürmek neredeyse imkansız."

"Peki ya kartın kendisi: neydi o?"

Elizabeth bana göstermek için kanıt torbasını tekrar çevirdi.

"Sinek papazı," dedi. "İlk aklıma gelen Tanrı kompleksi oldu. Katil kendini kral olarak görüyor."

"Bu beni onun deneği yapar mı?"

"Belli ki sizinle ya da kitabınızla bir şekilde özdeşleşiyor. Ama ister

Sizden nefret ediyor ya da size saygı duyuyorsa, sizi öldürmek isteme ihtimali oldukça yüksektir."

"Bunun bir olasılık olduğuna eminim, ama bu oldukça büyük bir sıçrama," dedim. "Büyük bir sıçrama, ha?"

"Elbette. Fiksasyon bozuklukları birçok şekilde ortaya çıkar."

"Haklısın," dedi. "Sonra yine..." Sesi kesildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. *Bana göstermediğin şey ne?*

Elizabeth kitabı aldı ve yazarın fotoğrafını görebilmem için kitabı çevirdi. *Lanet olsun.*

James Patterson tarafından yazılan kitaplar

Alex Cross ile birlikte

*Çizgiyi Aşmak - Adaleti Aşmak - Ölmeyi Ummak -
Cross My Heart - Alex Cross, Run - Merry Christmas, Alex Cross - Kill Alex
Cross - Cross Fire - I, Alex Cross - Alex Cross's Trial (Richard DiLallo ile)*
-
*Cross Country - Double Cross - Cross (Alex Cross olarak da yayımlanmıştır) -
Mary, Mary - London Bridges - The Big Bad Wolf - Four Blind Mice - Violets
Are Blue - Roses Are Red - Pop Goes the Weasel - Cat & Mouse - Jack & Jill -
Kiss the Girls - Along Came a Spider*

Kadın Cinayet Kulübü

*16. Seduction (Maxine Paetro ile) - 15. Affair (Maxine Paetro ile) - 14. Deadly
Sin (Maxine Paetro ile) - Unlucky 13 (Maxine Paetro ile) - 12th of Never
(Maxine Paetro ile) - 11. Hour (Maxine Paetro ile) - 10. Anniversary (Maxine
Paetro ile) - 9. Yargı (Maxine Paetro ile) - 8. İtiraf (Maxine Paetro ile) - 7.
Cennet (Maxine Paetro ile) - 6. Hedef (Maxine Paetro ile) - 5. Atlı (Maxine
Paetro ile) - 4 Temmuz (Maxine Paetro ile) - 3. Derece (Andrew Gross ile)
• 2. Şans (Andrew Gross ile) - 1st to Die*

Michael Bennett ile birlikte

Haunted (Michael Ledwidge ile) - Bullseye

(Michael Ledwidge ile) - *Alert* (Michael Ledwidge ile) - *Burn* (Michael Ledwidge ile) -
Gone (Michael Ledwidge ile birlikte) - *I, Michael Bennett* (Michael Ledwidge ile birlikte) -
Tik Tak (Michael Ledwidge ile) -
Worst Case (Michael Ledwidge ile) - *Run for Your Life* (Michael Ledwidge ile) - *Step on a Crack* (Michael Ledwidge ile)

Özel Romanlar

Kayıp: A Private Novel (Kathryn Fox ile birlikte) - *The Games* (Mark Sullivan ile birlikte) - *Private Paris* (Mark Sullivan ile birlikte) - *Private Vegas* (Maxine Paetro ile birlikte) - *Private India: City on Fire* (Ashwin Sanghi ile) -
Private Down Under (Michael White ile) - *Private L.A.* (Mark Sullivan ile) -
Private Berlin (Mark Sullivan ile) - *Private London* (Mark Pearson ile) -
Private Games (Mark Sullivan ile) - *Private: #1. Şüpheli* (Maxine Paetro ile) -
Private (Maxine Paetro ile)

NYPD Red Romanları

NYPD Red 4 (Marshall Karp ile) - *NYPD Red 3* (Marshall Karp ile) -
NYPD Red 2 (Marshall Karp ile) - *NYPD Red* (Marshall Karp ile)

Yaz Romanları

Second Honeymoon (Howard Roughan ile) - *Now You See Her* (Michael Ledwidge ile) - *Swimsuit* (Maxine Paetro ile) - *Sail* (Howard Roughan ile) -
Beach Road (Peter de Jonge ile) - *Lifeguard* (Andrew Gross ile) - *Honeymoon* (Howard Roughan ile) - *The Beach House* (Peter de Jonge ile)

Tek Başına Kitaplar

The Store (Richard DiLallo ile) - *Penguins of America* (Jack Patterson ve Florence Yue ile) - *Murder Games* (Howard Roughan ile) - *Two from the Heart* (Frank Costantini, Emily Raymond ve Brian Sitts ile) - *The Black Book* (David Ellis ile) - *Humans, Bow Down* (Emily Raymond ile, Alexander Ovchinnikov tarafından resimlenmiştir) - *Never Never* (Candice Fox ile birlikte) - *Woman of God* (Maxine Paetro ile birlikte) - *Filthy Rich* (John Connolly ve Timothy Malloy ile birlikte) - *The Murder House* (David Ellis ile birlikte) - *Truth or Die* (David Ellis ile birlikte) Howard Roughan) - *Miracle at Augusta* (Peter de Jonge ile) - *Invisible* (David Ellis ile) - *First Love* (Emily Raymond ile) - *Mistress* (David Ellis ile) - *Zoo* (Michael Ledwidge ile) - *Guilty Wives* (David Ellis ile) - *The Christmas Wedding* (Richard DiLallo ile) - *Kill Me If You Can* (Marshall Karp ile) - *Toys* (Neil McMahon ile) - *Don't Blink* (Howard Roughan ile) - *The Postcard Killers* (Liza Marklund ile) - *The Murder of King Tut* (Martin Dugard ile) - *Against Medical Advice* (Hal Friedman ile) - *Sundays at Tiffany's* (Gabrielle Charbonnet ile) - *You've Been Warned* (Howard Roughan ile) - *The Quickie* (Michael Ledwidge ile) - *Judge & Jury* (Andrew Gross ile) - *Sam's Letters to Jennifer* - *The Lake House* - *The Jester* (Andrew Gross ile) - *Suzanne's Diary for Nicholas* - *Cradle and All* - *When the Wind Blows* - *Miracle on the 17th Green* (Peter de Jonge ile) - *Hide & Seek* - *The Midnight Club* - *Black Friday* (orijinal adı *Black Market*) - *See How They Run* - *Season of the Machete* - *The Thomas Berryman Number*

BOOKSHOTS

The End: An Owen Taylor Story (Brendan DuBois ile) - *Stingrays* (Duane Swierczynski ile) - *The Lawyer Lifeguard* (Doug Allyn ile) - *The Medical Examiner: A Women's Murder Club Story* (Maxine Paetro ile birlikte) - *Black Dress Affair* (Susan DiLallo ile birlikte) - *The Dolls* (Kecia Bal ile birlikte) - *Scott Free* (Rob Hart ile birlikte) - *Detective Cross* - *The Killer's Wife* (Max DiLallo) - *Stealing Gulfstreams* (Max DiLallo ile) - *Diary of a Succubus* (Derek Nikitas ile) - *Nooners* (Tim Arnold ile) - *Night Sniper* (Christopher Charles ile) - *Juror #3* (Nancy Allen ile) - *The Shut-In* (Duane Swierczynski ile birlikte) - *French Twist: Bir Dedektif Luc Moncrief Hikayesi* (Richard DiLallo ile birlikte) - *Kötü Niyetli: Bir Mitchum Hikayesi* (James O. Born ile) - *The House Husband* (Duane Swierczynski ile) - *Hidden: Bir Mitchum Hikayesi* (James O. Born ile birlikte) - *Come and Get Us* (Shan Serafin ile birlikte) - *Private: The Royals* (Rees Jones ile) - *Black & Blue* (Candice Fox ile) - *The Christmas Mystery: Bir Dedektif Luc Moncrief Hikayesi* (Richard DiLallo ile) - *Titanik'i Almak* (Scott Slaven ile) - *Katil Şef* (Jeffrey J. Keyes ile) - *10.000.000 Dolarlık Evlilik Teklifi* (Hilary Liftin ile) - *Fransız Öpücüğü: Bir Dedektif Luc Moncrief Hikayesi* (Richard DiLallo ile) - *Hunted* (Andrew Holmes ile) - 113

Minutes (Max DiLallo ile) - *Chase* (Michael Ledwidge ile) - *Let's Play Make-Believe* (James O. Born ile) - *The Trial* (Maxine Paetro ile) - *Little Black Dress* (Emily Raymond ile) - *Cross Kill* - *Zoo 2* (Max DiLallo ile)

Her Yaştan Okuyucu İçin

Maksimum Sürüş

Maximum Ride Forever - *Nevermore: Son Maximum Ride Macerası* - *Angel: Bir Maximum Ride Romanı* - *Fang: Bir Maximum Ride Romanı* - *Max: Bir Maximum Ride Romanı* - *Son Uyarı: Bir Maximum Ride Romanı* - *Dünyayı Kurtarmak ve Diğer Ekstrem Sporlar: Bir Maximum Ride Romanı* - *Okul Bitti -Sonsuza Kadar: Bir Maksimum Sürüş Romanı* - *Melek Deneyi: Bir Maksimum Sürüş Romanı*

Daniel X

Daniel X: Lights Out (Chris Grabenstein ile) - *Daniel X: Armageddon* (Chris Grabenstein ile) - *Daniel X: Game Over* (Ned Rust ile) - *Daniel X: Demons and Druids* (Adam Sadler ile) - *Daniel X: Watch the Skies* (Ned Rust ile) - *The Dangerous Days of Daniel X* (Michael Ledwidge ile)

Cadı ve Büyücü

Cadı ve Büyücü: Kayıp (Emily ile Raymond) - *Cadı ve Büyücü: Öpücük* (Jill Dembowski ile) - *Cadı ve Büyücü: Ateş* (Jill Dembowski ile) - *Cadı ve Büyücü Hediye* (Ned Rust ile) - *Cadı ve Büyücü* (Gabrielle Charbonnet ile)

Ortaokul

Ortaokul: Avustralya'ya Kaçış (Martin Chatterton ile, Daniel Griffo tarafından resimlenmiştir) - *Ortaokul: Köpeğin En İyi Arkadaşı* (Chris Tebbetts ile, resimleyen Jomike Tejido) - *Ortaokul: Sadece Benim Çürük Şansım* (Chris Tebbetts ile, çizen Laura Park) - *Ortaokul: Rafe'yi Kurtar!* (Chris Tebbetts ile, Laura Park tarafından resimlenmiştir) - *Ortaokul: Ultimate Showdown* (Julia Bergen ile, resimleyen: Alec Longstreth) - *Ortaokul*

Okul: Zorbalar, Brokoli ve Yılan Tepesi'nden Nasıl Kurtuldum (Chris Tebbetts ile birlikte, Laura Park tarafından resimlenmiştir) - *Ortaokul: My Brother Is a Big, Fat Liar* (Lisa Papademetriou ile, resimleyen Neil Swaab) - *Ortaokul: Beni Buradan Çıkarın!* (Chris Tebbetts ile, resimleyen: Laura Park) - *Ortaokul, Hayatımın En Kötü Yılları* (Chris Tebbetts ile, resimleyen: Laura Park)

İtiraflar

İtiraflar: Bir Meleğin Cinayeti (Maxine Paetro ile birlikte) - *İtiraflar: Paris Gizemleri* (Maxine Paetro ile) - *İtiraflar: Özel Okul Cinayetleri* (Maxine Paetro ile) - *Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafları* (Maxine Paetro ile)

Çok komik.

Ben Komik: School of Laughs (Chris Grabenstein ile, Jomike Tejido resimledi) - *I Funny TV* (Chris Grabenstein ile, Laura Park resimledi) - *I Totally Funniest: Bir Ortaokul Hikâyesi* (Chris Grabenstein ile, çizen Laura Park) - *I Even Funnier: Bir Ortaokul Hikâyesi* (Chris Grabenstein ile birlikte, Laura Park tarafından resimlenmiştir) - *I Funny: Bir Ortaokul Hikâyesi* (Chris Grabenstein ile, Laura Park resimledi)

Hazine Avcıları

Hazine Avcıları: Dünyanın Zirvesindeki Tehlike (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld tarafından resimlenmiştir) - *Hazine Avcıları: Yasak Şehrin Sırrı* (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld tarafından resimlenmiştir) - *Hazine Avcıları: Nil'deki Tehlike* (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld resimledi) - *Hazine Avcıları* (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld resimledi)

Robotlar Evi

Robot Devrimi (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld tarafından resimlenmiştir) - *Robotlar Çıldırıyor!* (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld resimledi) - *Robotlar Evi* (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld resimledi)

Her Yaştan Okuyucu için Diğer Kitaplar

Küçük Dahiler için Büyük Sözcükler (Sue Patterson ile, resimleyen: Hsinping Pan) - *Yüksek Sesle Gülin* (Chris Grabenstein ile, resimleyen: Jeff Ebbeler) - *Pottymouth ve Stoopid* (Chris Grabenstein ile, resimleyen: Stephen Gilpin) - *Çılgın Ev* (Gabrielle Charbonnet ile) - *Fare Sözcüğü* (Chris Grabenstein ile, Joe Sutphin tarafından resimlendi) - *Give Please a Chance* (Bill O'Reilly ile) - *Cradle and All* (gençlik baskısı) - *Jacky Ha-Ha* (Chris Grabenstein ile, Kerascoët tarafından resimlendi) - *Public School Superhero* (Chris Tebbetts ile, Cory Thomas tarafından resimlendi) - *Homeroom Diaries* (Lisa Papademetriou ile, Keino tarafından resimlendi) - *Med Head* (Hal Friedman ile) - *santaKid* (Michael Garland tarafından resimlendi)

Önizlemeler ve yazar hakkında bilgi için JamesPatterson.com adresini ziyaret edin veya onu Facebook'ta ya da uygulama mağazanızda bulun.

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.